

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 61

Dijous, 17 de novembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 73

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'educació (tram. 300-00999/07) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola (tram. 300-00997/07) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el procés de reforma de la Llei orgànica 6/2001, d'Universitats (tram. 300-01000/07) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00996/07) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les infraestructures (tram. 300-00998/07) (p. 22)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00144/07) (p. 26)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya (tram. 302-00145/07) (p. 32)

Salutació

a una delegació del Senat de la República Txeca (p. 37)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa d'aquests dos anys de govern (tram. 317-00178/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'acció de govern durant aquesta primera meitat de la VII legislatura (tram. 317-00180/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'impuls donat a l'aplicació de mesures de regeneració democràtica i transparència en la gestió pública (tram. 317-00181/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'actuació del Govern durant aquests dos anys (tram. 317-00182/07) (p. 41)

→

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa dels dos anys de govern tripartit (tram. 317-00179/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre l'execució pressupostària (tram. 310-00481/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'ampliació de l'estació d'esquí de Baqueira - Beret per la vall d'Àrreu (tram. 310-00487/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre les previsions d'actuació del personal del sistema sanitari relatives al Pla d'urgències hivernal (tram. 310-00488/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els criteris emprats pel Departament de Salut per optimitzar el personal sanitari en moments de demanda especial (tram. 310-00484/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les previsions i l'execució del Pla d'inversions en edificis judicials (tram. 310-00485/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les actuacions previstes amb relació al descens del consum d'aviram (tram. 310-00482/07) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre (tram. 302-00146/07) (p. 50)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 73

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior i d'Educació, i els consellers de Treball i Indústria, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació (tram. 300-00999/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
2. Interpellació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola (tram. 300-00997/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.
3. Interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 300-01000/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00996/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures (tram. 300-00998/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00144/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya (tram. 302-00145/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre (tram. 302-00146/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
9. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació (tram. 300-00999/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Bon dia, consellera. Senyores i senyors diputats, abans de res, dir-li, senyora consellera, que el nostre Grup, com la majoria de grups de la cambra, hem lamentat molt que no poguéssim intervenir en el Consell de Ministres de la Unió Europea. Ens hauria agradat sentir la veu del Govern de Catalunya, que és la nostra veu com a país, i per tant lamentem moltíssim la descoordinació o el fet que ja vostè segurament ens explicarà, perquè pensem que ha estat lamentable.

Però, lògicament, la interpellació que avui hem presentat té una altra orientació. Té una formulació genèrica, perquè entenem que l'educació està a debat, i en aquest debat que està en el si de la societat volem saber quin és el capteniment del Govern.

Miri, el nostre sistema educatiu és millor del que sovint es diu, i vostè ho sap. Té moltes fortaleces, que a vegades s'ignoren o no es volen veure, però lògicament també té alguna mancança i té necessitat de millorar, perquè la complexitat de la societat ho requereix. Sabem i se'ns recorda sovint que l'ensenyament ha quedat impregnat, dins l'àrea educativa –per tant, que afecta família i escola–, d'un cert espontaneisme, d'una manca de valor de l'esforç, de la dedicació... Hi ha tota una valoració de les actituds dels infants i joves d'avui dia que incideix directament en els resultats educatius, i se'ns en demana resposta.

Hem vist aquests dies un debat creuat. Ara mateix, es prepara una manifestació, aquest migdia, em sembla que és d'estudiants –vostè ho deu saber més bé. Hem vist un debat creuat, uns a favor de la LOE, altres en contra de la LOE. Però també hem vist un debat en què hi havia molts eslògans que tapaven la realitat i que en desviaven l'objectiu central; l'objectiu central d'aquest descontentament, que a mesura que es fan públics de manera reiterada i sense aportar cap novetat, però, en canvi, incrementant el desànim del professorat, se'ns explica com els nostres estudiants estan a la cua de l'OCDE, estan obtenint uns mals resultats, etcètera. Aquesta difusió d'aquestes informacions col·labora a aquest desànim i a aquest desconcert.

I és per això que aquests dies que també n'hi han hagut hem trobat a faltar la seva veu fent públiques les fortaleces del sistema, exposant com pensem afrontar les limitacions que té, sens dubte, el sistema educatiu i com donar sentit a la feina que es fa des de les aules. Perquè tots acabem dient que la clau de l'educació és el professor. Doncs bé, quins missatges donem a aquest professor?

Miri, el professorat i la família són, per nosaltres –i vostè ho sap–, la clau per aconseguir una bona educació. Aquest compromís que requereix informació, que requereix seguiment, que requereix una complicitat. Però nosaltres estem veient que estem vivint en un marc de visions contraposades, i en aquest marc de visions contraposades apareixen multitud de propostes.

Mirin, si volem que d'aquí a quinze anys l'educació sigui substancialment millor que la que tenim ara –perquè és la nostra obligació, voler-ho–, cal proposar ja

visions i definicions i línies d'actuació clares. I fer-ho amb uns termes que tothom entengui, que sapiguem què anem a buscar, d'aquests nois, què els anem a oferir i com, junts, podem aconseguir-ho. Allò que ens recorda sempre el filòsof Marina: que per educar un noi cal tota una tribu. Doncs, quin missatge donem a la tribu perquè aquesta educació sigui possible? I això exigeix diagnosticar bé el sistema, proposar innovacions o correccions, donar coherència a les diferents iniciatives que es posen i afavorir el consens.

Senyora consellera, al nostre entendre, el Govern no ha impulsat un autèntic consens, ha volgut impulsar un pacte –vostè aquí ens ho ha anat comentant–, però nosaltres sabem que a casa nostra és possible arribar a un consens, perquè aquí al Parlament, quan hem parlat d'educació, ho hem demostrat. Ara bé, si no hi ha coherència en les diferents posicions i els diferents missatges, no ens ha d'estranyar que estigui desconcertada, la comunitat escolar.

A l'Estatut, a la Proposta d'estatut, a l'article 21, ens vam posar tots d'acord a definir-lo com un model educatiu d'interès públic per a allò que requeria la necessitat educativa del país. Però, paral·lelament, vostès estan treballant amb el pacte i insisteixen a continuar utilitzant l'expressió «servei públic». Si el Parlament, de 135 –135!– diputats i diputades, vam assumir aquesta definició que pot garantir la pau escolar en aquest àmbit conceptual, per què després des de la conselleria s'intenta restringir aquest consens i tornar a discrepar i a enfrontar sectors? I per què a l'hora de defensar la posició dels partits que donen suport al Govern, i concretament la seva força política, quan parlem de la LOE a Madrid tornem a utilitzar i fem causa d'expressions que ja han estat superades en el Parlament de Catalunya i que tenim un patrimoni per al consens que podríem aportar? Per què aquesta manca de coherència?

Una altra proposta contraposada que entenem que genera desconfiances, senyora consellera. Miri, tots sabem que la clau real de l'elecció de centre i de tot aquest debat que s'ha fet i de la bona qualitat de l'escola pública és tenir resolt el binomi gratuïtat/qualitat; d'acord? I sabem tots que la gratuïtat, tal com està definida en els mòduls o els concerts, és insuficient, perquè té ítems que no valora i que, en canvi, generen despesa per als centres. Doncs bé, mentre vostès defensen un article 88, en el qual no han presentat esmenes a Madrid, en el qual s'impossibilita el cobrament directament o indirectament de determinades quotes per sufragar les activitats complementàries i errors, deficiències pressupostàries dels mateixos centres, en el pacte, en el punt 3.2.3, proposen signar amb els sectors que durant un període de sis anys es podran rebre aportacions de les famílies per ajudar a sufragar aquesta despesa. Quina despesa? El text ho deixa clar: la del servei públic d'educació. I llavors diuen: «Mentre no es tingui la gratuïtat en aquests centres» –en els concertats– «en condicions equivalents als centres de titularitat pública, es podrà demanar l'aportació de les famílies.»

Senyora consellera, siguem més valents! Si ja reconeixem que tenim aquesta mancança, demanem junts a la LOE que la gratuïtat sigui real! I siguem valents i posem que el lloguer dels equipaments té un impacte, i

determinada amortització de determinats equipaments en té un altre! Siguem valents i definim conjuntament uns ítems que permetin avançar plenament en la gratuïtat! Com podem demanar a les famílies que cobrin a Catalunya si sabem que d'aquí a quatre dies hi haurà una llei que, si s'aprova tal com està, diu que ni directament ni indirectament poden cobrar? Com vol que no estiguin desconcertats, la gent? Perquè en aplicació d'una llei orgànica aquesta suposada entesa queda desactivada. Posem-nos d'acord si el 95 per cent del cost del lloc públic ha de ser per a la concertada, si n'ha de ser un 85, si n'ha de ser el 100; parlem-ne. Però siguem valents, aprofitem ara conjuntament la LOE!

Una altra contradicció important que afecta directament el professorat i les famílies són els resultats acadèmics. Estem ja molt, molt acostumats a sentir «PISA, OCDE, Finlàndia». Finlàndia, escoti'm, un país que em cau bé, ens està saturant. Què passa? Vostès mateixos ens acaben d'enviar a tots una publicació, que li agraïm, que assenyala, d'una manera molt clara i, sobretot, subratllada i amb color, que l'escola finlandesa es caracteritza per la disciplina, la potenciació de l'esforç i el reconeixement de l'excel·lència. Senyora consellera, això és molt important per al clima escolar que incideix en els resultats, com molt bé ens deia el PISA. Doncs, què passa? Quan anem a mirar la LOE que vostès estan defensant, no es valora el rendiment, es permet la vaga dels alumnes, el director no té la possibilitat d'imposar les sancions disciplinàries, i això mateix ens valdria per a l'exemple de la direcció de centres: ens defensen un model de gran força de la direcció de centres i, en canvi, defensen que l'òrgan de govern en els centres sigui el consell escolar, i no la direcció.

Per això, senyora consellera, pensem que aquestes actuacions contradictòries estan, encara, generant més desconcert. Perquè, si bé reconeixen vostès a les seves publicacions que l'avaluació de les diferents etapes del sistema educatiu aporta una avaluació molt rica, llavors veiem que no s'aprofita, i tenim una línia d'avaluació del sistema que no coincideix amb la formulació de nous objectius. De manera que si tinc temps li podré explicar com en l'avanç dels resultats de l'educació primària del 2003 vostès ens diuen claríssimament que els alumnes tenen unes mancances determinades en l'ortografia, en la sintaxi, i ho expliciten una per una –i jo crec que això aporta una molt bona informació–, i després, en canvi, quan... Per exemple, diu: «En l'àmbit de l'escriptura, cal que en finalitzar l'etapa es domini saber identificar les síl·labes, els diftongs, el coneixement de l'ús dels signes de puntuació», etcètera.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Molt clarificat. Quan anem a mirar la nova proposta curricular...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...ens trobarem –acabo, senyor president–, la correspondència a això. Doncs no; diu: «En l'àmbit de l'escriptura, cal que en finalitzar l'etapa l'alumne sàpiga escriure amb la correcció lògica per a l'edat.» Què vol dir, això, senyora consellera?

Sap quanta gent ha entrat en aquest debat curricular? Han entrat, deu, dotze, tretze persones en cada àmbit. La gent necessita no nous debats per obrir, sinó propostes clares i, sobretot, coherents. Clares en la formulació de la política, clares en la formulació dels instruments i clares en les directrius per als centres.

Gràcies, senyor president, també pel desajustament horari que he tingut al començament.

El president

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Educació, honorable senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable diputada, agraeixo el to de la seva intervenció i el contingut d'aquesta, i coincideixo amb vostè en un seguit d'apunts que ha fet en la seva intervenció. I la veritat és que és tan complex l'àmbit de l'educació, que en la seva exposició, com ha vist, jo diria que ha tocat molts punts, cap d'ells amb profunditat, però que en són molts, eh?, i entenc que en són molts i possiblement cadascun d'ells requeriria un debat per separat.

Pel que fa, en primer lloc, i per a aclariment d'aquesta cambra, al succés de la meua intervenció en el Consell de Ministres de la Unió Europea d'aquest dimarts passat, dir-los que aquesta consellera no representava el Govern de la Generalitat, sinó que representava el conjunt dels territoris de l'Estat, atesa la rotació que es fa dels diferents consellers cada semestre perquè així sigui, perquè representin els territoris del conjunt de l'Estat. I, per tant, jo vull deixar molt clar, com ja he fet en altres llocs, que no va ser una decisió presa des del Govern de la Generalitat i com a govern de la Generalitat, sinó com a representant de tots els territoris, perquè havíem consensuat aquesta intervenció; un document, a més a més, de treball que es va passar al cap de la delegació, a la ministra, i el dia abans se'ns va informar que no tindríem el torn de paraula per poder intervenir, la qual cosa ens va fer, doncs, deixar una representació de les persones que havien estat treballant en aquest text, però que la consellera retornés a Catalunya per assistir al Consell Executiu que el dimarts tenim marcat, com vostès saben, i continuar amb la seva tasca i la seva responsabilitat dintre de l'executiu del nostre país.

Dit això, i pel que fa al contingut de la seva intervenció, miri, és cert que el sistema educatiu del nostre país té punts forts, i és cert que té punts febles. És cert també –i jo ho diria d'una manera diferent de com vostè ho ha dit– que avui tenim una pressió en l'àmbit educatiu, on es volen emmirallar i solucionar problemàtiques que no impregnen només el sistema educatiu, sinó que es troben en tot l'àmbit sociològic que compon el conjunt de

la societat d'aquest país. I valors com el de l'esforç i d'altres, i actituds que nosaltres creiem que hem de fomentar entre els infants i els joves, perquè és la societat del futur que volem..., molt sovint el que es fa és mirar l'escola, mirar els centres educatius i esperar que donin la resposta màgica. I, aquesta resposta màgica, no la poden donar els magnífics professionals que tenim als centres, sinó que ha d'estar, crec jo, recolzada pel conjunt de la societat i pels valors de la mateixa societat en el seu conjunt, diria.

És evident que la complicitat entre professorat i famílies és una complicitat que hem de potenciar, que existeix en bona part i en bona mesura, però en què encara hem d'avançar més. I, aquesta complicitat, també estaria d'acord amb vostè que és una de les claus principals del canvi, de com fer més forts aquests punts febles que el nostre sistema, en aquests moments, té.

Un altre punt en què estic d'acord amb vostè. I potser semblarà que estem d'acord amb molts de punts, però, com també ha dit, quan parlem d'educació i, a més a més, despullem aquest debat educatiu de tots els components pròpiament, diríem, excessivament ideològics i partidistes, és més fàcil que arribem a acords, perquè identifiquem millor quins són els objectius i quines són les mancances. I, per tant, estem d'acord que els índexs de fracàs escolar a Catalunya és una de les qüestions a combatre fermament. No estem, diríem, com en d'altres comunitats autònomes –que això no ens ha de servir per justificar-nos–, que estan en una situació pitjor que la nostra, no tan bona com la nostra, si és que la nostra es pot considerar bona. Però el que és cert és que avui al nostre país vora el 30 per cent, el 27 i escaig per cent dels nostres alumnes de secundària no acaben l'escolarització obligatòria en condicions de titulació, i això és una realitat. Una realitat que, si em permet també la reflexió, és fruit de la política educativa que durant anys s'ha portat a terme en el conjunt de l'Estat, a Catalunya també, en particular, i que aquests són els resultats que ara veiem reflectits en PISA, en l'OCDE i en tots aquests estudis que ens estan sortint a la llum pública.

És cert també que és lamentable que el debat d'una llei orgànica d'educació es vegi amagat sota cortines de fum que no són pròpiament les que preocupen la societat, i en aquest cas jo encara diria, més explícitament, a la societat catalana. I així ho vam veure en les consignes de la manifestació del dissabte passat, quan lamentablement, i com aquesta consellera ja havia anunciat en més d'una ocasió, doncs, acabaria fent-se un reduccionisme d'aquesta Llei, basant-la en un debat sobre si «religió, sí» a l'escola, sobre si «religió, no», de quina manera i en quina mesura. I a això respon bona part de la manifestació al voltant de la Llei orgànica d'educació, en aquest cas encapçalada pel Partit Popular, on també hi ha una mescla molt demagògica pel que fa a la lliure elecció de centre, que vostès saben molt bé, perquè la meua predecessora en el càrrec aquí ho va deixar molt ben explicitat, en una de les seves intervencions en data de març de 2001, quan deia: «La lliure elecció de centre no és un dret, sinó que és una preferència.» I, en canvi, convocants d'aquesta manifestació el que haurien d'explicar és que, per exemple, mentre

a la Comunitat Autònoma de Madrid, com vostès saben, donen satisfacció a les famílies que demanen la primera opció en set de cada deu famílies, a Catalunya ho fem en nou de cada deu. És a dir, hem tingut sempre una preocupació en aquest sentit, en aquesta qüestió, i, per tant, la continuarem tenint i voldrem arribar sempre al màxim d'aquest respecte d'aquesta preferència que les famílies tenen.

Escolti, nosaltres hi estem totalment d'acord, amb la llibertat d'ensenyament. En el que no estem d'acord és que els centres escullin lliurement quins han de ser els seus alumnes. Estem d'acord que les famílies puguin escollir, lliurement. Per tant, hi ha d'haver, en aquest sentit, possibilitats d'escollir, i això és el que nosaltres fem. I en el que sí que no estem d'acord, com pot suposar vostè, és que siguin els centres qui acabin escollint els alumnes que han d'atendre.

I crec que aquí està el debat de fons d'aquesta qüestió. Que, com deia, d'una manera molt demagògica, doncs, s'ha utilitzat en eslògans i és el que ha elevat, malauradament..., ens ha portat a un nivell de crispació que no reflecteix, en cap cas, el clima educatiu que tenim a Catalunya, que és ben diferent. Si tenim identificat que la lluita és contra el fracàs escolar, si tenim identificat que la clau és el professorat i la complicitat amb les famílies i amb tot l'entorn educatiu, no només les famílies i que, a més a més, estem d'acord que hem de fer un sistema educatiu i unes línies d'actuació clau que estiguin garantides per tota una generació.

Que, a més a més, com vostè sap, nosaltres un diagnòstic del sistema sí que l'hem fet, hi ha un pla d'avaluació molt important al voltant d'aquesta qüestió. I, a més a més, li he de dir que hem treballat, continuem treballant i continuarem treballant per assolir un consens amb les mesures a implementar. I el Pacte nacional per l'educació té aquest objectiu, el del consens. I jo li he de dir que, per sort, el clima que tenim, la pau que vostè n'ha dit «escolar» a Catalunya, és ben diferent de la que podem veure reproduïda a d'altres llocs.

Certament, estem d'acord que la gratuïtat i la qualitat han d'anar juntes. I, per això nosaltres hem defensat i defensem que hi hagi una revisió i un increment dels mòduls de concert, i així ho hem dit públicament. Ho hem defensat públicament i ho continuarem defensant públicament. Certament que els resultats acadèmics ens mostren mancances i, en tot cas, en la segona part de la meua intervenció –perquè veig que el temps ja me l'he engolit– li puc explicitar més acuradament quines són aquestes mesures i aquests impulsos que, des de l'acció de Govern, estem duent a terme durant els dos darrers anys per, precisament, posar fil a l'agulla a aquestes mancances que ens donen aquests resultats acadèmics que el conjunt de la societat catalana ens reclama unànimement que hi posem punt final i remei.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores, senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable diputada, senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, no ho dic perquè és habitual dir-ho, ho dic perquè avui, com poques vegades, es pot dir amb tota fermesa: no m'ha contestat el que jo li he preguntat. Jo li he preguntat: «Defensaran en el Parlament de Madrid, en el Congrés, a l'hora d'assegurar que la LOE ens permeti fer una llei catalana amb el mateix consens que vam aconseguir la definició de drets en educació?. Defensaran que l'educació és un servei d'interès públic? Animaran els seus socis de Govern a defensar aquest mateix postulat perquè la llei que puguem fer a Catalunya respongui al consens que va aconseguir aquesta cambra?»

No m'ha contestat, senyora consellera. Nosaltres estem molt orgullosos que de cada deu famílies nou puguin triar l'escola. I això no és fruit d'una política atzarosa. Quan vostès parlen de la perversió de la dualitat del sistema ho estan explicant com el fet que haver coexistit l'escola pública i l'escola concertada genera uns grans problemes. I, fins i tot, en el Pacte parlen de la perversió d'aquesta dualitat. Però, després, quan mirem el resultat de l'elecció de les famílies diem: «Oh, no, a Catalunya, gràcies a Convergència i Unió, de deu famílies, nou trien l'escola que volen.»

Per tant, senyora consellera, benvinguda; benvinguda a reconèixer aquesta realitat. Hem viscut en aquests dos anys, quasi, del seu Govern una evolució en el discurs? Vostè mateixa des d'aquí ens havia dit: «Nosaltres només treballarem per l'escola pública.» Llavors, vostè va rectificar en la línia que sempre hem dit: la Generalitat és la titular de l'ensenyament públic, és la seva prioritat, però també hi ha una nova realitat que hem sabut construir aquests anys, que no té perquè ser antagònica.

Quan vostè diu: «Escolti, nosaltres estem d'acord amb la llibertat d'ensenyament i ho hem fet públic moltes vegades.» Jo dic: «Home, a part de fer-ho públic vegades», que no ha estat sempre així, però tant li fa, «ho demostrin amb les esmenes relatives a com es fa la programació dels llocs escolars. Ho demostrin definint bé els ítems dels concerts. Ho demostrin bé amb les normes d'admissió.» Perquè, ara per ara, a la LOE, amb les seves aportacions, això no es compleix.

I ara tenim aquesta oportunitat per poder garantir, d'una manera més clara, aquella pau escolar que a Catalunya ha existit i que, d'acord amb els nous reptes, hem de saber i hem sabut crear les complicitats perquè tot tipus d'escola assumeixi els reptes que tenim plantejats. Vostè no m'ha dit si era veritat o no que preveuen que durant sis anys, mentre el cost equivalent al lloc públic no es pagui a la concertada, els pares podran pagar. Per què a Catalunya ens hem de carregar en els nostres pressupostos haver de pagar això, si ara tenim l'oportunitat de fer-ho pagar al Govern central a través de la definició dels mòduls en el pressupost general.

Sap qui ja ha aconseguit un increment en els mòduls dels concerts aquests dies, a través de les esmenes? El Grup de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) I ha aconseguit un increment amb les esmenes, sí senyor, que coincideixen amb Comissions Obreres i coincideixen amb sectors dels privats, sí senyora: 3,5 i en el 2 per cent. Ha sigut aquesta esmena en els pressupostos ge-

nerals de l'Estat, no han sigut els acords del tripartit a Madrid. És veritat.

Per tant, si volem defensar bé aquest model siguem coherents aquí i allà. I, després, aquest altre element. No m'ha contestat, i jo li estic dient que és un element clau. La direcció dels centres públics. Vostè va anar l'altre dia en unes jornades, després l'endemà hi va anar el president de la Generalitat i no van aclarir quin model de direcció d'escola pública teníem a Catalunya. Si tothom ens diu que la direcció és clau, que hem de recuperar un grau de civisme i de coherència disciplinària en els centres, lligada al reconeixement de l'autoritat del professorat i dels directors, per què vostès estan a favor de treure del director la capacitat de posar una sanció? Un nen s'aixeca, trenca una cadira i el pobre professor ha de dir: «Ja ho diré al director perquè d'aquí a dos mesos, quan hi hagi consell escolar, li digui quina sanció li pertoca.»

Senyora consellera, donem instruments reals al professorat, que són els que pateixen dia a dia. I que ja viuen allunyats d'aquests tòpics. Acceptem que som l'únic país d'Europa que tenim un model de direcció diferent, però, sobretot, no ens enviïn publicacions que magnifiquen les direccions dels altres països quan no hi ha voluntat política d'arreglar-ho.

Per tant, li demano que em contesti el que li he preguntat. Quin model de direcció tenen? Per què han tret un debat curricular abans que quedi fixada a la LOE l'estructura curricular?, debat sobre debat? Per què treuen un debat curricular amb una estructura que no coincideix amb l'estructura de les plantilles ni de les futures convocatòries que suposem que hi haurà d'oposicions. I per què anem obrint debats que no tenen una coherència? Avaluem bé el sistema, que ja tenim dades. Vostè va trobar un bon consell d'avaluació, unes competències bàsiques definides, una avaluació de diagnòstic feta, un pis en marxa...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Li demano, senyora consellera, deixem també que els centres treballin en pau i amb aquests diagnòstics, i amb el que aprenem de fora, formulem propostes que donin tranquil·litat i afavoreixin el treball als nostres centres.

Gràcies, senyor president.

El president

Per fer la rèplica, l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, anem per feina. Miri, el servei públic d'educació té una definició al Pacte nacional per l'educació en què els diferents sectors que hi estan treballant hi estan d'acord, en la definició que s'ha arribat a servei públic d'educació.

Segona qüestió. Llei catalana d'educació. Nosaltres defensarem –i ho hem estat fent i ho continuarem fent– tot l'àmbit competencial necessari per poder-lo desenvolupar al màxim possible. I jo li diré una cosa: nou de cada deu famílies d'aquest país poden escollir i els és respectat el dret de preferència en primera opció. Vostè em diu: «Això ha estat gràcies a la política de Convergència i Unió.» Escolti, se'n van cansar, de fer política de desgast cap a aquest Govern dient que això s'acabaria. Que això s'acabaria, que això s'acabaria. (*Remor de veus.*) Vostès van, des del primer moment, torpedinar la responsabilitat en aquest aspecte que aquest Govern tenia molt clar que havia de tirar endavant. I que eren contràries les seves afirmacions a les que feia la Conselleria d'Educació. I nosaltres els hem demostrat amb fets que no només podem fer això, sinó que, a més, podem seure a la mateixa taula del que vostès diuen que ha estat aquest sistema dual que tan bon resultat ha donat.

Una altra cosa. Som titulars de l'ensenyament públic, som titulars de l'ensenyament públic, efectivament. I vostè m'haurà de reconèixer que el pes de tots els canvis socials que ha sofert aquest país i que ha impactat l'escola d'aquest país els ha suportat, amb vora un 90 per cent l'escola pública. Doncs, precisament, aquesta dualitat malentesa que ha portat a aquestes diferències dintre del sistema és el que volem esmenar amb el Pacte nacional i amb la bona disposició que hi ha de tots els que estem treballant al voltant d'aquest Pacte nacional. Perquè aquests són els nous reptes que tenim en educació en aquest país.

Vostè em diu: «Siguem clars amb el reglament, siguem clars amb els criteris de concert». Vostès van desplegar un reglament de criteris de concerts, que no és gens clar, és purament de tràmit administratiu. Però que no hi ha criteris clars de reglament que ens indiquin exactament quins són els indicadors per poder concertar o no concertar. El que ens va portar a una política de concerts realment indiscriminada i que no ha treballat precisament a favor que aquesta dualitat del sistema que vostè diu acabi treballant conjuntament i donant cost a aquest servei públic d'educació sustentat amb fons públics, que és el que nosaltres volem fer.

Vostè em diu: «Nosaltres hem aconseguit», escolti'm. Des del primer dia que ho estem dient a Madrid, des del primer dia que s'està dient a Madrid que es necessita un increment. I jo li puc recordar a vostè que per primera vegada aquí, a Catalunya, nosaltres hem incrementat el diferencial de l'IPC català als mòduls del concert, que vostès no ho havien fet mai. Vostès no ho havien fet mai, i nosaltres els ho hem reconegut, que hi havia un diferencial d'IPC i, a més a més, en tots els programes, en tots els programes d'innovació educativa hem inclòs l'escola concertada perquè som conscients que avui bona part de l'escola concertada, que fa molt bona feina, està en una situació que no té els recursos per atendre la ciutadania i l'alumnat que atén.

El que passa és que vostès, si m'ho permet, continuen també una mica amb aquesta cortina de fum i d'eslògans, que vèiem la setmana passada a Madrid de dir que aquest Govern va contra l'escola concertada, que aquest Govern només defensarà l'escola pública i que aquest Govern va

a buscar confrontació. No anem a buscar confrontació, anem amb un objectiu: igualtat d'oportunitats i equitats al sistema. I em sembla que hi han estudis recents que demostren claríssimament que si no hi posem mesures el sistema no garanteix ni la igualtat d'accés ni la seva equitat. I això també ha estat fruit de la seva política educativa.

El president

El segon punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola (tram. 300-00997/07)

...és la interpellació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, també, senyora consellera. En tot cas, sobretot, perquè ha començat donant-nos explicacions del que l'havia fet tornar l'altre dia des de Brusselles tan precipitadament. Des del nostre Grup Parlamentari, també lamentem que el que hauria de ser una normalitat sigui tan difícil d'aconseguir i que en aquestes alçades encara parlem d'aquestes..., vull pensar que anècdotes, però que hagin de ser encara presents en el debat.

En tot cas, la nostra interpellació, que també és sobre política educativa, té un caràcter diferent, en tant que el que ens interessa és, en un moment en què, com s'ha dit, es plantegen moltíssimes demandes en el sistema educatiu i a l'escola, en què s'exigeix que el sistema educatiu doni resposta a moltíssimes necessitats, a nosaltres, ens sembla que plantejar la inclusió no és fer-ho o no és plantejar un dels objectius o una de les finalitats que ha de complir l'escola, sinó que és definir un model educatiu i clarament és també definir un model de societat.

Per tant, no volem parlar d'una de les funcions, a les quals es dona més o menys resposta, sinó que, en definitiva, volem parlar del model d'escola, del model de sistema educatiu i del model de societat que volem per al nostre país.

Ja ens hem dirigit a vostè en aquest Ple i en altres ocasions per parlar d'aquest tema i és que ens sembla que hi juguem molt: l'avenç cap a la igualtat d'oportunitats ens sembla que és irrenunciable i més des del sistema educatiu i des de l'escola. I, per tant, és un tema en el qual no podem deixar ni abaixar la guàrdia.

Malauradament, aquests dies –i ja és la segona setmana que sentim el que passa a França–, veiem el que passa en els seus carrers i en els seus barris. I, evidentment, la situació no la podem comparar amb el que passa en el nostre país i no creiem que pugui anticipar-se que hem de..., que els països europeus o que les nostres societats estan abocades cap a una situació com aquesta. Evidentment, com deia, la situació és diferent, i, entre moltes altres coses, nosaltres tenim el temps i

les capacitats per posar totes les mesures perquè això aquí no acabi passant i sobretot perquè aquelles bones i males pràctiques que hem vist que s'han anat aplicant en altres països aquí no s'hagin de donar.

Però, en tot cas, no podem perdre ni l'atenció ni el compromís per garantir una escola per a tothom, que és la millor garantia per a una societat per a tothom, on tothom hi té un lloc, on tothom hi té un futur i on tothom s'hi pot desenvolupar. Perquè, si no, les alternatives ja les coneixem, i no cal arribar als extrems de França: d'una banda, és l'exclusió, és expulsar del sistema educatiu, és crear sistemes paral·lels o infrasisemes o subsistemes o aquells circuits per al altres, per als diferents, per als que fan nosa en les estadístiques i que, evidentment, només poden provocar marginació, exclusió, fractura social i, definitivament, violència i conflicte.

O l'altra alternativa, la que aquí potser coneixem millor, és la segregació. És fer, com deia, dobles xarxes, dobles sistemes, sistemes paral·lels, que els alumnes els separen en funció del seu rendiment acadèmic, com alguns pretenien amb la Llei de qualitat, o que els separen segons la seva religió, com alguns sembla que defensen avui: els que creuen en un déu, en una banda; els que creuen en un altre déu, en una altra banda. O, com alguns encara ho mantenen, i que ho intenten imposar en els nostres dies, separar-los segons el gènere. Aquestes són respostes que, per nosaltres, no són vàlides.

Després de les escoles per als uns i els altres, arriben les feines per als uns i els altres, els barris per als uns i els altres o la societat per a uns i altres, i, per tant, un país trencat.

Si l'escola no pot trencar aquesta exclusió, aquesta segregació, res no ho podrà fer. I evidentment que hi ha diferències a la nostra societat i que continuaran existint, però és des de l'escola..., no es pot ni perpetuar ni fer res perquè això no canviï.

Nosaltres volem saber com aborda el seu Departament un repte tan fonamental com aquesta situació, quines mesures i quines accions s'han dut a terme i quines es preveuen, també, per garantir la inclusió de l'alumnat amb necessitats educatives especials, siguin les que siguin, i, especialment, pel que fa a l'alumnat estranger o nouvingut i també aquells alumnes amb discapacitats o amb diferències de tota mena.

La diversitat ja és un component de les nostres aules i dels nostres carrers, ho és al nostre voltant. I l'orientació adequada de les polítiques públiques és la garantia d'una societat cohesionada. Mirar cap a una altra banda o deixar de complir la nostra obligació en aquestes polítiques seria l'origen de molts problemes en el futur.

Com es deia no fa gaire dies, s'han presentat estudis recents sobre l'avaluació i l'impacte que té o l'avaluació dels resultats acadèmics els estudiants en els nostres centres educatius. La Fundació Jaume Bofill, l'altre dia, presentava un estudi, precisament, que avaluava o que estudiava l'Informe PISA 2003 a Catalunya, des del punt de vista de les desigualtats educatives. Ahir mateix, l'Institut d'Estudis Autònoms també presentava un estudi sobre immigració, i, en aquest cas, sobre el

seu impacte en aspectes econòmics, jurídics i, també, en el camp de l'educació.

En tots dos hi ha una de les conclusions que ens hauria de fer posar tocs d'alerta, i és que l'alumnat d'origen estranger té uns resultats acadèmics molt més baixos del que hauríem d'esperar o del que hauria de ser normal a la nostra societat. Uns resultats, com vostè ha dit, de més abandonament del sistema educatiu, de menys confiança en les perspectives de futur i en allò que poden esperar del seu desenvolupament acadèmic, del seu futur com a alumnes o del sistema educatiu i, també, molta menys presència en els estudis postobligatoris; els perdem pel camí: un cop acaben l'ensenyament obligatori, no continuen estudiant.

També hi ha una coincidència molt important, i crec que aquí és on hem de parar l'atenció, no ja només des del sistema educatiu, sinó des de la societat i des del Govern, en general, i des de tots els departaments, que el problema no és una dificultat d'adaptació cultural, no és un problema de la llengua amb què es troben quan arriben, no és un problema d'adaptació a un sistema, sinó que el principal condicionament –i, evidentment, n'hi ha d'altres–, però, el principal és el seu entorn i les condicions socioeconòmiques amb què les famílies d'aquest alumnat viuen i treballen.

Alguns pretenen oblidar que a la nostra societat hi ha rics i pobres i que hi ha classes socials, però, a vegades, estudis d'aquesta mena ens demostren que aquí sí que hi ha un impacte i que encara sí que es noten els efectes d'aquestes diferències socioeconòmiques. En totes les avaluacions s'assenyala l'enorme relació existent entre els resultats acadèmics, per una banda, i l'entorn social, cultural i econòmic de la família: a més ingressos, a més capacitat cultural, millors resultats acadèmics. I això l'escola ho ha de poder tractar.

Afortunadament, el sistema educatiu que tenim en el nostre país és un factor de correcció d'aquests elements. Tenim un sistema educatiu que és compensador i que evidencia que és un dels més inclusius del marc europeu.

Però, en aquest sentit, en el que volem posar l'atenció és en el problema de l'equitat, de la igualtat d'oportunitats: si en el fons no som capaços de garantir la igualtat d'oportunitats i garantir que l'educació corregeix aquestes desigualtats, és que no som capaços de garantir l'educació.

Som conscients que vostè, personalment, i el seu Departament hi estan compromesos. I, per tant, ens agradaria conèixer quins són els instruments que s'hi dediquen i que s'hi aboquen.

Volem fer també esment al fet que, com ja hem dit, aquest no pot ser un repte o no pot ser una..., no es pot abordar exclusivament des del món de l'educació. Són accions que van molt més enllà del seu Departament i que, per tant, han d'afectar els nostres barris, la millora urbanística de les nostres ciutats, els plans d'equipaments i serveis, les polítiques actives en el mercat de treball i la inclusió social en el suport associatiu. I, a més a més, han d'anar també molt més enllà dels plans de govern o de les accions i les polítiques públiques.

Probablement, en la legislació –a la nostra legislació, a la de Catalunya, però especialment a la de l'Estat espanyol– també hi ha molts elements a corregir i a canviar per tal de garantir aquesta equitat i aquesta igualtat d'oportunitats, i la més evident és la Llei d'estrangeria. En un aspecte molt particular: si no som capaços d'aconseguir que els menors tinguin..., o de fer un esforç perquè els menors nouvinguts puguin participar tant en l'ensenyament postobligatori com en l'ensenyament obligatori, no som coherents amb els mateixos convenis internacionals que l'Estat espanyol signa a nivell internacional de protecció de la infància. Aquesta Llei d'estrangeria els impedeix tenir un accés a tot el sistema educatiu, especialment en els aspectes de l'ensenyament postobligatori. Per tant, activitats des de la política pública, però també canvis normatius i legislatius.

No podria acabar sense fer una referència als alumnes amb necessitats educatives especials derivades de les discapacitats. Ens sembla que, en aquest sentit, el seu Departament ja té una proposta per part de diverses entitats, de la Federació Ecom - Francesc Llaure i de la Federació Catalana Pro Persones amb Retard Mental, per garantir el camí cap a una sola xarxa, que ha de permetre que, a llarg termini, les famílies puguin escollir plenament la inclusió dels seus fills amb discapacitats en el sistema ordinari.

Evidentment, la possibilitat d'anar a centres especials ha d'existir al final del camí, però no com a refugi per a la impossibilitat de la inclusió en els centres ordinaris, sinó com una elecció lliure.

I, en tot cas, ens agradaria conèixer també, des del punt de vista de la Llei catalana d'educació, quins seran aquells avenços, quins seran aquells èmfasis que, tant des del punt de vista dels principis, però també des del punt de vista de l'articulat, aniran en aquestes direccions.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, evidentment que nosaltres lluitem contra la segregació per qualsevol motiu, ja sigui per separar alumnat en qüestions de rendiment acadèmic, ja sigui per raons de creences religioses, ja sigui per raons de sexe. I, per això, també he de dir que esperem tenir el suport a algunes de les esmenes que els grups que donen suport a aquest Govern han presentat a la LOE en aquest sentit.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Una segona reflexió seria, evidentment, el que fa referència a les actituds socials, que no són només d'àmbit dels centres educatius, tot i que evidentment nosaltres en tenim la responsabilitat del foment, però que es veuen encardinades en una globalitat que va més enllà

dels nostres centres i que té a veure amb l'entorn social dels centres, els barris, els pobles i les ciutats, en definitiva, del nostre país. I, per això, ho repeteixo, és tan important que continuem aquesta tasca que hem engegat amb els actuals plans educatius d'entorn, com vostè coneix, i que té a veure, precisament, amb aquest treball en xarxa de continuïtat des dels centres educatius cap a l'exterior en aquells llocs, precisament, on hem iniciat aquest procés, que són els que pateixen, doncs, una situació on la població de l'alumnat que atensem sí que jo diria que existeixen diferències socials, i que, per raons del seu, diguéssim, origen, el seu estat socioeconòmic, cultural, d'entorn, doncs, tenen unes mancances, per a les quals nosaltres hem de posar mesures per a reforçar, per ajudar a superar.

Deixi'm, també, dir una cosa molt concreta: miri, moltes vegades, i aquí també ha sortit abans d'alguna manera, no?, mireu els nostres alumnes buscant la seva avaluació per l'esforç personal.

Jo crec que el gran repte que tenim és l'esforç del sistema. Jo crec que aquesta és una de les diferències claus que de vegades ens situa a uns a un costat i als altres a un altre. L'esforç personal evidentment que hi ha de ser i l'hem de potenciar, però hi ha d'haver un esforç del sistema per donar, per oferir mesures que ens permetin integrar i compensar diferències socials, culturals i econòmiques. Aquesta és la base de la igualtat d'oportunitats per accedir al sistema, que hi ha de ser i ha de ser garantida, i aquesta és la base, també, que ens ha de permetre un sistema d'equitat.

Per això dic que de vegades es posa molt l'accent en l'esforç individual, i nosaltres el que hem de buscar és que sigui eficient, el sistema, per treure totes les potencialitats que els nostres alumnes tenen, malgrat les motxilles que alguns d'ells puguin portar dels seus llocs de procedència i que no són equiparables a les que tenim, amb raó cronològica, amb els alumnes que ja són dintre del nostre sistema educatiu.

I deixi'm, també, dir-li que, si vostè ho recorda..., aquí ha fet esment a alumnes amb necessitats educatives específiques i alumnes amb necessitats educatives especials. Aquesta és una diferència que de vegades va bé recordar, perquè, si no, s'acaba fent una mena de potipoti, no?, que es presta a la confusió. Que..., bé, a la dècada dels vuitanta, amb les transferències en matèria d'educació a la Generalitat, es va posar en marxa una tasca d'extensió de la llengua catalana a tots els nivells de l'ensenyament no universitari, que crec que cal considerar com les primeres passes d'això que avui anomenem «escola inclusiva». Ho dic sincerament. En aquest procés, i en gran mesura gràcies a l'actitud decidida de l'àmplia majoria de les formacions polítiques i, especialment, dels moviments socials d'esquerra, sempre es va tenir molt present que calia evitar la fractura de la societat catalana per raons de llengua, que hauria estat un altre procés de segregació molt important i molt contrari a la cohesió social, que és l'objectiu final de tot el procés.

Jo crec que és aquest marc, no?, on hem de situar el desenvolupament del programa d'immersió lingüística, que tant va ajudar a millorar la qualitat pedagògica dels centres d'educació primària fonamentalment.

Aquest procés també es va estendre a l'educació secundària, però, si bé es va aconseguir que tot l'alumnat emprés amb prou normalitat el català com a llengua d'aprenentatge acadèmic, no es va arribar a estendre suficientment aquest ús a la resta d'aspectes de la vida del centre ni a la resta d'activitats de la vida social.

D'altra banda, a partir de finals de la dècada dels noranta van començar a arribar al nostre país un important nombre de persones que procedien d'estats extracomunitaris. Aquesta era una situació nova que comportava la necessitat de noves respostes educatives que garantissin l'equitat i la cohesió social. Les primeres respostes d'urgència que es van donar en aquella època foren: creació dels tallers d'adaptació escolar, els TAE, adreçats als alumnes no castellanoparlants i no ubicats dins del centre –aquest curs en caràcter residual queden quinze d'aquests TAE–, i creació dels tallers de llengua adreçats als alumnes hispanoparlants. Aquestes mesures, però, no garantien aquests principis d'equitat i cohesió social de manera efectiva, atès que l'alumnat nouvingut era acollit normalment en aules fora del seu centre, separat de la resta de companys i companyes amb qui després hauria de conviure. Al llarg de tots aquests anys el nombre d'alumnat nouvingut, com vostè sap, ha crescut sense parar.

A partir del curs 2004-2005, i d'acord amb el que s'expressa en el Pla per a la llengua i la cohesió social, el Departament d'Educació ha desenvolupat un seguit d'accions orientades a donar una resposta de qualitat als reptes que se'ns plantegen, tot garantint la cohesió social, en funció de tres vectors claus: ús de la llengua catalana, equitat i dret a la diferència. Des d'aquest punt de vista intentem donar resposta a un dels grans reptes que l'Informe Delors marcava com a fita de l'educació del segle XXI: «Aprendre a ser ara i aquí.» És a dir, potenciar una identitat col·lectiva que es concreta en la llengua i que, per tant, es pot adquirir i també compartir. És en aquest sentit que la llengua catalana esdevé l'eix vertebrador d'un projecte educatiu plurilingüe.

En aquesta línia vostè sap molt bé, ho he dit moltes vegades, que duem a terme moltes actuacions, que ara només esmentaré: aules d'acollida, que han suposat per a l'alumnat que s'acaba d'incorporar al nostre sistema educatiu l'atenció immediata i més adequada per afavorir la integració, l'acceleració de l'aprenentatge de la llengua catalana, i garantir el seu èxit escolar. La Universitat de Girona està realitzant l'estudi definitiu de les proves passades a finals de curs als alumnes d'aquestes aules, que properament sortirà a la llum pública. I pel que fa al nombre d'aules es preveu el següent increment: 2006-2007, 150; 2007-2008, 75; 2008-2009: 50 més. És a dir, hi ha un pla que vostè sap que, tot i que li sembli que estem parlant de llengua, estem parlant de cohesió social i d'escola inclusiva. Hem d'arribar, per tant, a un total de 1.175 aules d'acollida. Amb aquesta previsió, i segons l'objectiu del Pla per a la llengua i la cohesió social, es podrà donar el recurs a tots els centres que escolaritzen més d'un 8 per cent d'alumnat nouvingut.

Pel que fa a actuacions per reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment escolar i la cohesió social, a més de les aules d'acollida s'han realitzat les següents actu-

acions: tallers, estudi assistit, amb 1 milió d'euros, el curs 2004-2005, més el curs 2005-2006; ajuts per a l'adquisició de llibres de text, 600.000 euros; confecció i distribució de material, 251.600 euros; plans educatius d'entorn, en els quals el Departament d'Educació hi ha invertit fins ara la quantitat de 2 milions 482.900 euros.

El futur passa per l'aprofundiment de les línies que acabo d'anomenar a fi de ser capaços de fer el pas qualitatiu de l'aula d'acollida al centre acollidor i arribar directament als barris, a les xarxes de societat civil educativa de tot tipus. Hem d'aconseguir que els centres del país siguin centres on tothom s'hi pugui sentir bé i tenir èxit a nivell escolar, centres que ofereixin una resposta de qualitat a les necessitats educatives de tot l'alumnat sense excepcions ni exclusions.

I el futur passa també, però, per estendre el treball en xarxa a la resta d'administracions i entitats, és a dir, augmentar el nombre de plans educatius d'entorn que actualment hi ha en marxa –la previsió per al curs 2005-2005 és d'incrementar a trenta el nombre de plans. I el futur passa, doncs, pel centre acollidor i per treballar en xarxa.

Jo no tinc més temps, però en la següent intervenció, si li sembla, li puc detallar, pel que fa a alumnes amb necessitats educatives especials, quines són les línies d'actuació del Departament d'Educació, que, evidentment, recullen les aportacions fetes pel document que ens han fet arribar tant el Apps com Ecom, en aquest sentit, i en el qual treballem darrerament amb molta intensitat per donar les respostes adients.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. La senyora Camats té la paraula per al seu torn de rèplica.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, i esperant, com deia, que en el segon torn ens pugui especificar aquests altres detalls i la reacció del Departament davant d'aquestes propostes i el camí que ha de seguir.

Només molt breument, amb referència al que vostè deia, amb la idea que compartim que el sistema també ha d'avaluar-se i també ha de fer un esforç i no només hem d'avaluar l'esforç que fan els alumnes, que probablement això té molta relació amb allò que hem sentit moltes vegades per part dels diferents membres de la comunitat educativa que reclamen que els recursos i els esforços vagin allà on estan els alumnes amb necessitats i no pas que enviem els alumnes amb necessitats allà on tenim els recursos i els serveis. I, alhora, també, que probablement sobre això el que hem de garantir és que siguin els nostres centres els que s'adaptin a l'alumnat que tenim, que ja tenen a les seves aules, i no demanar a l'alumnat que s'adapti al centre o al sistema que els oferim. Sobre això és fonamental un dels temes que sortia abans, que és l'autonomia de centres, i per tant aquest ha de ser un instrument fonamental, i tot el que sigui dotar d'eines els centres, perquè es puguin

adaptar i perquè puguin fer aquest esforç, ha d'anar endavant.

I un darrer punt sobre el paper que ha de jugar el professorat. És fonamental que sigui el professor ordinari, el mestre de cada dia, comptant amb el reforç d'altres professionals i amb el suport d'altres professionals, però que sigui el tutor, el mestre de l'aula ordinària el pal de pallar de l'escola inclusiva, que no hàgim de comptar exclusivament amb recursos externs o de suport per poder garantir aquesta inclusió, i que dotem el professorat a través de la seva formació inicial –que probablement avui hauríem de revisar– i a través de la seva formació permanent i de les capacitats que tingui d'anar-se adaptant pugui donar resposta a aquesta inclusió.

Com li dèiem, esperarem el que vostè ens proposava, els detalls que ens ha de donar sobre els alumnes de necessitats educatives especials, i alhora també esperem que en la propera llei d'educació catalana puguem incloure, com deia, no només com a principi la inclusió, sinó en el seu articulat i de forma instrumental.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Honorable consellera, té la paraula pel torn de rèplica.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Jo he volgut diferenciar la meua intervenció perquè crec que el nostre plantejament respecte al concepte d'inclusió té en compte, evidentment, la inclusió d'alumnes amb necessitats educatives específiques derivades de factors socials o culturals, però també, i tal com em plantejava vostè, senyora Camats, la inclusió d'alumnes amb necessitats educatives especials, eh?, derivades de particularitat físiques o psíquiques.

Miri, avançar cap a una escola més inclusiva en què els alumnes amb necessitats educatives especials derivades de discapacitats puguin participar vol dir que puguin participar al màxim possible en entorns escolars ordinaris, i aquest és un dels reptes que avui tenim plantejats.

Hem constatat que en el període 2000-2005 s'ha incrementat en un 15 per cent la matrícula dels centres d'educació especial, i s'han escolaritzat, en centres d'aquesta especificitat, alumnes que en el període 1990-2000 s'escolaritzaven en centres ordinaris, principalment a l'educació primària.

Estem avançant, per tant –i li dic aquestes dades perquè són un reflex que cal tenir en compte–, cap a una escola –el que volem nosaltres, no?– més inclusiva, en la qual l'alumne amb necessitats educatives especials, derivades d'aquestes discapacitats, pugui participar al màxim, amb entorns escolars ordinaris, i aprofundir-hi encara més. I perquè això, aquestes dades que jo li he donat, doncs, les reconduïm, eh?, per tal de potenciar aquesta escolarització d'alumnes amb necessitats educatives especials en centres ordinaris, el curs 2004-2005 vàrem iniciar en divuit centres educatius, nou d'educació infantil i primària i nou d'educació secundària, l'experi-

mentació de les unitats de suport a l'educació especial –el que es coneix com a USEE–, unitats de recursos assignades als centres que escolaritzen alumnes, concretament més de quatre amb necessitats educatives especials, greus i permanents, que amb els recursos ordinaris no podrien ser escolaritzats en aquests centres ordinaris.

Per tant, ja veu que anem als centres a donar aquest suport als professionals dels centres ordinaris, i a treballar als centres ordinaris per tal de fer realitat aquesta inclusió. La finalitat dels professionals d'aquestes unitats de suport a l'educació especial és facilitar la participació dels alumnes amb necessitats educatives especials a les aules ordinàries, elaborar material adaptat i acompanyar els alumnes en les seves activitats a l'aula ordinària.

Atesa la positiva valoració de l'experiència, aquest curs, el 2005-2006, s'han iniciat trenta-vuit noves unitats de suport: trenta-quatre en centres públics i quatre en centres privats concertats. Així mateix s'ha introduït a la resolució de prescripció i matriculació d'alumnes per al curs 2005-2006 la modalitat d'escolarització compartida per fer compatible la realització d'activitats més específiques en centres d'educació especial i la participació en activitats en centres ordinaris.

En la implementació d'aquestes actuacions es compta amb el suport de professionals de centres d'educació especial, en atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials, en els centres ordinaris. És a dir, una d'aquelles qüestions que es demanava i que s'apuntava amb el document de l'Apps i l'Ecom, que és que la implementació d'aquestes actuacions comptés amb el suport de professionals dels centres d'educació especial en l'atenció a l'alumnat, en centres ordinaris l'estem portant a la pràctica en aquest moment, perquè no ens podem permetre el luxe de no comptar amb els millors especialistes que coneixen, doncs, aquests alumnes amb necessitats educatives especials.

Per tal d'elaborar un mapa global de Catalunya, que permeti la planificació de recursos i d'escolarització, el present curs escolar hem iniciat un estudi sobre el percentatge d'alumnat esperable en el diferent tipus de discapacitats, persones geogràfiques, tenint en compte estudis internacionals i dades actuals d'alumnat amb necessitats educatives especials a Catalunya, i també estem realitzant la descripció per a cada tipus de discapacitat, de les competències que caracteritzen cada franja educativa, de zero a sis i de sis a divuit, i postobligatori, i els recursos que en cada cas esdevenen imprescindibles en l'escolarització.

Estem fent també, estem realitzant la redefinició de les funcions dels diferents professionals que intervenen en l'atenció a l'alumnat amb aquestes necessitats i de la resposta educativa en la franja postobligatòria.

Per acabar, dir-li que nosaltres estem treballant amb la Federació Catalana Pro Persones amb Retard Mental i amb la Federació d'Entitats Pro Persones amb Discapacitat Física, que comentava vostè, i d'una manera molt afable, a més a més, com no podia ser d'altra manera, i en general estem d'acord amb les modalitats d'escolarització que ens han transmès, que a més a més com-

parteixen les nostres propostes, però, segurament ells segueixen pensant la possibilitat de crear la seva entitat per coordinar els centres d'educació especial i gestionar els recursos, i això és el que encara tenim en un procés, en aquests moments, de debat.

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Educació

La nostra voluntat –sí, ja acabo– és continuar amb aquest treball, on té molta importància, com vostè ha dit, el que estem portant a terme amb l'autonomia de centres; és molt important, perquè això també va inclinat amb una altra qüestió que aquest matí ha sorgit, i és que nosaltres sí que creiem que les direccions han de ser fortes, que el professorat té un paper importantíssim amb tot el implementem en el sistema i amb qualsevol canvi. I, per cert, no estem d'acord que les direccions no puguin portar a terme mesures disciplinàries encara que després hagin de ser corroborades pel consell escolar corresponent, eh?

Aquesta és la nostra postura pública, així ha estat, així l'hem defensat i la continuarem defensant, i així la vaig donar a conèixer en un dels actes que aquesta darrera setmana vaig participar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 300-01000/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma de la Llei orgànica d'universitats, que, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, formula la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, bé, el nostre Grup Parlamentari hem demanat aquesta interpellació per poder conèixer com es desenvolupa el procés de reforma de la Llei orgànica d'universitats, la LOU. Però permeti'm, abans de començar, que des d'aquesta seu parlamentària també faci un reconeixement als organitzadors d'un esdeveniment que es fa cada any des de fa molt temps. Volia felicitar els organitzadors de la Setmana de la Ciència, que cada any el que fan és aproximar, doncs, la ciutadania a la història de la ciència, de la tècnica, i aquest any, doncs, ho han fet de manera original, fent un programa que s'anomenava «Circuits 05», en què poguéssim trobar en els diferents racons, als carrers, a les places, de les nostres ciutats quins han estat els personatges, com han esdevingut aquestes descobertes científiques. Per tant, en primer lloc, aquest reconeixement a centenars de per-

sones que cada any fan aquesta tasca de transmetre la passió per la ciència, quan potser en el nostre moment el que tenim són altres passions que s'aixequen, i no precisament lligades al rigor científic.

Voldria centrar la meua intervenció en la Llei orgànica d'universitats i recordar al principi què dèiem quan es va aprovar l'any 2001. Dèiem que era una llei reglamentista, que era una llei que conculcava competències de les comunitats autònomes, que també envaïa competències de les universitats i que s'havia fet d'esquena a la comunitat universitària de recerca. Alguns vam parlar en el seu moment, també, del fet que s'havia de derogar, aquesta Llei.

Nosaltres ens trobem ara en un procés de reforma, i permeti'm, senyor conseller, que entri en aspectes potser tècnics, però alguns dels quals ja van ser discutits en el seu moment, i m'agradaria conèixer la valoració que vostè en fa.

El primer punt que volia tocar era els òrgans de govern. En concret, el tema del Consell Social. Crec que és fonamental, el Consell Social, pel que fa a la participació de la societat en la universitat. L'actual Llei, la LOU, en l'article 14, el que preveu és que sigui la llei de la comunitat autònoma la que reguli la composició i les funcions d'aquest Consell Social. Amb la reforma que hem fet de l'Estatut, que vam aprovar recentment, en el títol de competències en matèria universitària tenim la competència exclusiva en règim jurídic de l'organització i el funcionament de les universitats públiques. Per tant, això inclou els òrgans de govern i de representació. Jo volia preguntar-li com veu com es reflecteix en aquesta nova Llei la capacitat normativa pel que fa al Consell Social per part de la Generalitat.

Un segon punt molt important és el de la coordinació universitària. En aquest projecte de reforma es veu reforçat el Consell de Coordinació Universitària. Parlem, primer, de la seva estructura. Veiem que, pel que fa al seu funcionament, preveu que dins del Consell hi haurà diferents comissions, una conferència sectorial, una comissió del sistema universitari i una comissió mixta. Però, a mi, no em deixa de sorprendre que aquella única comissió que té com a objectiu funcions d'informe i de participació sigui aquella en la qual no participen les comunitats autònomes, tenint en compte que té funcions atribuïdes que toquen directament les competències autonòmiques. Demanaria, senyor conseller, que també valorés aquest fet.

Però no volia parlar només de l'estructura del Consell, sinó també de les seves funcions. Per mi, és preocupant que una de les seves funcions sigui, precisament, la programació general i plurianual. I quan parlem d'això, parlem també d'equipaments, d'instal·lacions, del personal i del finançament previstos per poder prestar aquest servei públic. Per tant, la pregunta és si, al seu entendre, aquesta funció toparia també amb competències de programació de la Generalitat. I aquí em remetrà, d'una banda, a una sentència del Tribunal Constitucional, que diu que són precisament les comunitats autònomes les que han de valorar quines són les necessitats específiques dels ensenyaments que s'han d'impartir, la Sentència 131 del 1996, i de nou, perquè crec que és important que aquesta referència la fem, al pro-

jecte de reforma de l'Estatut, que reconeix a la Generalitat –això sí, sempre sense perjudici de l'autonomia universitària– la competència exclusiva en programació i coordinació del sistema universitari català.

Senyor conseller, ara entraria en dos punts que hem tingut l'ocasió de tractar en aquest Parlament en diferents interpellacions. El primer és el tema de l'homologació dels plans d'estudi, sobretot pel que fa a quin òrgan fa aquesta homologació. Veiem que amb aquesta proposta es reserva la competència d'homologació al Consell de Coordinació Universitària, del qual hem parlat abans. En canvi, jo crec que aquesta competència hauria de correspondre a les comunitats autònomes, tal com hem recollit i hem consensuat en l'article 172 de la reforma del nostre Estatut.

Però un altre tema que reiterem sovint en les interpellacions perquè no trobem la resposta és, just, la situació que ens trobem en el tema de l'avaluació. L'experiència pràctica que tenim amb la LOU ens ha ensenyat que quan hi ha una disjuntiva a l'ANECA o a agències autonòmiques sempre el legislador estatal l'ha interpretat a favor de l'ANECA. Per tant, jo li demanaria que em valorés com creu que queden recollits tots aquests aspectes de la reforma.

Fins ara he parlat només de competències autonòmiques, però crec que és important també, com a mínim en dos casos, parlar de fins a quin cert punt aquest projecte envaeix també competències de les universitats. I els dos punts que jo voldria esmentar és: en primer lloc, el procediment d'admissió a les universitats, i, el segon, l'Estatut dels estudiants universitaris.

Bé, fins aquí hem parlat de competències, però també crec que cal incidir en el contingut i el model. Una de les apostes més fortes que vam fer en la Llei d'universitats va ser un pla de professorat contractat. És la singularitat que tenia aquesta Llei: poder efectuar una línia pròpia de professorat contractat.

Parlem, doncs, de la tipologia de professorat contractat que recull aquesta reforma. De les actuals figures de professorat contractat doctor que estan previstes en la LOU se suprimeixen les figures de professorat contractat doctor permanent i de professor col·laborador. Jo li pregunto, senyor conseller, si no creu que això afectarà, per exemple, entre altres coses, la mobilitat del nostre professorat, o si no hauríem de demanar que hi hagués un reconeixement en la LOU d'aquestes figures que ja existeixen i, per tant, que es poguessin equiparar a tots els efectes al col·lectiu de funcionaris, tasca que, de fet, nosaltres no podem fer aquí; s'ha de fer explícitament en el marc d'una llei orgànica, en el marc, en aquest cas, de la LOU.

I, finalment, dos temes que van ser objecte fort de debat l'any 2001, quan es va aprovar la LOU. El primer, com queda el finançament de les universitats, i, el segon, un que reiteradament ens han posat sobre la taula rectors d'universitats en les seves compareixences aquí al Parlament, que és, sobretot, quin model inclou aquesta LOU. Quan nosaltres parlem del fet que volem tenir un sistema universitari propi, no parlem només d'un tema formal, sinó també d'un tema de contingut, d'una aposta clara perquè la innovació hi tingui una presèn-

cia forta perquè les nostres universitats no quedin aïllades. Per tant, crec que seria important valorar si aquest projecte, doncs, fa una aposta clara per la transferència del coneixement i de la innovació.

Volia acabar llegint un text que potser ens pot ajudar a valorar quines expectatives tenen que elaboren aquesta Llei. En el debat de la Llei d'universitats al Congreso de los Diputados, el 31 d'octubre de 2001, Carme Chacón es feia aquesta pregunta: «¿Por qué estas prisas?» Tradueixo una part de la seva intervenció que em sembla rellevant. Diu: «Per què tenen tanta pressa? En les nostres esmenes podrà trobar un text alternatiu, un model alternatiu al del Govern» —deia Chacón— «molt diferent, perquè diferents són els punts de partida, diferents les solucions que s'aporten per resoldre els problemes i diferents les prioritats. És per això que les nostres esmenes incrementen l'autonomia universitària, el contrari del que fa el text del Govern, que redueix la capacitat d'organització de les nostres universitats. Els Socialistes volem una universitat que ensenyi perquè investiga. És per això que en les nostres esmenes vinculem la investigació universitària al sistema de ciència i tecnologia.»

Jo hi estaria d'acord, en això. Necessitem una reforma integral d'aquesta Llei. I jo crec que el Govern de l'Estat en aquest moment en té l'oportunitat, i esperem que l'aprofiti.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Dellunde. Té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, el senyor Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada Dellunde, voldria començar la meva resposta a aquesta interpellació fent una mica de cronologia respecte de la Llei orgànica d'universitats, i voldria recordar com aquesta Llei, doncs, va ser rebutjada per la immensa majoria de la comunitat universitària en el seu moment, en la manifestació universitària a Madrid més gran que han vist els temps després de la mort del dictador i que va aplegar una gran quantitat d'universitaris i de partits polítics sota una clara consigna de «no a la LOU».

Aquesta Llei, doncs, va ser, ja ho dic, objecte d'un gran rebuig per part de partits polítics i la comunitat universitària, amb alguna excepció, com va ser el cas del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que va donar suport en el parlament de Madrid a aquesta Llei, que, és veritat, s'ha de reconèixer, va permetre alguna petita esclatxa en la redacció de la Llei d'universitats de Catalunya, en particular en el desenvolupament d'una línia de professorat contractat.

Pràcticament immediatament després de la presa de possessió de l'actual Govern de l'Estat, per part meua personalment, doncs, vaig posar-me en contacte amb la ministra i amb el secretari d'estat per tal de manifestar-los la necessitat d'abordar la reforma en profunditat

d'aquesta Llei i posar-me a la seva disposició per als treballs necessaris.

La veritat és que no he tingut retorn d'aquest oferiment, i és així que l'abril d'enguany, l'abril del 2005, per iniciativa de la conselleria es va trametre al Ministerio un document, un ampli document, de propostes de modificació de la Llei orgànica 6/2001, que és la LOU, que contenia vint-i-quatre punts específics, alguns amb subapartats relatius a aspectes fonamentals de la LOU que pensàvem que havien de ser objecte de reforma profunda.

Vull remarcar que, en concret, el document començava proposant retornar el màxim de competències a les universitats. I es feia referència a la Carta magna de les universitats europees, signada per centenars i centenars d'universitats, on es defineix l'autonomia universitària i s'expressa la necessitat de la seva autorització dins d'aquest binomi d'autonomia - responsabilitat que ha de caracteritzar la institució universitària. Recorria l'àmbit de la Llei, en particular molts..., dels que ja ha esmentat la il·lustre diputada, i és un document que poso a disposició dels diputats, que, ja ho dic, és un document que tampoc ha tingut cap retorn per part del Ministeri.

El pas següent, cronològicament, és la presentació per part de la ministra d'un esborrany de projecte de reforma de la Llei orgànica, de la LOU, presentat el dia 27 d'octubre al Consejo de Coordinación Universitaria, esborrany que s'ha de dir que posteriorment s'ha dit que està obert al diàleg, cosa que hem d'aprofitar necessàriament, perquè aquest document és altament insatisfactori, al meu criteri personal.

En particular, tot i conèixer, personalment fins i tot, els responsables del Ministeri, doncs, he de dir que la primera sensació que em va provocar va ser la de decepció, eh?, perquè és un esborrany que no qüestiona l'esquelet de la LOU i que en alguns casos, fins i tot, l'empitjora; en altres el millora, també s'ha de dir, però en molts aspectes, doncs, l'arriba a empitjorar. Manté un criteri, efectivament, molt reglamentista, no opta clarament a favor d'una opció de l'autonomia universitària, de desregular aspectes reglamentistes absurds que figuren en una llei d'universitat, continua entrant en profunditat en la regulació de molts aspectes de l'activitat universitària, i envaeix competències clarament de les comunitats autònomes, en particular la primera que ha dit la il·lustre diputada, el Consell Social, la regulació del Consell Social, que està atribuïda a les comunitats autònomes i en què entra directament, fins i tot, a esmentar quins n'han de ser els membres.

Per part de la conselleria, dels serveis tècnics de la conselleria, s'ha fet una anàlisi tècnica, tecnicojurídica, sobre aquest projecte, aquest esborrany, que també posa a disposició de..., que és un document ampli que analitza punt per punt, que posa a disposició també d'aquest Parlament, i que m'és impossible en el temps disponible de detallar. Però sí que voldria remarcar que en particular el Consejo de Coordinación Universitaria es transforma en una estructura, francament, molt estranya, perquè es crea dins del Consejo una conferència sectorial, diguem-ne, basada en la Llei que regula aquestes conferències sectorials, això és insòlit, que una conferència estigui dintre d'una altra estructura,

crea una comissió del sistema universitari que es diu que és de coordinació entre les administracions públiques i les universitats, però després resulta que l'única administració pública que apareix és l'Administració central de l'Estat, no hi ha presència de les comunitats autònomes i, a més a més, a aquesta Comissió se li atribueixen unes competències amplíssimes –amplíssimes– que, fins i tot, podria crear l'autèntica paràlisi del sistema universitari, si tots i cadascun dels acords i d'ordres, decrets, etcètera, resolucions de la conselleria haguessin de passar per informe previ d'aquesta Comissió que, d'altra banda, no té cap responsabilitat, per exemple, en el finançament. O sigui, el Pla d'inversions universitàries, per exemple, que és un pla decidit per la Generalitat i finançat exclusivament per la Generalitat de Catalunya, doncs, resulta que hauria de passar a informe previ d'aquesta Comissió, que no té cap responsabilitat en el seu finançament.

Aquest paràgraf, en particular, si s'apliqués en la seva literalitat, ja ho he dit, produiria, simplement, el col·lapse del sistema universitari havent de passar per aquest informe previ totes i cadascuna de les resolucions.

Em preocupa també el concepte que hi ha al darrere de l'ANECA. Hi ha un aspecte positiu, i és la transformació de l'ANECA en una entitat pública, i no en la forma privada que té en la regulació actual de la LOU, d'acord, però no es preveu una articulació en xarxa adequada entre l'ANECA i les agències de les comunitats autònòmiques que queden com de segona divisió i que literalment diu: «podran ser escoltades», eh? De manera que, queda clar.

També voldria fer referència a un aspecte importantíssim, i és un redactat que va directament contra la Llei d'universitats de Catalunya, ja que prohibeix una de les dues figures regulades per la nostra Llei, que determina que el professorat contractat tindrà la denominació d'«agregat» i «catedràtic», de manera que prohibeix la literalitat, la utilització de la denominació de «catedràtic» per a un professorat contractat que continua veient també limitades les seves capacitats democràtiques a l'interior de la universitat. És com si diguéssim que, més enllà del funcionariat públic, no hi ha vida intel·ligent, vull dir que..., o serveixen per a menys coses. De manera que aquest és un aspecte molt preocupant perquè, d'altra banda, en l'àmbit privat a les universitats privades s'utilitza tranquil·lament la denominació de «catedràtic» per al seu professorat. I resultaria que les universitats públiques, doncs, no ho podrien fer.

Envaeix també les competències en la condició d'estudiant...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

...així com la regulació de la participació dels estudiants, que és un àmbit propi, típic, nuclear, de l'autonomia universitària.

El vicepresident primer

Té el torn de rèplica, senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Molt bé, gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Té la paraula, per al seu torn de rèplica, la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, gràcies per la seva resposta. Bé, quan sortia la interpellació alguna diputada em deia: «bé, aquest debat s'hauria de portar al Congrés de Diputats», i jo penso que també, però també l'hauríem de fer aquí. Intento argumentar-ho.

Penso, i en el context del debat que hem tingut anteriorment amb el tema de la LOE, que més que mai necessitem un pacte per l'educació, i això va referit a tothom dels que estem aquí, ens hem de pensar com l'hem de fer, i un dels marcs ha de ser aquest consens estatutari. Jo trobo que és molt encertada una cita que vaig trobar en un llibre que vaig llegir aquest estiu, just per desconnectar totalment del debat de l'Estatut, de Bernard Shaw, d'una obra que es diu *L'home i el superhome*, que fa que un personatge respongui a un altre quan l'acusa d'ésser molt poc avançat i li diu el següent, diu: «Heu de saber que abans que vós naixéssiu jo ja n'era, d'avançat.» De fet, Shaw fa burla d'aquest home perquè creu que haver estat avançat fa cinquanta anys fa que li doni dret ara a creure's avançat, però en realitat aquest personatge té raó perquè ens podríem plantejar, els avançats de fa cinquanta anys, els que feien l'Estatut de Sau, l'Estatut de Núria, no són iguals que els d'ara? Vull dir, potser nosaltres creiem que estem vivint una situació completament nova, però també és bo que aprenguem de l'experiència i què ens ha mostrat potser com hem anat pactant les lleis d'educació. La LOU, la va pactar Convergència, PP, etcètera, pel que fa als grups que estem en aquesta cambra; després vam pactar la LUC Convergència i Esquerra, però penso que ara, entorn de tot el consens que s'ha produït estatutari, ens hem de posar tots alhora per pensar, per repensar tot el tema de l'educació, i també ha d'incloure l'educació superior. Perquè sinó jo crec que entrem en un risc, que és que aquesta negociació de l'Estatut acabi semblant l'equivalent a entrar en un camp de mines on ens anem trobant totes aquestes lleis orgàniques, que són aquestes mines, que al final sí que ens portaran a la mutilació que abans deia, doncs, el president de la Generalitat en la seva roda de premsa.

Per tant, jo crec que des d'Esquerra l'hem d'encoratjar, conseller, a liderar aquesta unitat, però no només per a les formacions polítiques sinó també per a la comunitat universitària de recerca, perquè creiem que sí que hi ha hagut un canvi a nivell de l'Estat i s'ha d'aprofitar. Però, per tant, crec que hem de liderar també aquesta unitat i posar aquestes bases del consens.

El torn de rèplica potser vostè voldrà dedicar-lo a algun altre tema relacionat amb el que comentàvem abans, però com a mínim jo volia ressaltar que seria important fer una valoració del tema de la internacionalització de les nostres universitats.

Recentment hem vist eslògans que parlaven de la LOU, però també posaven en el mateix sac tot el procés de Bolonya. Deien: «Anti-LOU, anti-Bolonya.»

Això és un debat obert. Per tant, m'agradaria, si és possible i té temps, que poguéssim parlar, encara que fos molt breument, de en quin moment ens trobem en aquest procés d'adaptació de l'educació a l'espai europeu superior, i, si és possible, també, com a mínim, que ens valorés com ha anat el viatge, se'n diu, pel que fa a la internacionalització.

Voldria acabar, com han fet altres intervencions anteriors, fent una referència al tema de la llengua a la Unió Europea. Crec que és molt important, crec que no ens podem seguir tirant pedres a la nostra teulada i ho hem de valorar positivament, i és un primer pas per reconèixer la nostra llengua, però crec que també és bo que reconeguem que hi han coses que les hem d'anar repetint fins a l'esgotament. Doncs, el fet que la nostra llengua, el valencià, hagi estat reconeguda, doncs, ens ha de fer continuar demanant que passin coses com la següent: ens vam passar molts segles fins que alguna gent va acabar dient que no era una heretgia considerar que la Terra era rodona, per tant, que la religió no era incompatible amb la ciència. Doncs, jo crec que hem de fer un pas endavant, i crec que ja estem prou avançats per fer-ho, i hauria de ser ben aviat, que algú digués que la política no és incompatible amb el rigor acadèmic i que, per tant, doncs, d'alguna vegada es reconegués que hi ha una unitat de la llengua catalana.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Dellunde. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. La il·lustre diputada requeriria que el president m'autoritzés com a tres cops el temps disponible per poder respondre totes les qüestions, però crec que no és possible. Aleshores, intentaré anar sintèticament.

El vicepresident primer

No és possible.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Aleshores, intentaré anar sintèticament. A veure, respecte a la primera part, tres coses telegràficament. La proposta no conté cap referència a transferència de coneixement, i ja hi era en la nostra proposta d'abril. La proposta no conté cap referència a requisits lingüístics del professorat, que hi era a la nostra proposta i que ha estat aprovat en aquest Parlament per unanimitat, en una proposta concreta. I, tercer, evidentment, manifes-

tar, reiterar la plena predisposició a col·laborar, a millorar aquesta proposta que ha presentat el Ministeri; l'oferta la va fer en el seu moment, la reitero públicament aquí davant d'aquest Parlament.

«Anti-LOU, anti-Bolonya», efectivament. Aquest és l'eslògan de les manifestacions d'avui. No tenen res a veure, absolutament. «Anti-LOU»... De fet, la LOU va entrar al Parlament sense cap referència a Europa. La mentalitat dels redactors de la LOU no contemplava per a res Europa, era -era-, és encara, una llei que aïlla l'Estat espanyol del moviment europeu i, per tant, no es poden mesclar aquestes dues coses. A més a més, dissortadament, actituds, propostes absolutament errònies, com la de la supressió de la filologia catalana o l'enginyeria tèxtil..., en fi, carreres que ens interessin molt, o d'humanitats, han estat vestides com que això es produïa dins del procés Bolonya. Res més lluny del que significa Bolonya, res més lluny, al contrari. Bolonya implica una flexibilitat, implicaria, com han suggerit, com han demanat els rectors de les universitats catalanes i el Govern, que no hi hagués un catàleg tancat de titulacions, sinó que les universitats poguessin fer les seves propostes, per tant, res més lluny.

Bolonya no és tampoc la privatització de la universitat, al contrari, o al contrari o no al contrari, en tot cas, per a aquest Govern Bolonya significa col·locar l'estudiant en el centre del procés, significa enfortir la universitat pública, mantenir l'actual esquema d'una universitat fortament subvencionada pels pressupostos públics, i la prova experimental -ja que parlem de la setmana de la ciència- és que si aquest Parlament aprova la proposta de pressupost que li arribarà en tres pressupostos, el pressupost disponible per les universitats públiques haurà augmentat el 31 per cent, i el pressupost de recerca, el 52 per cent, en tres pressupostos. De manera que res més lluny d'aquest aspecte, al contrari, enfortiment i millora de la universitat pública. Això és el que significa.

I en aquest sentit el pla del Govern invertirà, està invertint en els tres exercicis, aproximadament 4,3 milions d'euros, en un procés de pla pilot d'anar implementant tot el que significa la metodologia Bolonya, que abasta ja en aquests moments 99 titulacions a Catalunya, entre titulacions de grau i de màster, en el que participen ja més de 15.000 estudiants universitaris que estan en aquest procés, i que s'hauria de comparar amb els 6 milions que l'Estat ha dedicat a aquest procés.

Internacionalització. Evidentment, Europa és afers interns en aquests moments, i internacionalització vol dir el que hem fet, per exemple, recentment en el cas dels acords amb el Salk Institut, a San Diego, que significa la vinguda a treballar a Barcelona en el Centre de Medicina Regenerativa d'un grup importantíssim d'investigadors de primera categoria internacional, global, o el reforç dels nostres postdocs en la Universitat de Califòrnia també, a Irvain. O també la presència, la instal·lació a Barcelona de la seu de la Federació Europea de Biotecnologia, o de la seu de la Federació Europea de Química Farmacèutica, o que la European Science Foundation manté ja, ha decidit i ja s'ha fet, ja s'està fent, que el seu Davos de biomedicina serà fet anualment a Sant Feliu de Guíxols, en concret, o la vinguda ja de dos centenars d'investigadors de primera línia internacional als nostres

centres i universitats, mitjançant els dos programes ICREA que estan en marxa.

Per tant, Europa és afers interns, Foreign Office és... aquesta altra és Home Office, no? I Foreign Office és aquesta internacionalització que molt en particular implica Estats Units però també Àsia oriental, amb qui també tenim acords importants de cooperació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00996/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial que, en nom del Grup Parlamentari Popular, presenta l'illustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la setmana passada vam tenir l'oportunitat de seguir en aquest mateix hemicicle una altra interpellació sobre política industrial, més basada i més centrada segurament en àmbits econòmics, que no purament industrials, no? De totes maneres, la decisió de presentar nosaltres aquesta interpellació, ja la teníem presa, perquè enteníem que les circumstàncies del moment actual recomanaven parlar, i parlar-ne força, de la política industrial i dels esdeveniments que s'estan succeint en les últimes setmanes i de la situació en general per què travessa el teixit industrial, i especialment el teixit industrial català.

La interpellació que avui li presentem anirà força enfocada envers aquesta eina de què es van dotar vostès, que és l'Acord estratègic, i de què recentment hem sentit declaracions valoratives per part del Govern en un sentit molt positiu i, en canvi, valoracions segurament no tan positives per part d'altres agents socials, segurament una mica més negatives.

Jo també voldria començar, però molt succintament, parlant de la situació de l'economia. I hem de dir –i en això li he de donar la raó a vostè– que la situació de l'economia, home, en aquests moments és relativament bona, però, en qualsevol cas, el que no podem perdre de vista en cap moment és que tenim riscos al davant i que, per tant, es tracta de reconèixer quins són aquests riscos, i es tracta d'intentar posar les bases per tal que aquests riscos puguin desaparèixer en el futur i, per tant, no afectin el teixit industrial català.

Succintament, ho repeteixo, els increments dels tipus d'interès és una amenaça que d'alguna manera pesa sobre la societat, pesa sobretot a la Unió Europea, amb les conseqüències que això pot tenir tant en les economies familiars com també en les economies productives, per dos cantons: per un costat, per la disminució del poder adquisitiu de les famílies, però per un altre, també, per l'increment de costos de producció. Les

deslocalitzacions i els constants expedients de regulació d'ocupació que sacsegen la societat catalana en els darrers temps, molt especialment en els darrers temps..., no és que siguin situacions noves, ja ho hem comentat altres vegades, no?

Però també hi han altres qüestions que ens preocupen, com és la pràctica absència d'una política econòmica per part del Govern de l'Estat, fonamentalment, no? I avui ens hem despertat, doncs, amb una notícia que fa referència a un d'aquests sectors que anomenem «madurs», i és que –i ho lleigeixo textualment– «els fabricants de cotxes critiquen el Govern...» –es refereix al Govern de l'Estat– «i adverteixen que el sector es juga el seu futur»; diu: «Perdem competitivitat i sembla que no li importa absolutament a ningú.» I, per tant, això reflecteix una situació, no? –reflecteix una situació.

Però jo també li voldria esmentar unes altres situacions de risc, segurament indirectes, però que també estan sobre la taula i que també afecten la indústria i les empreses catalanes, que és la tramitació de l'Estatut, i en dos sentits: un, amb l'enrenou que ha generat l'aprovació del Projecte d'estatut per part d'aquest Parlament, però l'altre –i que també ens preocupa sincerament a nosaltres, però també preocupa la societat– és les conseqüències que podria tenir sobre els sectors industrials, sobre el sector productiu del país, l'aprovació de l'Estatut tal com va sortir d'aquest Parlament.

En qualsevol cas, no pretenem ni és la nostra intenció mostrar un panorama desfavorable de la situació econòmica catalana. No es tracta, com deia vostè mateix, de posar-nos pedres al fetge ni de dir que la indústria va molt malament, però sí que hem de reconèixer que el sector industrial, en alguns sectors concrets, no va bé. I aquests sectors ja són prou coneguts, són els sectors especialment madurs. Ara parlava d'un es declaracions dels fabricants de cotxes, no? El sector de l'automòbil és un d'aquests sectors; el sector tèxtil i de la confecció n'és un altre; el sector de l'electrònica de consum també n'és un altre, n'és el tercer, que són els que han viscut en els darrers temps els majors processos de deslocalització o d'expedients de regulació d'ocupació, i fins i tot, especialment en el sector tèxtil i en part també en l'electrònica de consum, de tancaments.

El pes de la indústria sobre el creixement del PIB, és cert que l'any 2004 s'ha incrementat respecte al del 2003, però continua sent un pes relativament baix; és a dir, el sector industrial continua perdent pes respecte del conjunt dels sectors econòmics, no? I això, per tant, és un element de preocupació també, com ho és la contínua pèrdua d'inversions estrangeres a Catalunya.

En ocupació ens anem mantenint, i aquest és un bon senyal, no?, però, en qualsevol cas, ho repeteixo, el fet de valorar els riscos que tenim al davant és quelcom que ens ha d'alertar i ens ha de fer prendre les mesures necessàries per tal d'intentar abordar el futur amb garanties d'èxit i evitar situacions que no poguessin ser positives per al desenvolupament del país.

Disposen d'una eina, disposem d'una eina: és l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que el Govern va acordar amb els agents socials. Nosaltres en

tenim la nostra opinió particular, respecte d'aquest acord estratègic, però, en qualsevol cas, sí que volem respectar l'Acord com a tal, perquè... Bé, d'alguna manera, vostès, el que han volgut amb aquest Acord estratègic és obtenir l'aval dels agents socials per a unes determinades polítiques a què feien referència en el pacte del Tinell i en el Pla de govern, i en la mesura en què els agents socials s'hi han mostrat disposats, i en la mesura en què no trobem tampoc desencertat el contingut de l'Acord estratègic, nosaltres, en aquest sentit, hi estarem al costat. Però creiem que podria haver estat molt més ambiciós, però que s'ha quedat a mig camí. Però és igual, en qualsevol cas, el donem per bo, i no pretenem parlar de filosofia de l'Acord, sinó del mateix Acord en si.

Ja li assenyalo que ens marquem, o em marco unes autolimitacions, no?, com són centrar-me en les actuacions que depenen del seu Departament; ja que hi han accions que depenen, doncs, del DURSI, del Departament d'Economia o del Departament de Comerç, em centraré en les accions del seu Departament. I també em centraré en l'estat d'execució avui; és a dir, no parlarem de les previsions pressupostàries per a l'exercici següent, ja que això tindrem oportunitat de fer-ho la setmana que ve.

Jo, en primer lloc, el que sí que m'agradaria –i això no està en l'Acord estratègic– que ens expliqués és en quina situació es troben ara, actualment, les taules sectorials que es van crear per ajudar aquests sectors madurs, que són els que he citat anteriorment, i quina valoració en fa.

Respecte de la competitivitat, i en els aspectes que fan referència al seu Departament, hi havien uns compromisos en recerca, desenvolupament i innovació, que bàsicament –que també és el fil conductor de tot l'Acord estratègic–, d'alguna manera, es limiten a fixar un objectiu a termini de legislatura i a justificar el compliment pressupostari de l'exercici 2005, no? Bàsicament, aquest és el fil conductor també de tot l'Acord estratègic, xifrant molt bé les aportacions de l'exercici 2005, que per altra banda, quan es va signar l'Acord, els pressupostos ja estaven aprovats i, per tant, eren prou coneguts. Per exemple, la creació de les xarxes de transferència de tecnologia, quan es va signar l'Acord, ja s'havien creat per part del seu Departament, no?; tot i amb això, continua figurant en l'Acord.

No obstant, també hi havia un compromís per crear l'agència de transferència del coneixement, i aquest compromís era que es faria durant l'any 2005, i nosaltres no tenim coneixement que això s'hagi fet d'aquesta manera, i ens agradaria saber i conèixer la seva opinió. O també conèixer la seva opinió respecte a les mesures de foment de la iniciativa empresarial de base tecnològica.

Respecte als aspectes energètics, hi passaré per sobre, perquè també hem tingut força oportunitats de plantejar interpel·lacions al respecte.

Hi han altres qüestions, com per exemple l'impuls de les TIC a les pimes, que segurament és un desenvolupament que correspon, a mitges, entre el seu Departament i el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, però també ens agradaria que ens

fes cinc cèntims de quin és el seu estat i quines accions s'han dut a terme en aquest sentit. O la creació de l'observatori de prospectiva industrial, per avaluar possibles riscos en determinats sectors en el futur i, per tant, preveure actuacions per corregir-los.

Pel que fa a l'ocupació, hi ha un compromís de fer un pla general d'ocupació de Catalunya en l'exercici 2005; com està això? O de reorganitzar el SOC, descentralitzar el SOC; com està això?, quines accions han fet respecte a això? O aquell compromís de crear un protocol d'actuació per a la recol·locació de treballadors, compromís que s'havia de dur a terme en un termini de sis mesos i que, a més a més, era una de les accions prioritàries del Govern; com està aquesta situació?, què se n'ha fet, d'això? O el Pla de qualitat integral del Servei Públic d'Ocupació, també compromesos a fer-ho durant l'exercici 2005, honorable conseller; com està aquesta situació? En general, quina valoració en fa, de l'aplicació, del desenvolupament d'aquest Acord estratègic fins aquest moment?

I, amb permís del president, simplement acabar demanant-li si ens pot informar respecte de en quina situació es troben, en la mesura de les seves possibilitats, les negociacions entre els treballadors i la direcció de SEAT per resoldre el conflicte que hi ha obert en aquests moments de la millor manera possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. L'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé, té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, la veritat és que hi han molts aspectes, i possiblement abordar-los amb el rigor i la profunditat que tots voldríem requeriria més temps. Però intentarem, amb la millor voluntat i capacitat de concisió que tingui, donar-li resposta al màxim d'elements que ha plantejat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En tot cas, una primera aproximació: crec que, de mica en mica, tots anem acabant coincidint en una situació que, com quasi tot en la vida, no és unívoca i univalent, sinó que és ambivalent, i que, al costat d'elements positius, som capaços i necessitem tots reconèixer, conèixer i reconèixer quins són els factors de riscos que tenim. Precisament perquè la primera acció que hem de fer és conèixer-los, reconèixer-los, actuar. Per què? Per intentar evitar-los, intentar sobrepassar-los. I jo crec que, en aquest sentit, és cert el que..., la valoració, globalment, que vostè ha plantejat és, una mica, una valoració que cada vegada és més coincident dintre de l'àmbit polític i econòmic de Catalunya. I és que, globalment, la situació té aspectes positius, però que hi han riscos que vénen d'aquells mateixos factors que ens han permès arribar aquí, que els hem de canviar d'una manera important, perquè, si no... Allò que ens ha permès arribar fins aquí

no ens permet continuar, i, si volem seguir progressant, possiblement hem de canviar d'instrument.

I, en aquest sentit, hi han alguns factors d'entorn, com són aquests factors econòmics, en què també apareixen riscos. Vostè ho ha dit: podem tenir una situació en què els tipus d'interès pugin, encara haurà de créixer una mica més l'economia europea, i aquí tenim un factor diferencial, perquè la nostra taxa d'inflació i el tipus d'interès fan encara, diguem-ne, que el diner surti barat amb relació al tipus d'interès que tenim aquí i afavoreixi inversions. Però, en tot cas, haurem de veure com acaba evolucionant el conjunt de l'economia europea, que mentre mantingui aquest to –que ara sembla que puja una mica, però que encara està una mica deprimida– no farà o no és previsible que facin grans pujades els tipus d'interès. No les podem descartar; evidentment, ho situarem en àmbits diferents o en nivells diferents dels que trobàvem.

Sí que és veritat que... Li haig de dir que he escoltat o he llegit la declaració que ha fet el president d'ANFAC, de l'Associació Nacional de Fabricants d'Automòbils, en la qual situa la indústria de l'automòbil a Espanya en una franja que ell planteja i que en tot cas pot ser discutible, en tot cas és un element a tenir present, on el que ve a dir és que no farem els cotxes de gran cilindrada i alt volum, sinó que ens situarem en una franja, diguem-ne, de l'utilitari, que és la que d'entrada estàvem fent, i això ens obre un nivell de competitivitat en què hem de seguir esforçant-nos molt més a tramitar-ho.

Per això, per abordar aquests problemes, el Govern va estar discutint un any amb les patronals, els sindicats, les cambres de comerç, les universitats i a l'entorn de la generació de l'Acord estratègic. Un acord que, li ho haig de dir amb tota sinceritat, no tan sols és positiu pel que pugui dir, sinó pel que suposa de millora i de fixació d'un clima d'entesa. És a dir, vostè ja sap que l'economia té factors objectius i altres que són subjectius. L'existència d'un acord entre el Govern, les organitzacions empresarials i sindicals i un consens polític entorn a aquest tema ens afavoreix perquè genera un bon clima, però amb bon clima, només, no en fem..., és condició necessària però no suficient, necessitem més coses.

I, d'algunes de les que vostè ha preguntat –i, en tot cas, jo, si em dona temps, alguna menció en faria en aquests temes d'entorn, com l'Estatut i altres coses, però, si no, ja ho faríem en un altre moment–, dir-li que, d'una banda, pel que fa als sectors més madurs, als sectors amb què vam establir unes taules de negociació, van arribar a conclusions. I el que ara es fa és aplicar les conclusions que es van establir amb aquells elements.

Per tant, hi ha aquella situació que algú diu: «Escolti, ens hauríem de reunir més.» Els mateixos acords de les taules sectorials establien que l'àmbit al qual es transferiria, en el qual es desenvoluparia el seguiment d'aquests acords és una de les peces que vostè m'ha preguntat, que era l'Observatori de Prospectiva Industrial. És en l'entorn de l'Observatori de Prospectiva Industrial que, de manera sistemàtica, es va produint, no tan sols l'anàlisi, de la qual n'hem tingut alguns exemples ara fa poc..., algun dels productes que ha elaborat l'Observatori ha estat, per exemple, l'estudi sobre

els quaranta-dos clústers amb els quals s'organitza la indústria a Catalunya, i a on es localitza..., amb el procés d'elaboració, amb el procés de reflexió, amb la interacció amb els agents socials anem mantenint aquest contacte. Les accions, les accions referides a aquests sectors, les específiques, formen part de les accions que incorporen la mateixa línia d'actuació general de l'Acord estratègic.

És a dir, si nosaltres ho plantegem en l'Acord estratègic –i ho fem–, hem de reforçar la recerca, el desenvolupament i la innovació; i, dintre aquest programa, destinem la meitat de recursos a l'automòbil, al tèxtil i a l'electrònica de consum..., ja veu que complim les dues coses: desenvolupar l'Acord estratègic i prioritzar aquells sectors que vam dir que requerien una atenció més evident, perquè estan sotmesos a un procés de competència molt més gran que altres sectors, diguem-ne, que per la seva dimensió econòmica fan... Per tant, a l'Observatori mantenim el contacte, la negociació, les converses. Amb l'aplicació de les normes de l'Acord és on desenvolupem les actuacions.

Vostè em preguntava per l'agència de transferència tecnològica. El que s'ha constituït és un consorci, inicialment amb totes les universitats, el DURSI i el Departament de Treball. Hi ha un projecte de llei que comencem ara a desenvolupar en el qual..., Llei de ciència, innovació empresarial, etcètera..., on l'Agència, que hauria de tenir un tràmit de llei, s'hi incorporarà com un dels instruments de desenvolupament d'aquesta política. Però el Consorci, que no requeria d'un tràmit parlamentari, sinó que era un acord entre les universitats i el Govern, s'ha posat en marxa per poder afavorir aquests elements. Evidentment, els organismes, des que es generen fins que prenen tota la seva velocitat de creuer, tenen un decalatge en el temps força interessant.

Hi ha un altre dels aspectes importants, pel qual vostè preguntava, i era el tema del funcionament del Servei d'Ocupació, del Servei públic d'Ocupació de Catalunya i de les seves polítiques.

En aquest tema, a hores d'ara –i crec que ho acabarem en temps i forma, si més no el primer document ja, elaborat, perquè ja fa quatre mesos, tres mesos, que el discutim, i crec que arribarem a 31 de desembre, dintre de l'any, a poder-ho plantejar–, s'està elaborant el Pla d'ocupació de Catalunya.

Pla d'ocupació que ha de tenir, evidentment, i el pot tenir, un tràmit diferent, perquè ha de tenir també l'acord i el consens, i de vegades aquestes coses costen més de construir que senzillament una acció de govern unilateral. Costa una mica més. Però jo calculo que podrem arribar en aquest tema a desenvolupar el Pla d'ocupació de Catalunya, que integri en el seu si no tan sols les polítiques actives d'ocupació, sinó altres factors que ajudin a mantenir el bon to de creixement de l'economia catalana i a mantenir aquesta situació en la qual, ara, complim cinc anys abans els objectius que Europa va establir o va autoestablir-se per al 2010. Catalunya, en termes d'ocupació, els compleix ja el 2005, i volem continuar en aquesta línia.

S'ha avançat, i encara és pendent, el procés de descentralització. Nosaltres ho volem fer a partir de la creació

d'uns organismes en el territori, amb una dimensió que en permeti justificar l'existència, no fent una escampada d'organismes. En aquests moments, tenim en marxa, possiblement –acordant-los entre les organitzacions municipalistes, empresarials i sindicals–, la creació de catorze organismes en el territori, dels quals veurem quants avancen, perquè ha d'haver-hi una voluntat d'acord, i possiblement en necessitarem més en el disseny global per cobrir Catalunya; un procés de descentralització, de crear organismes que descentralitzin la gestió de les polítiques d'ocupació, que estenguin i que responguin que el conjunt de les polítiques actives d'ocupació –no tan sols la formació, sinó les escoles tallers, l'orientació, l'assessorament, etcètera–, tot allò que afavoreixi que en el mercat de treball la diferència entre les demandes de les empreses i les possibilitats que tenen els treballadors es casin..., en aquest sentit, crec que podrem aconseguir, en un termini breu, començar a posar en marxa aquests consorcis i a tramitar..., a final d'any possiblement en tindrem quatre o cinc, depèn de la voluntat que hi hagi, a mitjan d'any que ve aniríem per la xifra catorze i, possiblement, al final de l'any que ve tindríem tot el mapa desplegat a Catalunya, de creació d'aquests organismes.

És un avenç important. Suposa una política a mitges entre la descentralització i la devolució al territori de la responsabilitat amb els temes d'ocupació, i la seva construcció ha requerit de tot un procés no tan sols, primer, d'endregar la casa, sinó també d'organitzar i de generar noves polítiques amb relació a aquest tema. Estem en condicions de fer-ho i ho fem.

Per això, possiblement, quan plantejem un programa com el de l'Acord estratègic, que té una durada plurianual...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...i amb això ja acabo. En aquests moments, quan plantejem que el grau d'execució és molt alt, és molt alt amb relació al que ens corresponia el 2005..., 2006, 2007, que és el període d'execució..., seguim treballant, i, com vostè deia, amb el pressupost podrem posar-li no tan sols lletra, sinó recursos per continuar treballant.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, permeti'm manifestar alguna petita discrepància respecte de la seva intervenció, no?, i concretament respecte a les pujades dels tipus d'interès. I tampoc no voldria centrar-me massa en aquest tema, perquè ja va ser, també –ja ho va ser–, debatut amb la interpellació de la setmana passada, no? Però, deixi'm dir-li que a nosaltres, home, sí que ens preocupa que hi puguin haver petites pujades del tipus d'interès, perquè poden ser perilloses. Perquè es dona una circumstància, que també es co-

mentava i ho hem comentat abans, no?, que és el fort endeutament de les famílies.

I el fet que hi puguin haver petites pujades del tipus d'interès pot fer trontollar algunes economies familiars, no? I això pot tenir repercussions importants sobre el consum. I, per tant, també, de retruc, sobre la producció, a la qual cosa caldria afegir necessàriament l'increment de costos de producció, degut també a la pujada dels tipus d'interès, no?

Vostè ens diu: «Home!, el clima d'entesa que ha significat l'Acord estratègic, afavoreix que hi hagi un bon clima i que, doncs, es puguin desenvolupar amb una certa normalitat...» Hi estem d'acord. I precisament per això, nosaltres no hem volgut ser crítics amb l'Acord estratègic ni amb el contingut de l'Acord estratègic. El que passa és que sí que hem de posar l'accent en el fet que en les darreres setmanes aquell clima d'entesa, per les declaracions que sentim, no és tal, no? I sentim i veiem que hi han discrepàncies respecte dels agents socials i respecte del mateix Govern en el sentit del grau de compliment de l'Acord.

Ja li ho he dit abans: efectivament, hi han una quantitat d'inversions o de recursos previstos d'execució en l'any 2005 que bàsicament no és fruit només de l'Acord estratègic, sinó que és fruit del Projecte de pressupostos que vostès van presentar en aquest Parlament, perquè en el moment que se signa l'Acord els pressupostos estaven, ja, aprovats per aquest Parlament.

I, per tant, sí que els demanaríem que intentem mantenir aquest clima d'entesa, intentem complir amb tots els elements amb els quals hi ha un compromís en l'Acord estratègic, per tal d'afavorir que aquest clima d'entesa, que aquest bon clima, pugui continuar en el futur de forma intensa i de forma important.

Respecte a les conclusions de les taules sectorials, jo no sé si és possible, però sí que ens agradaria poder-ne avaluar alguns resultats. Ja sabem que s'han fet accions en determinats sectors, però sí que –i no sé si és potser encara massa d'hora o no, però– el cert és que continuen de forma reiterada sent notícia expedients de regulació d'ocupació en empreses tèxtils, de forma cada vegada més accentuada, en electrònica de consum i en l'automoció, no?

Respecte del Pla d'ocupació de Catalunya, vostè ja ho ha esmentat, igual que la descentralització, segurament és una tasca que no es podia fer amb tota l'agilitat amb què vostès haurien desitjat, i que per a això s'hi van comprometre en el seu moment..., per tant, celebrem que continuïn treballant en aquest sentit i esperem que això pugui materialitzar-se de la forma més ràpida possible.

Ens hem oblidat..., hem obviat un aspecte que jo considero o nosaltres considerem que és important, no?, que és el protocol d'actuació per a la recol·locació dels treballadors, que el compromís del Govern era de fer-ho en un termini de sis mesos.

Perquè, és clar, nosaltres estem convençuts que hi han dues tipologies d'expedients de regulació, no?, aquelles en les quals, doncs, l'empresa, deslocalitza per ser més competitiu i, per tant, per poder tenir més beneficis en

un altre indret –fabricant en un altre indret–, i que acostumen a generar unes indemnitzacions importants per als treballadors, i positives per als treballadors, i aquelles altres que, doncs, malauradament han de tancar i les indemnitzacions no són tan quantioses com desitjarien els treballadors. Per tant, jo crec que hi han dos elements diferenciats. I també entenem que no es pot exigir exactament el mateix en un cas que en un altre cas, no? I, per tant, aquest és un tema que ens preocupa i aquest és un tema que també ens agradaria, si poguéssim, que ens ampliés la informació respecte a això.

Simplement, per acabar, li ho reitero: crec que és bo el fet que hi hagi una entesa amb els agents socials, però, si us plau, amb l'acció de govern intentin mantenir aquest clima d'entesa i que l'Acord estratègic es pugui anar complint en la major mesura possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començaré per on ha acabat vostè perquè crec que és un d'aquells temes que el rellotge no m'ha permès explicar, i era aquest protocol sobre, diguem-ne, la recol·locació o els processos de recol·locació derivats d'aquestes actuacions, no?

O sigui, el 22 del mes d'octubre, el director del Servei d'Ocupació va comunicar al Consell de Direcció, on estan present les organitzacions empresarials i sindicals i les associacions municipalistes, el protocol, les normes d'actuació que el Govern desenvoluparia en aquests processos.

I, evidentment, aquest document tenia les tres facetes. És a dir, no era un protocol únic, tancat i barrat i aïllat de la realitat, sinó que establia bàsicament tres procediments diferenciats. Allà on era possible, accions d'anticipació. Podríem posar l'exemple, per dir-ho d'alguna manera, Panasonic, on l'empresa anuncia un any abans que vol tancar, i això permet treballar conjuntament l'Ajuntament de Celrà, els serveis d'ocupació, etcètera, amb tothom, a fi i efecte de treballar de forma personalitzada amb els treballadors i treballadores d'aquella empresa, i, quan es produeix i es materialitza el seu acomiadament hi ha hagut tot un procés d'acompanyament, de recol·locació, que té més o menys èxit en funció del teixit, però hi ha un procés, diguem-ne, d'acompanyament dels treballadors en aquesta acció anticipada.

Hi han accions que són, evidentment, reactives, perquè l'empresa, doncs, considera que en la seva planificació, el seu moment, el procés que es produeix, doncs..., et trobes que s'ha produït l'acomiadament o la pèrdua de l'ocupació en quantitats importants, i, aleshores, el que es fa és començar més tard, quan les persones ja entren en l'oficina de treball i, per tant, es genera al voltant d'ell una activitat. En aquest cas, hi ha dues possibili-

tats: que l'empresa assumeixi el cost d'aquesta funció, com forma part del seu pla social, és a dir, ofereix un últim servei als treballadors que han treballat a l'empresa, o bé, si això no ho fa, aleshores, el servei públic és el que se n'encarrega, conjuntament, i en molts casos, també, amb les institucions municipals, que tenen estructures per poder fer-ho. I, després, evidentment, sempre hi ha l'acció més palliativa, més normalitzada, més d'atenció generalitzada, que és la que desenvolupa el Servei d'Ocupació.

En aquestes accions destinarem, del conjunt de propostes de polítiques actives organitzades, al voltant de 3 milions d'euros per poder desenvolupar aquest tipus d'actuacions. I aquest és una mica el protocol amb què anem.

Coincideixo amb vostè que el clima, i a més a més agraeixo tant al Partit Popular com a Convergència i Unió que hagin manifestat de manera reiterada el seu suport als continguts, al clima, a l'orientació de l'acord estratègic. És a dir, que hàgim tots col·laborat en aquesta dimensió que, de vegades, es veu més o menys entebolida, i vostè ho entendreà perfectament, perquè estem en un moment en què el Govern ha de fixar els compromisos pressupostaris per a l'any que ve, i els agents socials collen perquè aquestes partides es dotin d'una manera important, i això fa que també... –vostès també ho faran–, però els agents socials parlen per una banda i vostès parlaran amb el Parlament, com és lògic.

Li haig de dir que el pressupost inicial que teníem l'any passat per a l'acord estratègic era de 486 milions d'euros, les mesures, el conjunt de mesures. Finalment vam poder destinar més recursos, al voltant d'uns 800, que es van canalitzar cap a aquest tema, fruit de la segona reordenació, perquè l'acord es va signar després i es va permetre; però, aquest any, amb la presentació pressupostària ja hem avançat que inicialment seran 1.217 milions d'euros els que destinarem a posar en marxa les accions de l'acord estratègic.

Hi ha una última cosa que li volia dir, dues últimes coses. Una, segons la importància del creixement del tipus d'interès, allò que vostè diu pot produir-se, segons la importància, la variació de creixement del tipus d'interès, doncs no es produirà. Nosaltres calculem que la variació de tipus que es pugui produir no sigui la que produeixi aquest efecte cascada que vostè deia.

I, per últim, i em sembla que és un tema altament important. Nosaltres també volem avaluar l'efecte de les polítiques que estem desplegant. És veritat que a un any de la seva aplicació és curt, però ho volem avaluar, perquè participem d'aquella idea que ha expressat moltes vegades el president de la Generalitat, i és que les polítiques tenen termini de caducitat, per dues raons: perquè si funcionen no les has de mantenir, perquè ja han fet l'efecte que un pretenia assolir; i si no funcionen...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...s'han de canviar, perquè no serveixen per al que estan destinades i s'ha de buscar una altra cosa. Per tant,

l'únic mecanisme és l'avaluació, i estem esperant el termini lògic perquè aquestes polítiques vegem si hi hem de rectificar alguna cosa o hem de perseverar o modificar-les en alguna direcció.

Per tant, en el moment en què ho tinguem compartirem també els resultats amb vostès, perquè ens sembla que aquest és un procés que no és tan sols un procés científic, sinó un procés d'una importància política i social evident.

Moltes gràcies.

El president

El cinquè punt de l'ordre del dia és...

Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures (tram. 300-00998/07)

...la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició il·lustrada senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, aquesta és una interpellació que, malauradament, tindrà una part de contingut que es va repetint al llarg dels anys, al llarg d'aquests dos anys que vostès estan governant aquest país, que fa referència a la inversió o desinversió en infraestructures que està patint el nostre país, no només per l'alentiment d'inversions a Catalunya mateix, per part del seu Govern, sinó, sobre tot i d'una manera molt específica, per la manca d'inversió o, fins i tot, permetin-me repetir aquest concepte, la desinversió que el Govern de l'Estat, el Govern socialista, el Govern recolzat pel tripartit de Catalunya aboca el nostre país.

L'any passat el president Maragall, jo crec que amb un gest d'una sinceritat que l'honora extraordinàriament, deia: «Quant a inversions de l'Estat, l'any passat és un any perdut.» La inversió de l'Estat va davallar, i va davallar a Catalunya d'una manera molt considerable. Aquesta situació d'any perdut, a més a més, és agreujada per la poca capacitat de complir, d'executar, realment les inversions originàriament previstes. Segons dades de la Cambra de Contractistes, els nou primers mesos de l'any només s'ha executat un 31 per cent, només s'ha licitat un 31 per cent d'aquella inversió prevista.

Tot feia pensar que enguany hi hauria un canvi de plantejament, però tornem a patir una nova desinversió, la inversió a Catalunya en pressupostos generals de l'Estat, en el Projecte que ha presentat el Govern espanyol, baixa del 15,6 per cent al 14,4 per cent, un 1,2 menys d'inversió. I, per contra, les inversions totals de l'Estat en infraestructures pugen un 8 per cent al conjunt de l'Estat i només un 2,5 per cent a Catalunya.

Aquest, doncs, és el context. I en plena tramitació d'aquests pressupostos, el senyor Nadal es reuneix amb

la ministra de Foment i presenta públicament un conveni de coordinació, de previsió futura d'inversió en la xarxa viària de les carreteres, tant de titularitat de l'Estat com de titularitat de la Generalitat. Ens anuncien que durant tots aquests anys hi haurà una inversió de 7.345.000 euros en els propers set anys.

És clar, ens ho diu en plena tramitació dels pressupostos que, justament, marquen una tendència a la baixa. Uns pressupostos, els pressupostos generals de l'Estat que, en aquests moments, de projectes nous pràcticament no en contemplen. L'únic projecte mínimament potent que contempla, des d'un punt de vista d'inici de la tramitació, és l'estudi informatiu de l'autovia A-7, entre Castelló i Altafulla.

A Barcelona la inversió més potent és la variant de Vallirana, que simplement no es pot executar perquè hi ha problemes tècnics per fer-ho. La inversió a les carreteres de Girona es redueix d'un 30 per cent, i a les carreteres de Lleida d'un 47 per cent, i és en aquest context que el conseller Nadal ens explica que ha arribat a un acord amb la ministra de Foment en el qual hi haurà aquesta inversió durant aquests set anys, d'aquests 7.000 i escaig milions d'euros. Una part dels quals correspondrà de posar-los a la Generalitat de Catalunya i l'altra part correspondrà posar-los al Govern de l'Estat.

Home! Aquí és relativament senzill explicar què ha passat, senyor conseller. Només fent la divisió del que correspon d'invertir a l'Estat durant aquests set anys, que són aproximadament 542 milions cada any, veiem que, home!, comencem molt malament, senyor conseller; comencem molt malament perquè en els pressupostos per a l'any 2006, l'Estat només preveu invertir en carreteres 202 milions. Per tant, estem pràcticament en el 40 per cent d'allò que hauria d'invertir de manera progressiva.

Vostè va anar a Madrid a fer-se la foto, senyor conseller, o a aconseguir inversions sòlides per a Catalunya? Com poden fer una roda de premsa presentant aquest conveni, quan allò que és real, allò que és material, allò que ens dóna possibilitats d'executar o no executar inversions, que és el Projecte de pressupostos, justament va en la línia de desinversió?

Per tant, escolti, senyor conseller, vostè a Madrid, què hi va a fer? Què va parlar amb la ministra? Aconseguir més inversions per a Catalunya? Aconseguir més inversions per a Catalunya des del Govern tripartit, o simplement estableixen un mecanisme de justificació d'aquest retard permanent i constant a l'hora de fer inversió pública?

Però el tema no només és estrictament quantitatiu, estridentment quantitatiu davant d'aquest incompliment, sinó que hi ha d'altres qüestions que ens agradaria que vostè, en el transcurs d'aquesta interpellació, ens aclarís. En què consisteix aquest protocol? En què consisteix aquest conveni? Són bàsicament dues llistes: la llista de tot allò que hauria de fer la Generalitat, la llista de tot allò que hauria de fer l'Estat. Però hi ha relació entre elles? Hi ha un calendari? Hi ha una previsió del que tocarà fer cada any? Hi ha la possibilitat que l'Estat inverteixi en projectes de Catalunya? Que hi hagi una transferència de recursos a Catalunya? O simplement són dues llistes que

es mouen en un terreny d'aïllament, d'isolament? Vostè, a Madrid, amb la ministra, va anar a jugar dos solitaris de manera separada, un davant de l'altre, o van realment buscar un mecanisme de coordinació? Són estrictament dues llistes, no hi ha aquest calendari?

Vostè va signar aquest conveni –un altre dubte– representant el Govern de la Generalitat o representant el PSC? Perquè el que és sorprenent és que al cap d'una setmana mateix d'haver signat aquest conveni, els seus socis de Govern, Esquerra Republicana i Iniciativa diuen que aquest no és el seu conveni, que no se senten reflectits per allò que vostè ha signat. Va a Madrid, no reivindica res, ho fa des d'una posició de feblesa i, a més a més, els seus propis socis de Govern li diuen que vostè ha signat un conveni davant del qual no se senten reflectits. Aquesta és una posició seriosa per anar a reivindicar aquesta reducció de dèficit d'inversions d'infraestructures a Catalunya? És una situació d'extraordinària feblesa.

Però, a més a més, al darrere he criticat el tema dels recursos estrictament, el mecanisme que vostè ens haurà d'aclarir d'aquestes dues llistes, simplement dos elements paral·lels: el calendari, diguem-ne, la desutilització per part dels seus socis, però, a més a més, darrere hi ha una filosofia que no sé si vostè és conscient que, mentre signa aquest conveni, hi ha la tramitació de l'Estatut, i aquest conveni està plantejat en uns termes, si em permet, d'una poca ambició nacional que fa ferredat.

Abans he comentat que al president Maragall li va agafar un rampell de sinceritat, un rampell d'honestetat quan diu: «hem perdut un any». Ara hauria de dir «n'hem perduts dos, d'anys». Però el secretari de Mobilitat del Govern, el senyor Manel Nadal, dins una de les clàusules d'aquest conveni, una clàusula que estableix un cert canvi de cromos, de dir: «En el marc de l'eix pirinenc, la N-260, d'Olot a Ripoll per Vallfogona de Ripollès, correspondrà a la Generalitat de Catalunya.» Era competència de l'Estat, correspondrà a la Generalitat. I al revés, l'Estat serà el titular de la C-26, entre Olot i Ripoll, per poder afrontar inversions potents. Què diu el senyor Manel Nadal? Diu: «Home! La carretera que té l'Estat i que ara ens transfereix només serveix per anar a buscar bolets! –només serveix per anar a buscar bolets–, és una carretera menor, és una carretera secundària, és una carretera intranscendent i, per això, la Generalitat se'n farà càrrec.»

Els eixos viaris potents, els eixos viaris que tenen un component estratègic bàsic, correspondran a l'Estat, perquè necessitem que l'Estat ens ajudi a invertir. Venent patrimoni és com pensen vostès garantir aquesta inversió de l'Estat? (*Remor de veus.*) Quina és la prelació d'interessos? Quina és la prelació de prioritat que vostès tenen en clau nacional? Saben què diu l'Estatut? La proposta d'Estatut que varem aprovar aquí?: que la xarxa viària correspondrà, independentment de quina sigui la seva destinació, independentment de quina sigui la seva actual titularitat, estrictament al Govern de la Generalitat. I vostès signen un conveni en el qual diuen: «Les carreteres importants que les gestioni l'Estat, que hi inverteixi l'Estat» –ja hem vist que és una inversió absolutament fictícia– «les carreteres menors,

les carreteres que tenen menys trànsit, les carreteres nacionals que quedaran en un terreny secundari quan es desdoblin i esdevinguin autovies, aquestes ens correspondran a la Generalitat; són menors.»

Per tant, estem davant d'una filosofia que ens sembla absolutament terrible, perquè genera uns precedents i, sobretot, ens posiciona en una, diguem-ne, situació d'una feblesa extraordinària de cara a la negociació futura amb l'Estat.

Aquesta és la manera en què vostès negocien, i aquesta –si em permeten, senyores i senyors diputats– no només és una interpellació que vagi dirigida al conseller Nadal, que li ha tocat a ell haver d'anar a Madrid, i haver de fer aquest paper i haver de fer la roda de premsa, i haver de fer-se la foto, i haver de dir que el paper ho aguanta tot; sinó que és a la resta de partits que, en aquests moments, governen Catalunya i que a Madrid accepten aquest nivell de desinversió. I l'aprovació final dels pressupostos generals de l'Estat així ho reflecteixen. Ni en el tràmit d'esmenes no han estat capaços d'arrossegar res per a Catalunya. L'any passat, en el tràmit d'esmenes, van aconseguir 96 milions d'euros més. Saben quants se n'han executat, realment? 16 per cent.

Escolti, per tant, senyor conseller, al que l'instem és a no vendre més fum. Que vostès, com a Govern, venguin fum aquí és una qüestió que nosaltres haurem de criticar, però que hi ha possibilitat de redreçar. Que vostès avalin el Govern de l'Estat venent fum i a Madrid no hi vagin a reivindicar els interessos legítims de Catalunya, sinó simplement a fer un somriure agradós, aquesta és una pràctica que condiciona extraordinàriament el creixement futur d'aquest país i que nosaltres, avui i aquí, evidentment, hem de reprovar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., de veritat, senyor Rull, que li agraeixo sincerament la seva interpellació, que és una interpellació peculiar, fonamentalment no sobre les polítiques del Govern de la Generalitat, sinó sobre les polítiques del Govern de l'Estat, de tal manera que vostè porta aquí la incapacitat del seu Grup per produir aquesta interpellació allà. Interpel·la el Govern de Catalunya com a persona interposada respecte a un conjunt de polítiques que no toquen ni la vora del que és la política d'inversions públiques del Govern de la Generalitat de Catalunya i la política d'obra pública del Govern de la Generalitat de Catalunya. La seva feblesa allà, les seves limitacions allà, la seva poca ambició nacional allà, el porten a produir aquí una interpellació per persona interposada al Ministeri de Foment, i, de fet, al conjunt del Govern de l'Estat.

Per a mi fóra molt fàcil assumir un cert paper de reconeixement de l'estat de coses, però tingui la seguretat que, per molt que vostè ho intenti, no assumiré ara aquí el paper de defensor de la política inversora del Govern de l'Estat.

Sí que, de totes maneres, voldria deixar les coses en un punt just, per deixar clar que el Govern de l'Estat, a través del Grup Foment, inverteix aquest any a Catalunya un 20 per cent; que aquest 20 per cent representa 2.506 milions d'euros, més que cap altre any en el passat –més que cap altre any en el passat; que representa un increment i que representa el 89 per cent de totes les inversions de l'Estat espanyol a Catalunya.

Si de cas, si haguéssim d'anar a buscar alguna feblesa sectorial en els pressupostos generals de l'Estat respecte a Catalunya, no seria en el Grup Foment, sinó, segurament, en algun altre àmbit inversor, on l'hauríem d'anar a trobar. D'aquí que, des del meu punt de vista, hi ha un cert error estratègic en el plantejament que vostè fa en aquesta interpellació, on queda clar que les inversions en ferrocarril són d'uns 155 milions d'euros; les inversions en carreteres de 200 llargs milions d'euros; les que fa l'Adif, que també són en ferrocarrils, de 1.263; les que fa AENA, pels temes aeroportuaris, 493, i les que fa en ports, 266.

I la veritat és que hi ha dos elements que, efectivament, són preocupants i que hem de posar damunt de la taula, i que els hi hem posat, a Madrid, que és el que hi anem a fer, que són els següents.

U. Hem dit, hem exigit, hem reclamat, hem expressat amb contundència, al Govern espanyol, i concretament al Ministeri de Foment, que si el Govern de la Generalitat és capaç d'executar el 90 per cent del seu pressupost d'inversions, és imperdonable –és imperdonable– que el Govern de l'Estat tingui un nivell d'execució que quan acabi l'any es situarà, com a molt, en el 50 per cent. Si només executen la meitat del pressupostat, com passava en una proporció superior anys anteriors, passa, sense cap mena de dubte –sense cap mena de dubte– que les mateixes inversions corren d'un pressupost cap a l'altre, i, per tant, en el procés va decaient un volum d'obra que correspondria a Catalunya i que acaba no fent-se. És a dir, té raó, en això, i tanta raó té que així ho hem anat a dir a Madrid i així ho hem proclamat amb claredat, i hem exigit que el Govern de l'Estat incrementi el seu ritme de fabricació de projectes, perquè sense projectes no es pot gastar, i, com que no té prou projectes a punt, el que ha de fer és accelerar la seva cartera de projectes i, d'aquesta manera, tirar endavant un pla d'inversions que es correspongui amb les previsions pressupostàries.

També és cert que hi ha una segona qüestió que hem anat a dir-la al Ministeri de Foment i que el Govern de l'Estat sap, i és la següent: no podrà passar –i aquesta és la clau del protocol que hem signat amb el Ministeri de Foment–, no és admissible, que quan decaiguin les inversions per l'alta velocitat el pressupost d'inversions del Govern de l'Estat a Catalunya quedi reduït al 7, 8, per cent que representaria si descomptéssim la quantitat que correspon al pressupost d'inversions per a la construcció del TGV.

És veritat: aquestes són les dues qüestions que, de veritat, planen damunt del futur més immediat per deixar clar que el Govern de la Generalitat de Catalunya el que va fer a Madrid és a establir un tracte de negociació que posi el Ministeri de Foment en la recta de l'acceleració dels seus compromisos inversors per mantenir aquest 20 quan ja no hi hagi el TGV en marxa.

I és per això que el Govern de la Generalitat ha plantejat, respecte al Govern de l'Estat, una negociació de tres convenis –tres convenis–, tres protocols d'acord: el que hem signat, Protocol d'acord de carreteres; un protocol d'acord de ferrocarrils, i un protocol d'acord d'autopistes.

El Protocol d'acord de carreteres té la importància que ens permet dir, senyor Rull, que hi ha un conjunt d'obres, concretament la nacional II, la nacional 340 i la nacional 260, que tenen més volum d'obra en marxa i execució avui a Catalunya que mai no havien tingut abans –nacional II, nacional 340 i nacional 260. En matèria de carreteres, l'acord signat amb el Ministeri de Foment acredita que avui hi ha més trams licitats de la nacional II entre Barcelona i la frontera francesa que mai no hi havia hagut, que mai no s'havien fet –mai. I ara n'hi ha, com a mínim, cinc en marxa. Per a la nacional 260, passa el mateix, i per a la nacional 340 passa també el mateix.

És prou o no? Aquesta és una qüestió que jutjaran els ciutadans quan toqui, però que, en qualsevol cas, a la vista de com van les coses, sembla relativament raonable.

I, per altra banda, que quedi clar que si l'acord és fins a l'any 2012 i el conveni de ferrocarrils serà de 13.000 milions d'euros, el compromís del Govern de l'Estat haurà d'anar molt més enllà dels compromisos pressupostaris amb el TGV i haurà d'incloure inversions en les línies de mercaderies, en la transformació a ample europeu de tota la xarxa de Catalunya, en la millora de les rodalies, en l'acabament del TGV i en la millora del conjunt de línies convencionals que té avui l'operadora Renfe a Catalunya i que no té prou en solfa.

I acabo, senyor president, només amb una petita referència que després ens ajudarà a reblar el clau en el torn de rèplica al senyor Rull, amb la notícia d'avui, que, en bona part, seria tota sola un desmentit rotund de la línia de fons de la interpellació que ha fet el senyor Rull i que, naturalment, no és meva, sinó que apareix avui en una nota de la Cambra de Contractistes, i que diu: «La licitació d'obres públiques a Catalunya augmenta aquest any, a dia d'avui, un 43 per cent. Els 4.567 milions d'euros licitats fins a l'octubre és la segona xifra més alta des de 1999.»

Si aquells que administren la cartera de comandes d'obra pública són els que diuen que mai com ara, llevat d'un any, amb una inversió fictícia en aquell moment i no pressupostada, s'ha licitat obra pública a Catalunya, vol dir que, sumant l'esforç inversor del Govern de la Generalitat i el que fa i anirà fent cada cop més el Govern de l'Estat, Catalunya comença a recuperar el temps perdut que es va començar a perdre en una altra època, no pas en aquesta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Rull, pot fer la rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, no s'equivoqui, senyor conseller. Aquí no interpel·lem la ministra de Foment ni interpel·lem el Govern general de l'Estat. Aquí el que interpel·lem és la seva incapacitat, la incapacitat del Govern de la Generalitat de Catalunya, d'arribar a acords potents i ambiciosos amb Madrid.

Aquí, bàsicament, el que critiquem és la posició del Govern de la Generalitat, i la seva concretament, de prestar-se a signar un protocol que, des d'un punt de vista conceptual, és un protocol negatiu per a Catalunya, que, des d'un punt de vista de contingut, és negatiu per a Catalunya, i d'intentar remetre-ho tot a protocols..., però, en canvi, en l'execució pressupostària i en la previsió pressupostària ha fracassat de manera estrepitosa. Nosaltres ens queixem, bàsicament, d'això. És a dir, escolti, el problema és que vostès s'han avingut a signar un conveni, un protocol, que és dolent per a Catalunya, perquè no resol el tema de fons.

I no ens vingui a donar dades que no tenen base. La inversió de l'Estat a Catalunya aquest any ha davallat respecte a l'any passat, i l'any passat va davallar respecte a l'any anterior. Vol que parlem de la nacional II, senyor conseller? –vol que parlem de la nacional II? Les partides destinades a la nacional II a les comarques de Girona disminueixen a la meitat respecte a aquest any 2005 en els pressupostos del 2006. Així, es destinen 12,8 milions en partides per a la N-II, un 53 per cent menys que els 27,8 previstos per a l'any 2005, dels quals, quina quantitat s'ha executat, senyor conseller?

Per tant, no ens vingui a explicar que signarà tres protocols sectorials. Vingui'ns a explicar quins són els diners que realment arribaran a Catalunya i que realment s'executaran a Catalunya. Aquest és l'objecte de la interpel·lació, i per això no interpel·lem la ministra de Foment, l'interpel·lem a vostè per haver arribat a un mal acord. On és la possibilitat que amb recursos de l'Estat es financin infraestructures catalanes? On és el finançament del desdoblament de l'Eix Transversal? Senyor conseller, vostès ho han reivindicat sempre. On són els recursos en aquest conveni? O és que nosaltres, el Govern de Convergència i Unió, no vam poder executar l'Eix Transversal gràcies a transferències que van venir de la resta de l'Estat? Per tant, aquest és un tema molt clar i molt contundent.

Segon, d'inversions, ja en parlarem en els pressupostos. A nivell d'obra pública efectivament licitada a Catalunya, amb dades de la Cambra de Contractistes, que avaluen durant diversos períodes la licitació efectiva en els nou primers mesos de l'any, vol que li parli del període 2001-2003? 1.580 milions licitats en aquest període. Diu: «Home, és que aquests anys s'acostaven molt a les eleccions.» Vol que parlem del període 2000-2003? 1.293 milions realment executats. Vol que parlem del seu període, vol que parlem dels seus dos anys? 944 milions. Per tant, escolti, d'això en parlarem en el

debat de pressupostos, però el problema és que vostès punxen a Madrid i també punxen aquí a Catalunya.

Diu: «Home!, Convergència i Unió té poca ambició col·lectiva i poca capacitat, diguem-ne, d'influència a Madrid.» Hem arrencat una partida potent de 12 milions d'euros, per parlar del peatge de Mollet, sí, sí. Quina és la reacció del Govern, seva i del secretari de Mobilitat, al qual saludo des d'aquest tribuna? De dir: «És ridícula, és una partida ridícula.» Vostès, que puguen els peatges a Catalunya molt per sobre de l'IPC, diuen que aquesta és una partida ridícula.

Escolti, amb l'esmena que va aprovar amb Esquerra Republicana, que no contempla ni un euro, sinó simplement una mera declaració d'intencions, està vostè disposat a començar a parlar de rebaixes, de rescats, de subvencions de peatges? Volen que en parlem de veritat? Amb quins recursos? Amb els 12 milions que es van aconseguir arrancar des de Convergència i Unió a Madrid? Amb els 40 milions, que eren objecte d'una esmena, a la qual vostès, Esquerra Republicana i Iniciativa van votar en contra, amb això?

I l'últim tema. Escolti, aquesta setmana hem vist com a la resta de l'Estat sembla que les coses funcionen com a mínim des d'un punt de vista de diligència a l'hora d'executar inversió pública. I el tren d'alta velocitat de Madrid a Toledo n'és un exemple, en tot: en velocitat respecte al que tenim nosaltres, en el preu –en el preu– del bitllet respecte al que tenim nosaltres. I mentrestant què ens diuen? Ahir el conseller, no en l'àmbit de la Comissió de Política Territorial, sinó als passadissos, a fora, ens diu que ara recuperen el bucle per connectar el tren d'alta velocitat a l'aeroport del Prat. Ens ve a explicar a aquestes alçades, això? Escolti, tenen un problema greu de credibilitat.

I l'últim tema: Els deixaran fer, els seus socis de Govern, totes aquestes inversions? No s'equivoqui, avui no interpel·lem la ministra, interpel·lem un conseller i un govern que no és capaç d'arribar a acords positius per a Catalunya més enllà de signar acords negatius per a aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La rèplica del conseller. Té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no han hagut de passar ni vint-i-quatre hores de la inauguració del tren de gran velocitat de Madrid a Toledo perquè sortís el Partit Popular a desmentir la seva línia argumental, senyor Rull, dient: «No, però escolti, si això ha anat tan a poc a poc...», «si hem de tenir en compte que ja ho vam començar nosaltres fa no sé quants anys...», «que en realitat ara el Govern del PSOE s'apunta un èxit del Govern del Partit Popular, d'una època en què les coses sí que es feien bé.» De manera que, senyor Rull, jugar amb tantes cartes a la mà i sobre la taula, en realitat el porta a cometre una sèrie d'errors bastant notables.

Primer error, el gràfic de la Cambra de Contractistes d'avui –el gràfic i les xifres de la Cambra de Contractistes d'avui–, que diu que mai com ara s'havia invertit tant diner públic a Catalunya. Ho diu el gràfic i ho diu la nota que ha publicat avui la Cambra de Contractistes de Catalunya: «Mai tant com aquest any, llevat de la punta de l'any 2003, on hi ha tota incorporada la línia 9 del metro, tota de cop, quant a licitació, en un any en què la previsió pressupostària per a aquella línia era zero.» Per tant, si hem de fer el debat sobre les xifres, fem-lo ben fet i no fem trampa. I els que som de lletres i només sabem sumar i restar ho tenim molt clar: «Licitar» no vol dir «tenir-ho pressupostat», i el fet que s'hagués licitat l'any 2003 tota la línia 9 del metro, amb quasi 3.000 milions d'euros, no vol dir que aquell any hi hagués pressupostat res, perquè no hi havia pressupostat res. Hi havia un conveni bancari a punt de firmar, que no es va firmar i que vam haver de firmar nosaltres per poder apuntalar financerament una inversió que anirem pagant durant trenta anys tots els ciutadans de Catalunya, un any darrere l'altre, amb anualitats i transferències a través del Capítol 8 del pressupost de la Generalitat, a l'empresa Ifercat, per anar retornant aquest crèdit que hem hagut de signar nosaltres perquè vostès no van ser capaços d'articular-lo adequadament.

Segona qüestió, les esmenes amb relació als pressupostos generals de l'Estat. Senyor Rull, vostè pertany a una formació política, el Grup representant de la qual a les Corts Generals té l'estrany rècord de presentar avui una esmena –avui, fa uns dies, eh?– sobre la nacional II, Sils - Caldes, d'una obra que el dia abans havia sigut licitada; és a dir, nacional II, agafem l'exemple de la nacional II, Sils - Caldes. Diu: «Esmena, perquè en el pressupost hi hagi 13 milions d'euros per al tram Sils - Caldes.» I el BOE del dia abans havia tret la licitació d'aquest tram. És a dir, l'estrany rècord del seu Grup és anar un dia per darrere del *Bulletí Oficial de l'Estat* pel que fa a la capacitat inversora del Govern de l'Estat. No he de fer la defensa del Govern de l'Estat, simplement li he de dir: «Escolti, si vostès volen fer la crítica respecte a la capacitat real d'invertir del Govern de l'Estat a Catalunya, abordem aquells dos temes claus que jo li he dit: grau d'execució i deflexió del tema de l'AVE en el moment en què desaparegui de la línia inversora del Govern de l'Estat, i després parlem de tota la resta.»

I, finalment, miri, senyor Rull, avui a Catalunya, sumant inversió de la Generalitat i inversió de l'Estat, hi ha obres en marxa a la C-12, a la C-13, a la C-14, a la C-15, a la C-16, a la C-17, a la C-25, a la C-28, a la C-31, a la C-35, a la C-51, a la C-58, a la C-63, a la C-66, a les rondes de Lleida, d'Igualada, de Granollers, de Sabadell, de Montcada i de Barcelona, i a l'A-2, l'A-7, l'A-22, l'A-26, l'A-27, la B-23 i un carril bus reservat, la B-40, la nacional 260, la nacional 340 i la nacional 420.

I aquest és el capteniment nacional del Govern de la Generalitat de Catalunya: quan va a Madrid, negocia uns pressupostos, acorda un protocol de col·laboració i tanca un acord per un tema concret d'intercanvi d'actius que hi ha, no pas amb voluntat de posar-hi al costat l'etiqueta «nacional» a un tram de carretera, sinó amb voluntat de fer efectiva la coherència de la xarxa,

amb vasos comunicants entre la doble columna del conveni, que és fer que l'A-26 tingui una continuïtat efectiva entre la collada de Toses, els túnels del Capsacosta i el túnel de Castellfollit de la Roca, per tal que l'Eix Pirinenc arribi d'una forma adequada a la frontera francesa. I sobre això, el Consell Comarcal de la Garrotxa, el Consell Comarcal del Ripollès i els ajuntaments de les dues comarques, de tots colors, també del seu, han dit que hi estaven obertament d'acord, perquè és una oportunitat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, senyor president. És una oportunitat d'or per tal d'aconseguir la coherència de la xarxa per damunt de les titularitats i les competències, en el benentès que si l'Estatut s'aprova, com volem que s'aprovi, totes les infraestructures que són a Catalunya correspondran al Govern de Catalunya, que és el que vol amb una autèntica actitud d'afirmació nacional aquest Govern actual de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00144/07)

Té la paraula per començar el sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció a la interpellació sobre les polítiques de seguretat, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, la nostra Moció ve a fer un seguit de reflexions i de recomanacions al Govern amb relació a les polítiques de seguretat. I volem començar fent que aquest Parlament lamenti que el delegat del Govern central a Catalunya no assistís a l'acte institucional d'inici del desplegament del Cos dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona fa ara disset dies. I estic segur, a més a més, que aquest Parlament deu lamentar que el delegat del Govern no hi anés, no? Ho dic, perquè si no ho lamenta, o si els grups que donen suport al Govern no ho lamenten, entendrem que el que fan és alegrar-se que el delegat del Govern no hi anés. I jo crec que això no és bo en un context de col·laboració institucional.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

En el segon punt, demanem que el Parlament de Catalunya expressi el reconeixement i agraïment del poble de Catalunya als membres dels Cossos i Forces de Se-

guretat de l'Estat per la feina que han vingut desenvolupant en els darrers anys i també per la que volem que continuïn fent en l'àmbit de les seves competències.

Jo sé que a la consellera d'Interior no li han agradat algunes crítiques que hem fet des del Grup Popular, no? I jo, senyora consellera, li demano disculpes –i ho faig públicament– si en algun moment de la meua intervenció ha pogut planar, d'ara o en la interpellació, que vostè havia menyspreat o menystingut els membres i cossos de seguretat de l'Estat. Jo no ho vaig dir pas per vostè, no?, i si així es va entendre, li demano disculpes públiques. Però sí que és veritat que des de la Delegació del Govern s'han fet afirmacions, que no han estat contradites per part del Govern de la Generalitat, en aquest mateix sentit. En tot cas, jo em limitava simplement a reproduir aquestes coses que es deien, segons els mitjans de comunicació, des de la Delegació del Govern.

Però nosaltres volem que aquest Parlament, senyora consellera, expressi reconeixement i agraïment públic als membres dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, perquè segurament vostè no, estic segur que vostè no, però és que hi han membres dels grups que li donen suport, algun conseller que no és en aquest moment a la sala, però que òbviament seu en el banc dels consellers, que abans era portaveu d'un altre grup parlamentari, que havia, fins i tot, titllat els membres dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat com a forces d'ocupació. I, per tant, jo crec que és bo, honorable consellera, senyores i senyors diputats, esvair dubtes i que aquest Parlament unànimement faci aquesta declaració de suport i de reconeixement als Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, com també als Mossos d'Esquadra i a les policies locals i també a la Guàrdia Urbana, com fem en el punt *b* del punt 2 d'aquesta Moció.

Al tercer punt, demanem que aquest Parlament doni suport a l'alcalde de Barcelona, al senyor Clos, que ha demanat que la ciutat de Barcelona disposi de quatre mil agents del Cos dels Mossos d'Esquadra, no? Jo estic segur que els grups que donen suport al Govern, que el tripartit votarà a favor d'aquesta petició de l'alcalde de Barcelona, perquè entenem que si vota en contra, el que estarà fent és reprovar i dir-li al senyor Clos que no té raó en la seva reclamació de quatre mil agents.

Demanem també que s'impulsi el telèfon 112, demanem també que col·laborin activament els Mossos d'Esquadra amb la Guàrdia Urbana de Barcelona i amb la resta de policies locals de Catalunya en la lluita contra l'incivisme i la delinqüència. Hem exigit i hem demanat que es faci una normativa, un decret de civisme i convivència que sigui d'aplicació a tot el territori de Catalunya. La Generalitat en té competències, ja ho ha fet en el terreny dels locals de pública concurrència. I, per tant, creiem que també és bo que ho faci pel que fa a aquesta normativa de civisme i convivència.

Un altre punt és que donem suport, des del Parlament de Catalunya volem donar suport a l'alcalde de Sabadell, del Partit dels Socialistes de Catalunya, per la seva reivindicació que fa d'incrementar les dotacions del Cos Nacional de Policia a la comarca del Vallès Occidental per evitar, en la mesura del possible, les continu-

es agressions que s'han produït en algunes ciutats d'aquesta comarca per part de grups violents, no? I estic convençut que el Parlament de Catalunya no donarà l'esquena a l'alcalde de Sabadell i votarà a favor d'aquesta reivindicació.

I en el setè punt el que venim a fer és concretar allò que el president de la Generalitat, de manera solemne, li va demanar, honorable consellera, des d'aquesta mateixa tribuna no fa gaire dies. El president Maragall va demanar-li que fes tots els possibles, li va encarregar públicament que fes tots els possibles per avançar el desplegament dels Mossos d'Esquadra al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre l'any 2007. I, per tant, nosaltres el que fem és això, recollir aquesta petició feta pel president de la Generalitat, expressar-la a través d'aquesta Moció i reclamar al Govern que presenti davant del Parlament una proposta de nou calendari de desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra per fer efectiva, com deia, aquesta proposta del president de la Generalitat.

Jo estic, els ho asseguro, absolutament convençut que els grups que donen suport al Govern també donen suport al president de la Generalitat, i estic convençut que votaran favorablement aquesta proposta, que no és meua, sinó que és del president de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En aquesta Moció no han estat presentades esmenes. Per tant, correspon ara el torn d'intervenció als grups parlamentaris per fixar posició. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, dir en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que donarem suport a la Moció presentada pel Partit Popular, i destacar alguns punts de l'esmentada Moció.

En primer lloc, al primer punt, lamentar que el delegat del Govern i, afegim, el cap de la Policia Nacional no assistissin a l'acte institucional d'inici del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona. No hi van assistir tampoc ni cap comandament de la Policia Nacional ni cap alt càrrec de l'Administració de l'Estat. Sincerament, mai un acte com aquest s'havia dut a terme d'aquesta forma, sense invitacions formals, amb trucades telefòniques enmig del pont... Mai no havia estat absent el delegat o la delegada del Govern, ni les forces de seguretat de l'Estat. Des de 1994 fins al 2003 –el 94 va ser l'any d'inici del desplegament de la nostra policia– s'han inaugurat quaranta-cinc comissaries, set àrees regionals de trànsit i vint-i-tres sectors de trànsit. Sempre es va comptar amb les institucions i sempre es va agrair la feina feta per la Policia i la Guàrdia Civil.

No és normal no mantenir relacions institucionals amb la delegació del Govern, i més quan es tracta de temes com la seguretat. No és normal l'absència de comanda-

ments policials, ni ignorar per part del senyor Rangel l'acte institucional. No és normal el creuament d'acusacions de deslleialtat institucional entre el Departament d'Interior i la Delegació del Govern els dies anteriors a l'acte institucional del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat.

I passo al punt 3: «El Parlament dóna suport que la ciutat de Barcelona disposi de més efectius policials, i concretament de 4.000 mossos, en comptes dels 2.614 que s'han desplegat.» Amb això el que fem és recordar el contingut de la declaració conjunta de l'alcalde Clos i els alcaldes metropolitans, feta l'any 2000; recordar el que deia el programa electoral del Partit Socialista per a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2003; recordar la Moció d'aquest Parlament de l'any 2002 i el plenari de l'Ajuntament de Barcelona de setembre del 2003. Tots coincidien que la ràtio necessària de policies havia de ser de 4,5 policies per cada mil habitants, descomptant la Policia Nacional, que té altres competències a partir del desplegament.

No es pot iniciar el desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona a precari. Ja s'ha fet evident amb les comissaries: ni iniciades, ni acabades, algunes compartides i altres insuficients, que per cert, consellera, en el plenari anterior va localitzar finalment aquell famós informe de la divisió de planificació estratègica, del novembre del 2002, ratificat per un altre de finals del 2003. Allà es parlava de les infraestructures necessàries. Deu tenir-lo incomplet, perquè a la pàgina 4, si vostè ho busca, diu clarament que «Barcelona disposarà de quatre àrees bàsiques policials, centres logístics i operatius, amb comissaria incorporada, i, a més, disposarà de sis comissaries on no s'ubiquin les àrees bàsiques policials». Els en recomano a tots la lectura.

Un altre punt: implantin d'una vegada el 112. Ho deien vostès quan estaven a l'oposició, i deien que la seva implantació es faria en un tres i no res; com a prioritat dels pressupostos d'Interior per al 2005 també hi era, però continuem amb el 088.

Totalment d'acord amb l'avançament del desplegament dels Mossos a Tarragona i Terres de l'Ebre, fent cas de les paraules del president de la Generalitat en el debat de política general. Recordem aquí també el que deien els socialistes a la legislatura passada i al seu programa electoral, i recordem que en aquestes comarques és on hi ha major inseguretat i on l'índex de victimització és més alt.

El mateix respecte als altres punts de la Moció. A hores d'ara, i després de dos anys d'inactivitat del Departament d'Interior pel que fa a reclamar més efectius per a aquelles zones del país on no estan desplegats els Mossos, cal exigir la cobertura de les plantilles. Ja no cal demanar-les, ja no cal intentar parlar: cal exigir, i possiblement en una propera reunió de la Junta de Seguretat, el Departament d'Interior hauria d'exigir aquesta cobertura.

Ja acabo. Simplement per dir que donem recolzament a aquesta Moció; que confiem, però, que el desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona vagi bé, gràcies, sobretot, a l'excel·lent professionalitat dels Mossos, però que s'ha iniciat a precari. S'ha iniciat a precari

per la manca d'efectius suficients i perquè les seves infraestructures són insuficients o inacabades.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, gràcies president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, malauradament amb el poc temps de què disposem hem d'anar bastant al gra. Senyor Sirera, en matèria de seguretat hem de recuperar entre tots –i jo crec que avui ha estat un bon inici, la seva intervenció, el to de la seva intervenció– aquesta línia de consens, tot dintre de la lògica dialèctica que ha d'haver-hi en tots els temes, inclosa la matèria de seguretat, però sí que en temes de seguretat, com sempre hem fet, ha d'haver-hi una línia de consens i de complacència entre totes les forces parlamentàries d'aquest Parlament.

Votarem en contra de la Moció, i ho farem perquè tenim tants arguments com punts té la mateixa Moció, eh?

En primer lloc, la ràtio de policies que va aprovar aquest Parlament a la legislatura passada, de 4,5, incloïa tots els cossos policials, eh?, tots els cossos policials, inclosos Policia Nacional, Guàrdia Civil, policies locals, Guàrdia Urbana i Cos de Mossos d'Esquadra, tots els cossos policials.

Miri, en el tema del 112, nosaltres no podem donar suport a aquest punt perquè encara és vigent el compromís de la consellera que va fer en la seva declaració sobre els temes de Berga: que, abans que acabi l'any, presentarà una llei en aquest Parlament sobre el tema del 112, que per primera vegada, senyor Sirera... Abans que acabi l'any, a la comissió en què vam parlar dels temes de Berga, la consellera d'Interior –està a les actes– es va comprometre a presentar una llei en aquest Parlament que per primera vegada consensua les activitats de dos departaments com són el d'Interior i el de Salut.

No podem votar a favor d'una comissió que ens demana la col·laboració amb la policia local. Sap quants convenis tenim de col·laboració amb policies locals al Departament d'Interior? Sap quants en tenim, ja? Tenim 99 convenis de col·laboració i 121 convenis compartits de sistemes d'informació. Amb la Guàrdia Urbana de Barcelona tenim 4 convenis entre la... –clar!–, entre la Guàrdia Urbana i la conselleria d'Interior. Per tant, senyor Sirera, no fa falta que el Parlament de Catalunya insti l'Executiu a fomentar la col·laboració entre els dos cossos, perquè ja s'està fent –ja s'està fent–, tenim més de dos-cents convenis amb les policies locals. (*Veus de fons.*) Pensem... No, estic parlant del punt 5, senyor Sirera –estic parlant del punt 5. Molt bé.

Punt 6: «El Parlament de Catalunya insta l'Executiu, d'acord amb les entitats municipalistes...» Miri, jo crec que també ahir vam parlar d'aquest tema; la resposta de

la consellera jo crec que va ser molt concreta i molt clara, i jo crec que el que hem de fer, en aquesta Administració i en qualsevol administració, és legislar amb funció dels instruments que pertoqueu a cadascú.

Punt 7. És clar que hi donem suport, al que va plantejar el president de la Generalitat en sessió parlamentària! I tant, que hi donem suport! I donem suport també a mirar el compromís d'acabar el desplegament l'any 2008. I ho farem. I el president de la Generalitat ens va demanar un esforç en el tema del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, i li recordo que el 2006 s'inaugurarà la comissaria a Reus, amb els efectius corresponents, i el 2007 tindrem una comissaria, una nova comissaria a Móra la Nova. No acabarem el desplegament a Tarragona, no ho farem; no es pot fer, i vostè sap que no es podrà fer el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra fins l'any 2008.

Miri, senyor Sirera, sobre els temes de relacions institucionals –Ajuntament de Sabadell, Ajuntament de Barcelona, Delegació del Govern–, en aquesta línia de consens, no s'han de solucionar a través de mocions al Parlament de Catalunya donant raó a uns o als altres. No, aquesta no és la millor manera de solucionar els temes de les possibles relacions o discrepàncies institucionals; no és aquest el camí. I estic convençut que vostè sap que aquest no és el camí, i estic convençut, a més, que vostè sap que es poden fer d'altres coses per mirar de solucionar aquestes lògiques discrepàncies que poden haver-hi a les administracions.

Hi han dos punts en els quals sí que, sincerament, hauríem de donar suport a la Moció que vostè presenta, que és el reconeixement o agraïment als Cossos i Forces de seguretat de l'Estat. Però no ho farem, perquè per què ho hem de fer ara?, per què ara?, per què no quan van acabar Girona?, per què no quan van acabar Lleida?, per què no...? No es va fer. Per què no quan acabem el desplegament en el conjunt del territori de Catalunya? *Aquest* serà el moment. Per què no el van fer quan es van desplegar a l'Hospitalet de Llobregat, l'agraïment del Parlament de Catalunya als cossos de seguretat? S'ha de fer –si s'ha de fer aquest agraïment als cossos estatals– en el moment que s'acabi el desplegament de la policia de Catalunya al conjunt del territori.

Miri, senyor Sirera, hi insisteixo, agraeixo el to de la seva intervenció i sé que, quan un polític es disculpa, aquestes disculpes han de ser acceptades, i el nostre Grup accepta les seves disculpes, però coincidirà amb nosaltres que aquest camí de consens és no fer alarmisme, no exagerar, trobar complicitats i, sobretot, de vegades, també no faltar a la veritat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per fixar posició del seu Grup, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Sirera, les seves mocions de seguretat

tenen una característica de poti-poti, de perdigona, que tenen un segell molt característic, no? Vostè vol parlar de tot, de tot el que ha estat notícia els últims deu dies, i que no sempre coincideix amb allò que és realment important, urgent o necessari de tractar i resoldre. Vostè organitza les seves mocions en funció de l'actualitat periodística, principalment de la premsa de petit format, que és la que se li dona més bé, no? (*Veus de fons.*) No, no, la de format més petit, diguéssim.

No entenem que es digui, doncs, que esperem que vagi bé el desplegament a Barcelona i al mateix temps –al mateix temps– es facin afirmacions que poden minar la credibilitat dels Mossos d'Esquadra en el seu desplegament. No ho entenem, això; no entenem que es puguin dir les dues coses juntes. No creiem que aquesta sigui la situació.

Creiem que el desplegament a Barcelona s'ha preparat bé, creiem que el desplegament a Barcelona té les condicions perquè vagi bé i creiem que és un desig compartit de tots que vagi bé. I entenem que un dels components perquè vagi bé és que la credibilitat del Cos de la Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, no es posi en discussió, i en algunes intervencions hem sentit aquesta barreja estranya.

Hi han coses que no es poden dir al mateix temps; en aquest cas, les ha dit el Grup de Convergència i Unió amb un any de diferència. Per una banda ens diuen: «Quan fan el predesplegament col·laborant amb la Policia Nacional, amb el Cos Nacional de Policia, vostès s'estan sotmetent a la policia de l'Estat, i això és una vergonya per als Mossos, i això està molt malament...» Molt bé. I ara ens vénen i ens diuen: «És que vostès no col·laboren, no parlen...» En què quedem? Sotmetre's i no col·laborar al mateix temps no és possible, eh?; una de les dues coses, però les dues no és possible. Per tant, no va haver-hi un sotmetiment en el seu moment, sinó que va haver-hi un predesplegament molt lògic i molt necessari –perquè, com vostès entendran, calia un coneixement de la realitat dels carrers en una ciutat complexa com és Barcelona–, i finalment hi hagut una col·laboració lògica. Que, aspectes de protocols, tots no han anat prou fins? Miri, escolti, no ho sé. En tot cas, sí que hi ha hagut una col·laboració institucional durant un any sencer de dues policies que han treballat juntes, i això facilita unes millors condicions, ara, en el desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Capítol d'agraïments. Molt bé, hi estem d'acord –hi estem d'acord. El que passa és que, senyor Sirera, faria una mica lleig agrair ara i no en un altre moment. Agrair, sempre, sempre s'ha de ser agraït, però... Per tant, consti i diem aquí, en aquesta tribuna, i quedarà en els registres que el Grup d'Esquerra Republicana agraeix els serveis prestats a tots els cossos de policia, a tots, els bons serveis prestats, els no tan bons no, però els bons serveis prestats, que han estat la norma general, els agraiem ara i sempre. No cal que fem un agraïment específic per a Barcelona i ens hàgim oblidat l'agraïment a aquells agents que es van replegar d'Osona o que es van replegar del Ripollès, o que es van replegar en altres moments. Per tant, com que veig que està molt fi en protocol, siguem fins del tot i no fem agraïments diferencials; fem-lo genèric, i fem-lo per a tots.

Vostè diu que el nostre Grup a vegades parla de «forces d'ocupació», o gent del nostre Grup. Sí, és així, sí –sí–, és així. I és així, però es deu a una circumstància política i històrica, que convé potser no parlar-ne ni furgar-hi massa, i no hi volem furgar massa, i menys ara que el Cos Nacional es replega i es desplega el Cos de Mossos d'Esquadra, i, per tant, hem d'anar amb compte de no ferir susceptibilitats de qualsevol dels cossos. D'acord. Però vostè sap que aquest país té una història i que en aquesta història l'actuació de la policia no ha estat sempre políticament neutra, i no ha estat sempre políticament neutra en l'àmbit nacional. Això no ha estat així. A vostè potser no l'ha afectat. A vostè potser, fins i tot, li ha agradat, a d'altres no, a d'altres sí que ens ha afectat.

(Veus de fons.)

En qualsevol cas, això ha estat així històricament. Ha millorat, s'ha modificat, i per sort estem en una situació de democràcia i el treball de la immensa majoria de professionals dels cossos de policies és positiu, i el respectem i l'agraïm. Ja li ho dic que aquí, avui, l'agraïm.

Per tant, que a vegades hi han hagut comportaments que poden ser percebuts per la ciutadania d'aquí com a distants, com, per exemple, entrar a una comissaria parlant en català i no sentir-se ben tractat com a casa, això ha passat a Catalunya. Això ha passat. Per sort deixarà de passar. Per tant, no cal que hi furguem més. Però això ha passat a Catalunya, això ha estat així.

Diuen: «La ràtio.» Home, amb la ràtio han fet una mica de trampa... Diuen: «Ha de ser 4,5 però no comptem tot aquest paquet.» No, no, no... Quan es parla de ràtios es parla de tot sencer. Si la comissaria central dels Mossos d'Esquadra en lloc de ser a Sabadell, que vostès demanaven més atenció a Sabadell, més atenció a Sabadell que tenir la comissaria central que s'inaugurarà l'1 de novembre de 2006...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...i que hi haurà, per tant, el desplegament al Vallès l'1 de..., acabo, senyor president. Home, Sabadell està ben tractat. Sabadell estarà ben tractat per aquest Govern, des del punt de vista de seguretat. Però si aquesta en lloc de ser a Sabadell fos a Barcelona, la ràtio de 4,5 es quedaria curta –és que es quedaria curta. I, si ho comptéssim tot, també.

Per tant, entendrà, senyor Sirera, que per aquest i per altres motius, que no em queda temps per explicar-los, rebutjarem la seva Moció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. *(Veus de fons.)* El senyor Sirera demana la paraula?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president.

El vicepresident segon

Recordi que vostè té un torn d'intervenció... En aquest cas no, perquè no tenen esmenes.

El Sr. Sirera i Bellés

No en tinc, però és que s'han fet unes acusacions, jo crec que gravíssimes, amb relació a aquest diputat per part del senyor Amorós. I em sembla, senyor Amorós, que vostè hauria de retirar les paraules que ha dit, no?

Perquè, miri, tots els que ens asseiem en aquests escons som gent democràtica. Jo, quan vostè feia referència a certes coses i deia que potser a mi m'agradava..., jo no tenia gairebé ni ús de raó, no? Per tant, anem en compte a recordar segons quins passats perquè segurament vostès tenen molt més a oblidar que nosaltres.

El vicepresident segon

Senyor diputat... En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds... El senyor Amorós té la paraula. Trenta segons, també.

El Sr. Amorós i March

Per contestar al senyor Sirera. En cap cas poso en dubte la seva credibilitat o els seus valors democràtics, senyor Sirera, no els poso en dubte en cap moment, i tampoc ho he fet des de la tribuna.

El que li he dit és que el Cos Nacional de Policia o els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat no han estat nacionalment neutres en aquest país i que han tingut, en un temps, una actitud política que anava en una direcció, que potser és la mateixa que la seva, però que no és la nostra.

El vicepresident segon

És evident, senyors diputats, que estem davant d'una interpretació que cadascú és lliure de fer-la. Em sembla que l'ànim del senyor diputat Amorós no ha estat pas el d'ofendre el senyor diputat Sirera.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies. Per anunciar el vot en contra del nostre Grup Parlamentari i per comentar que, quan vam veure que es feia una interpellació i després una moció sobre polítiques de seguretat pocs dies després de l'inici del desplegament dels Mossos d'Esquadra a Barcelona, vàrem pensar que podia ser interessant i provocar un debat aprofundit sobre el model policial, cosa que acabem de veure que no ha estat així.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, en aquest sentit, voldria fer avinent una certa decepció per la interpellació, una interpellació sobre política de seguretat que dedica la meitat del temps de la transcripció, de cinc planes, dues i mitja, a parlar d'un incident protocol·lari que té poc a veure amb el tema de la política de seguretat; però també decepció per la

mateixa Moció en què, efectivament, hi ha un poti-poti interessat en el fet que s'ajunten coses ben intencionades amb altres en què se'ls veu molt la intenció de veure fins a quin punt es dóna suport al president de la Generalitat, a la consellera, al delegat del Govern, a l'alcalde de Barcelona, a l'alcalde de Sabadell. Bé. Això em sembla que és una altra història que té poc a veure..., com a mínim la intenció -com a mínim la intenció- amb les polítiques de seguretat.

I, des d'aquest punt de vista, nosaltres compartim la certa queixa que expressava la consellera quan va intervenir en la interpellació, que era una llàstima que la primera vegada que intervenia la consellera d'Interior arran del desplegament dels Mossos a Barcelona, hagués de centrar-se en aquest tipus de qüestions.

I, per tant, nosaltres volem aprofitar l'ocasió per felicitar el Govern de la Generalitat, l'actual i els anteriors, pel fet que s'hagi produït el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Barcelona, perquè estem davant d'una fita cabdal per als Mossos i per a la consolidació del model de policia català.

En aquest sentit, volem trencar també, pensem que això ajuda a trencar una determinada imatge que a nosaltres ens preocupava, que al llarg d'aquell llarg procés de desplegament acabés quallant una imatge dels Mossos d'Esquadra com a policia de determinades comarques de Catalunya, mentre que la seguretat en les zones urbanes o a la ciutat més densament poblada, que és Barcelona, quedava reservada a la policia de l'Estat. Aquest és un pas definitiu per donar una imatge de cohesió de país també a l'hora de ser atesos, els ciutadans i ciutadanes, per un cos de policia determinat.

I, evidentment, nosaltres no contraposem, com insinuava el senyor Sirera en la intervenció que va fer a la seva interpellació, l'autogovern o les qüestions simbòliques amb la millora del servei. Per nosaltres, és el mateix: el fet del desplegament dels Mossos d'Esquadra a Barcelona és un pas cabdal en l'autogovern de Catalunya, però també és un pas cabdal per donar millor servei a la ciutadania, perquè, per nosaltres, l'autogovern vol dir uns drets però també la voluntat d'oferir millors serveis als ciutadans.

I en aquest sentit insisteixo en el reconeixement doble: un, els governs de Convergència i Unió, perquè van portar la tasca cap aquí. Saben els diputats i diputades de Convergència i Unió que el retret que li fem el nostre Grup, a Convergència i Unió, no és amb relació a aquesta última etapa del desplegament, sinó en el retard amb què Convergència i Unió va considerar que havia d'iniciar-se el desplegament dels Mossos. Vam perdre massa anys, i, sobretot, després de fer-ho, donant suport a una llei de cossos i forces de seguretat que posava en qüestió el paper dels Mossos d'Esquadra.

Però, en segon lloc, també volem expressar la satisfacció i la felicitació a la consellera d'Interior i al seu equip perquè dos anys després del canvi de Govern no és solament la inèrcia el que porta al fet que això surti bé, sinó que és la tasca ben feta en els darrers temps per tota la conselleria d'Interior. Bé.

Amb relació a l'absència del delegat del Govern, que ens sembla que és un tema digne de parlar-ne, però

menor amb relació a la importància del desplegament, li he de dir que a nosaltres el que ens agradaria és que aquest Parlament tingués mecanismes per fer la pregunta directament al delegat del Govern.

Vostè sap que amb el vot en contra del seu partit l'Estatut nou preveu la possibilitat que puguin comparèixer les autoritats de l'Estat en aquest Parlament, i, com a mínim, tindríem l'ocasió de veure què opinava ell i què deia ell amb relació a això.

En tot cas, també li he de dir –també li ho he de dir– que ens agradaria que el senyor Rangel pogués opinar sobre altres coses que ens semblen més importants, que és la situació..., que vostè toca només de refilada i molt centrada en algun tema, sobre la situació que tenim, per culpa del Govern del PP –per culpa del Govern del PP–, de falta d'efectius, que es va permetre d'una manera absolutament irresponsable que anessin faltant efectius de policia de l'Estat a Catalunya en les zones on falta el desplegament.

En aquests moments, encara avui –encara avui–, ens trobem que, quan plantejés una qüestió, per exemple, a l'Alt Penedès, a municipis que pateixen problemàtiques com Sant Llorenç d'Hortons, la situació és que això depèn encara del Govern central i falten encara efectius.

Evidentment, estem en la línia que cal cobrir aquestes places, però no és a través de mocions com les que vostè planteja; segurament que això s'aconseguirà, perquè aquest Parlament ja ha expressat repetidament que cal exigir del Govern central el fet que es cobreixin les places.

I, finalment, amb relació a una normativa genèrica... Vostè diu: «Fem-ho d'acord amb la Federació i l'Associació de Municipis.» Escolti, i si els preguntem, primer, a la Federació i a l'Associació de Municipis, si ho volen i llavors anem a veure-ho?

I, en tot cas, anem a veure també, en la mesura que això és evident que està relacionat amb l'ordenança de civisme de Barcelona..., acabo de seguida, que..., com se segueix el debat a Barcelona, què opinen els diversos grups polítics a Barcelona i què opinen també les entitats, federacions i associacions de veïns, entitats de juristes, que comencen a opinar, també, sobre l'ordenança cívica a Barcelona.

Nosaltres som partidaris que cal regular moltes coses, però mai sacrificar drets a canvi de seguretat. En això tenim una discrepància profunda... (*Veus de fons.*) No –no–, amb vostès i amb altres sectors, com fa poc ha passat al parlament anglès, en què diputats laboristes van tombar al senyor Blair una proposta que restringia les llibertats.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga. El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Li demanaria dues votacions, si és possible: una, de tota la Moció, i, l'altra, del punt 2.a. I ens agradaria, senyor president, si abans de votar aquest punt es podria llegir per part de la Mesa.

El president

És a dir, primer el 2.a i després la resta de la Moció..., perquè si votem, primer, tota la Moció, després el 2.a ja estarà votat.

(Pausa.)

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat votació separada, en primer lloc, del punt 2.a i lectura d'aquest punt.

Demano a la secretària primera que en faci lectura.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya expressa el reconeixement i l'agraïment del poble de Catalunya als membres dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat que, al llarg dels darrers anys, han vetllat per la seguretat i la llibertat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i els encoratja a continuar fent-ho en l'àmbit de les seves competències.»

El president

Posem a votació aquest punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem, seguidament, la resta de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 55 vots a favor i 69 vots en contra.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya**
(tram. 302-00145/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, en la darrera sessió parlamentària vàrem tenir l'oportunitat d'un intercanvi d'impressions i una avaluació del clima econòmic que el país viu. Ho vàrem fer, forçosament, amb un caràcter molt general, però, sintèticament, veníem a dir i veníem a coincidir, i avui vostè ho ha reconegut en una interpellació que li ha formulat un diputat del Partit Popular, que haurem d'estar atents a algunes de les tendències profundes que apunten hipo-

tètics problemes per al dia de demà. Aquesta era la síntesi: que hi havia un clima entre els nostres empresaris en general i els sindicats, també, en particular, d'una preocupació respecte a un estat de coses; que, malgrat que algunes dades macroeconòmiques, indiscutiblement, apunten que les coses no van malament, doncs, el continu tancament d'empreses al nostre país i problemàtiques tan específiques com la de SEAT, doncs..., feien respecte a les perspectives que Catalunya té, doncs..., tenim un conjunt de problemes com a país per resoldre, no?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo apuntava, indiscutiblement de manera no compartida per part ni del Govern ni del conseller, ni dels grups parlamentaris que ara prendran la paraula, doncs, que creia que alguna responsabilitat, en tot això, hi tenia el Govern de la Generalitat de Catalunya, és normal que ho cregui des de l'oposició, i que part, doncs, del treball fet pel Govern venia llastat per les discrepàncies, les desavinences, els conflictes, intergovernamentals –part.

Per això, els vull recordar, perquè no tinguem un debat en va, que no era l'element fonamental de la meua crítica. L'element fonamental de la meua crítica era: estiguem atents a les tendències profundes que ens permeten reaccionar a temps. Punt i final.

I amb aquest esperit hem presentat aquesta Moció, amb nou punts, una moció de nou punts, que pretén donar satisfacció a aquestes inquietuds. Ho fan, bàsicament, en sis àmbits, que els els passo a numerar; vostès tenen el contingut de la Moció davant seu, probablement, l'han llegida i, fins i tot, l'han esmenada.

El primer, les causes d'inflació com un element diferencial. Alguna cosa caldrà fer més enllà, fins i tot, del mateix estudi que demanem en el primer punt de la nostra Moció. S'hauran d'endegar mesures, que tindran a veure molt probablement amb el debat pressupostari que tindrem la setmana que ve, per tractar d'aturar els efectes més perniciosos des del punt de vista del diferencial d'inflació, que aquesta és la qüestió clau. És a dir, quan parlem d'inflació, parlem d'un diferencial que escanya permanentment la competitivitat de les nostres empreses, sense més, i que, naturalment, no té el punt d'inici, faltaria més, aquests dos darrers anys; és un problema estructural que l'economia catalana té, que hi han explicacions per aquest diferencial, però hauríem d'estar tots molt amatents per combatre'l.

Un altre punt de la Moció, aquest és el número 3, té a veure senzillament, home!, amb l'aprofundiment –he buscat una paraula que no generés cap mena d'inquietud a ningú– del model industrial que crec que estem d'acord a defensar plegats, respecte a la innovació, la recerca, la formació, la qualitat, etcètera; l'aprofundiment. Diu textualment: «Aprofundir» –la meua Moció– «el desenvolupament d'un model industrial.» Basat en què: la modernització, la internacionalització, la innovació tecnològica, la recerca, la formació i la creixent ocupabilitat, i la qualifiquem de qualitat. Per tant, ens va semblar, des de Convergència i Unió, que vostès podrien assumir perfectament també aquest punt.

I un altre punt que té a veure amb aquesta Moció, que és, justament, la recerca d'inversió estrangera al nostre país. Aquesta iniciativa es completa amb dues qüestions que entenem fonamentals: l'exigència que l'acord de competitivitat vagi pels camins que tenen pactats vostès amb els agents socials, amb una valoració que, exactament, el desenvolupament no és l'idoni –no ho diem nosaltres, ho diuen els agents socials–, i, finalment, que el Govern intensifiqui, no diem pas que no ho faci, la tasca respecte a SEAT per tractar de resoldre un problema que el país té plantejat, que té plantejat SEAT i que tenen plantejat moltes empreses que avui tenen relació empresarial amb SEAT.

Curt i ras, hem presentat una moció perquè els tres grups parlamentaris que donen suport al Govern puguin signar-la obertament. Sincerament, crec que no hi ha ni un sol punt –vostès ara em trauran de l'error en què segur que em demostraran que estic– d'aquesta Moció en què el Govern pugui entendre que nosaltres desqualifiquem, per activa o per passiva, l'actuació del Govern. Venim a dir, senzillament i d'una manera ben clara: «Lluitem plegats contra la inflació, vostès segueixin esforçant-se a captar inversió estrangera, apliquem l'acord de competitivitat, seguim aplicant l'acord de competitivitat fins al final, vigilem plegats per SEAT i, sobretot, aprofundim el nostre model industrial.»

El vicepresident primer

Honorable diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, president, dient que contra la línia general de tota aquesta argumentació, de totes les propostes que fem, esperem que els grups que donen suport al Govern no tinguin raons de molt de pes, de molt de contingut, i que aquest contingut sigui suficientment avaluable per tots, com per votar en contra d'aquesta Moció, com sospito que els grups parlamentaris faran.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Els grups que han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, tornem a portar a debat la política industrial. Ho fem en un moment en una interpellació més centrada en l'aplicació i el compliment de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana; ara ho fem en una moció fruit d'una interpellació del Grup de Convergència i Unió entorn a la política econòmica i la seva influència sobre la política industrial i el teixit industrial català, no?

I, ho deia ara el diputat de Convergència i Unió que presentava la seva Moció, no?, la situació econòmica no és dolenta, però hi han riscos, i tots advertim aquests riscos, i és bo, per tant, que, amb temps i amb antela-

ció suficient, doncs, anem adoptant mesures per intentar evitar aquests riscos en el futur més immediats.

Bàsicament, es feia una referència a quatre elements, quatre elements alguns dels quals han tornat a aparèixer en la interpellació que hem formulat fa uns minuts. Un és respecte al diferencial d'inflació; l'altre és respecte al dèficit de la balança comercial; l'altre respecte a la caiguda de la inversió estrangera –precisament també hi feiem referència fa una estona–, i l'altre respecte a l'endeutament familiar, i, com a efecte col·lateral de l'endeutament familiar, una incapacitat per l'estalvi, no?, incapacitat que jo posaria entre cometes, no?, perquè l'estalvi hi han moltes formes de fer-lo: hi ha estalvi mobiliari i hi ha estalvi immobiliari, i, segurament, una part important de l'endeutament familiar es deu al fet que una de les formes d'estalvi sigui l'estalvi immobiliari.

Fruit d'aquella interpellació de la setmana passada se'ns presenta una moció extraordinàriament completa –extraordinàriament completa– i que ve a tractar un grapat de punts.

Un, respecte al diferencial de la inflació, i que, d'alguna manera, ve a dir: «Cerquem quins són els elements de l'economia catalana, quins són els elements interns de l'economia catalana, que provoquen aquest diferencial d'inflació respecte de la resta d'Espanya.»

També s'aposta, de forma que jo diria que és gairebé unànime per part de tots els grups d'aquesta cambra, per un nou model industrial, n'hem parlat també moltes vegades, un model que aposti per la recerca, un model que aposti per la innovació, que aposti per la modernització de les empreses catalanes i que aposti per la formació. El que, a mi, m'agrada sovint dir és que és un model que, d'alguna manera, transformi el capital humà en què s'ha basat el teixit productiu català en un capital intel·lectual capaç d'aportar valor afegit a les indústries catalanes.

Hi ha un tercer element en la Moció que creiem que és extraordinàriament important, que és el d'impulsar –es diu «aprofundir», si no recordo malament– l'atracció de noves inversions estrangeres. Aquest és un element preocupant, perquè és cert que els darrers anys les inversions estrangeres han anat caient de mica en mica; l'any 2004, fins i tot, han caigut un 12 per cent respecte de l'exercici 2003, no? I, per tant, creiem que és necessari fer un esforç important en aquest sentit.

Fins i tot, la Moció parla d'aspectes que no van gairebé ni aparèixer en la interpellació, i concretament, doncs, hi apareix una referència a l'Acord estratègic el 2005 i també una referència respecte del futur de l'Acord estratègic en els pressupostos de l'any 2006. Segurament, eren punts més propis, o són punts més propis, de la interpellació que hem presentat avui, però, en qualsevol cas, coincidim també plenament amb la voluntat del proponent de la Moció.

S'hi parla, també, de les taules sectorials, i, dintre de les taules sectorials, també es demanen plans territorials. I és aquí on el nostre Grup ha formulat una esmena per donar entitat suficient a un element que creiem important, i no és la primera esmena que fem en una moció

en aquest sentit. Fins i tot, en proposicions no de llei moltes vegades hem hagut de fer esmenes també en aquest sentit, i alguna vegada l'hem presentada directament. I és que a Catalunya hi han algunes comarques que són fortament dependents d'un determinat sector econòmic i que en el moment en què aquest sector econòmic –i podem parlar, per exemple, del tèxtil, o podem parlar també del sector de l'automoció, o podem parlar del sector electrònic i de consum– pateix una petita davallada, o una davallada, la comarca se'n ressent d'una forma molt important. I, per tant, entenem que és necessari adoptar plans específics territorialitzats per a aquestes comarques fortament dependents d'un sector econòmic per tal d'intentar resoldre la situació específica...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...que se'ls dona. I acabo de seguida, senyor president, simplement, mostrant també el nostre suport als dos darrers punts, que fan referència al conflicte que es viu en aquests moments a SEAT, en què, com no podria ser d'una altra manera, tindran el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar les seves esmenes, més les d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Aprofitaré també el torn per fer el posicionament respecte a la Moció i respecte a les esmenes del Partit Popular.

Com bé deia el senyor Fernández Teixidó, en la seva interpellació va assenyalar quatre aspectes, quatre tendències de fons, que signifiquen tocs d'alerta sobre el futur de la competitivitat de l'economia catalana, en alguns dels quals podem coincidir en part i en altres potser discrepar de la lectura que se'n va fer, però, bé, avui tampoc toca en aquest moment parlar d'això.

D'aquests quatre aspectes vostè n'ha recollit dos, concretament, a la Moció: en un –permeti'm, per economia de temps, també, agrupar els diferents punts de la Moció– parlem de diferencial d'inflació, per una banda; parlem de política industrial, per una altra, que serien els punts 3 i 4; parlem també de l'Acord estratègic en els punts 5, 6 i 7, i parlem també de SEAT en els punts 8 i 9.

Grosso modo, i en aquest marc, faré una mica el meu posicionament sobre la Moció i explicaré el perquè de les esmenes.

Respecte al diferencial d'inflació, coincidim amb vostè, eh? És un risc que pot tenir conseqüències significati-

ves sobre la competitivitat de la nostra economia a mitjà i a llarg termini, i per això allò que vostè ens demana nosaltres entenem que, en bona part, s'ha realitzat ja des de la conselleria i des del Departament d'Economia i Finances des del primer moment en què el nou Govern assumeix aquesta responsabilitat i el conseller assumeix aquesta responsabilitat.

Què han fet? Vostè ho coneix perfectament. Permeti'm, de manera breu, descriure-ho.

Un primer estudi, una primera anàlisi, sobre causes d'aquest diferencial de preus de Catalunya respecte a Espanya i Europa, un estudi que es va presentar el febrer de l'any 2005.

En segon lloc, en base a aquest primer informe, aquest primer estudi de caràcter sintètic, es constitueix una comissió amb experts de reconegut prestigi, amb agents econòmics i agents socials i representants del Govern. Aquesta comissió té com a principal objectiu l'ampliació i l'aprofundiment de les causes que s'apunten en aquest primer diagnòstic previ, com demana vostè en el punt de la Moció, i la formulació, també, per altra banda, de recomanacions que permetin al Govern dirigir la seva política en base a criteris fonamentalment de caràcter científic i analític d'observació de la realitat. En algun cas, fins i tot, s'ha arribat a encarregar a experts externs un informe sobre determinats aspectes que preocupaven més aquesta comissió creada.

I, en tercer lloc, fruit del treball d'aquesta comissió, s'elabora i es presenta públicament, tal com va passar amb el primer informe, un segon informe el juliol del 2005, on es pot trobar ja una descripció molt més àmplia de les causes que s'apunten en aquest primer informe previ, del febrer del 2005, i es formulen tot un seguit de recomanacions necessàries de cara a dirigir l'acció de la política econòmica del Govern en aquest aspecte, com deien, del diferencial de la inflació. Nosaltres entenem que amb això es dona bona resposta al que vostè demana en aquests primers dos punts. Respecte, concretament, al segon, s'està elaborant –vostè també ho sap– un pla d'acció per controlar la inflació i donar estabilitat a l'evolució de preus a Catalunya, en base a aquests dos primers informes i a les seves recomanacions. I entenem que d'aquesta manera s'estan donant ja els passos necessaris per poder endegar amb major rigor i amb tota la consistència que el tema reclama les mesures necessàries per reduir i controlar aquest diferencial.

Coincidim, crec jo, senyor Teixidó, que és un toc d'alerta, que cal treballar-hi. Nosaltres entenem que el camí endegat que li he sintetitzat de manera breu dona resposta al que vostè ja demana en aquesta Moció, i, per tant, des del nostre punt de vista, votariem en contra d'aquests dos primers punts, donant per entès que el que s'ha fet ja és bona part del que vostè demana, i el que falta potser per fer és el que, deia, s'està elaborant i vostè coneix perfectament.

Respecte al segon aspecte, que la política industrial... Aquí nosaltres hem presentat esmenes. Coincidim, com han dit fins i tot els diferents grups parlamentaris en aquesta cambra, que estem en un procés de transformació industrial, amb la definició d'un nou model indus-

trial per al nostre país, i, per tant, és necessari estar amatent. De fet, el Govern, quan va assumir les seves responsabilitats, va definir una nova política industrial que està duent a terme aquest impuls de generació de noves activitats i de la localització a Catalunya d'empreses productives. Hem presentat esmenes de cara a reforçar encara més això que vostè presenta, de suport, entenem nosaltres, a la política industrial del Govern, i des d'aquest punt de vista li agrairíem que acceptés les esmenes.

Respecte als altres dos apartats, que són l'Acord estratègic i la SEAT –i parlo una mica més de pressa, perquè se m'està acabant el temps–, l'Acord estratègic, que va sortir tangencialment, o poc, a la seva intervenció... Nosaltres entenem que..., fixem-nos en els adverbis que acompanyen els verbs dels tres punts: «executar *totes*», «dotar *ambiciosament*», «impulsar *definitivament*». Un exemple d'aquests adverbis que acompanyen el verb amb què s'inicien els tres punts esmentats, el 5, el 6 i el 7, crec..., que coincidim que s'està fent bé; el que vostè vol és més, eh?: «impulsar *definitivament*», «dotar més *ambiciosament*» i «executar *més*», eh?...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Segú i Ferré

...podem coincidir perfectament amb això, però entenem nosaltres que s'està fent. La dotació per a aquests pressupostos de l'any 2006, de l'Acord estratègic, de 1.217 milions d'euros, crec que és un exemple de la dotació força ambiciosa.

I, per acabar, respecte al punt de SEAT –suposo que els altres companys de diferents grups parlamentaris que donen suport al Govern podran incidir-hi més–, nosaltres creiem que..., allò que deia vostè: prudència, reflexió, cura en les manifestacions i en les accions que es fan. Un procés obert, que s'està endegant. Des del nostre punt de vista, s'ha enfocat bé; s'ha anul·lat la vaga prevista i convocada per un dels sindicats, del cap de setmana; les primeres reunions obren bones expectatives.

Respecte al conflicte com a tal...

El vicepresident primer

Senyora Segú...

La Sra. Segú i Ferré

...a nosaltres ens preocupa més... Acabo, senyor president...

El vicepresident primer

Ha d'acabar, ja.

La Sra. Segú i Ferré

Moltes gràcies. Ens preocupa més el context de SEAT, no solament la resolució d'aquest conflicte, que és molt punyent per a les famílies i per als treballadors, però també el context de SEAT. Les declaracions de la direc-

ció de la companyia, amb la reunió del president, ens donen confiança en el manteniment d'aquesta activitat industrial, i, per tant, creiem que el camí i les polítiques estan ben endegades, i per tant tampoc podríem donar-li suport en aquests punts.

Respecte a la Moció del Partit Popular...

El vicepresident primer

Senyora Segú...

La Sra. Segú i Ferré

...segurament tindrem oportunitat de parlar-ne en algun moment, però el nostre vot serà en contra.

El vicepresident primer

...s'ha extralimitat ja massa amb el temps. Gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, davant d'aquesta Moció exhaustiva i que toca, em sembla, tots els punts, gairebé, del Departament, i pel poc temps..., parlaré molt poc dels punts 1 i 2 –als quals el nostre Grup votarà en contra–, perquè ja ho ha fet la diputada Núria Segú, que, com vostè ja sap..., hi ha aquest tema de l'estudi del document que es troba a..., que a conseqüència d'aquest document el Govern està elaborant un pla d'acció que inclou les mesures sota l'àmbit de la competència del Govern català, i que també té iniciatives per elevar al Govern estatal. I, a més a més, aquest Pla d'acció persegueix aconseguir un entorn d'estabilitat de preus per a l'economia catalana, variable clau per aconseguir mantenir la competitivitat en una economia internacional cada vegada més globalitzada.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

De cara als punts 3 i 4, als quals el nostre Grup ha presentat esmenes, el punt 3, realment, vull dir, és un resum, podríem dir, una visió del que està fent el Govern. El que passa, que li puguem també que accepti l'esmena «continuar», perquè el Govern està aprofundint en el desenvolupament d'un model industrial basat en la permanent modernització.

En el punt número 4, doncs, aquí en aquesta cambra es va aprovar la setmana passada la Llei del Cidem. Vostè sap que la Llei del Cidem té una agència catalana d'inversions que té una prioritització important per a la captació d'inversions estrangeres, amb la qual cosa, doncs..., i passi el que passi, i que sobretot aportin innovació. Per això també li puguem que accepti l'esmena de supressió de l'última part de l'esmena. Vull dir, l'important és tenir una bona política de captació d'inversió estrangera, que és la prioritat d'aquest Govern.

Per als punts 5 i 6, ja estan les mesures recollides en els acords. De cara a l'Acord estratègic, hi han diversos punts. Un resultat de mesures que constata un... Hi ha un augment de pressupost; el conseller ens ho ha dit aquest dematí en la interpellació que ha fet el Partit

Popular. La quantitat que arribarà de les mesures de l'Acord estratègic seran 1.217 milions d'euros, que això representa un 35,6 per cent d'augment, amb la qual cosa creiem que ja s'està complint també aquest punt.

I, en el punt de SEAT, doncs..., votar en contra d'aquests punts no vol dir pas que el nostre Grup estigui en contra de cap suport a SEAT; està a favor absolutament de tots els suports a SEAT, però és que el Govern i el conseller Rañé estan treballant, estan en contacte permanent amb els agents implicats, amb els sindicats. I des del Grup d'Esquerra també donem aquest suport perquè els treballadors puguin tenir, en aquests moments tan difícils, un..., que es pugui resoldre al més positivament possible i en el més breu temps també, que sigui el mínim possible, es pugui arribar a una bona solució.

I de cara a l'esmena del Grup Popular, doncs, també hi votarem en contra, perquè creiem que des del Departament ja hi han els plans d'acció que s'estan fent territorialment, a través de recerca, desenvolupament i innovació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustrat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor Teixidó, en la seva intervenció deia que hauríem de donar raons de pes per a allò que acceptem, allò que transaccionem i allò que no compartim, no?, o que no votarem a favor. Crec que les persones –no aquí a l'hemicicle, que no en som gaires, ara– que ens estan escoltant o seguint el debat fora de la cambra, segurament, amb les paraules finals que vostè deia, doncs, podrien dir: «Home!, doncs, aquests que donen recolzament al Govern, seria poc de sentit comú que no hi donessin suport, no?»

Però la Moció surt d'un debat, un debat que vostè va fer en la interpellació al conseller, que, seguint les intervencions i les rèpliques, va ser un tipus d'interpellació, allò, Torrente, no?, tot hi cabia, poti-poti, molts temes. Perquè segurament són qüestions rellevants en l'òrbita de l'economia, que a més va donar una conjuntura concreta, que és que aquest mateix dia tots, d'una manera o d'una altra, vam voler fer present aquí al Parlament el que succeïa en els carrers de Barcelona, que era que els treballadors de SEAT estaven mobilitzant-se.

I en aquest sentit és normal que d'aquest debat surti una moció d'aquestes característiques, amb aquests nou punts. No només estàvem parlant dels elements de la inflació, no només estàvem parlant de què succeïa a SEAT, o no només estàvem parlant d'allò que té a veure amb com s'impulsa l'Acord estratègic. Per tant, jo entenc que és comprensible que –i és normal, a més, és així– reflecteixi allò que va ser el debat.

Les raons que aporten, després de tornar a rellegir el debat i les propostes de moció... És que n'hi ha algunes –en concret, dos punts que ja s'han referit– que nosal-

tres hem esmenat, perquè en un d'ells, dic, amb les persones que ens poden estar seguint, coincidim, sembla, que cal aprofundir en les modificacions, actualitzacions, polítiques, respecte al model productiu a Catalunya. El que li diem nosaltres, per trobar aquesta síntesi, és: vostè proposa «aprofundir», nosaltres diem «continuar aprofundint». Per tant, on està el punt de trobada? És que aprofundim, continuem aprofundint. I, per tant, aquells que ens segueixin que vegin que estem en un punt de trobada en allò en què segurament hi ha més elements de coincidència que desacord en la gran lletra, i potser en la lletra petita, doncs, podem tenir matisos en allò que representa o com s'aplica o desenvolupa l'Acord estratègic.

En les qüestions de la inflació i les mesures a tirar endavant, no em reiteraré a dir que, bé, fins i tot a la pàgina web del Departament s'hi pot accedir, que l'estudi està penjat i que ara s'està elaborant el pla d'acció. Per tant, li dic: és que ja s'està fent. Aquesta seria la resposta respecte a les mesures que després s'hauran d'implementar.

I, per tant, n'esmenem dues. Respecte a aquesta qüestió diem que ja s'està fent, i, pel que fa a SEAT, que també per la conjuntura no va entrar, i segur que ens preocupa a tots i el que hem d'intentar des d'allà on estiguem és que ens n'ocupem tots, amb la dinàmica perquè surti una negociació positiva respecte als interessos dels treballadors, les treballadores, l'empresa i el país... Home, a la seva Moció diu dues coses. No que no estiguem tots preocupats per SEAT, que és evident que n'estem, sinó que cal intensificar la implicació del Govern.

Bé, com bé vostè sap, quan hi ha una negociació oberta, el que cal és que la negociació corri, a vegades públicament, a vegades no públicament. I, el Govern, no cal que l'intensifiquem tant. En aquest moment hi ha una mesa de negociació, avui mateix hi ha una reunió, fins al dia 4 hi ha el termini... Per tant, recomanar i fer evident allò que també vostè en la intervenció va dir: «No massa soroll, no...» Per tant, no fem que intensifiqui tant el Govern. Aquest punt, no el compartiríem.

I el darrer és que vostè proposa mesures polítiques i financeres. I, en aquest sentit, les mesures financeres..., quines? Les que es van aplicar l'any 93 i que ara estem en la situació que estem? O les mesures que interessin part de l'empresa en funció de mantenir els 1.300 treballadors expedientats? Bé, per tant, creiem que les mesures del moment de la política arribaran en funció de la negociació, i no compartim en aquest moment el tipus de mesures financeres que s'haurien d'aplicar, perquè, en tot cas, en això crec que no coincidiríem.

El president

Senyor Fernández Teixidó, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats... Acceptarem, senyor diputat del Partit Popular, la seva esmena. Creiem que està en perfecta coherència amb la nos-

tra argumentació. Formarà part, doncs, del paquet a l'hora de votar el conjunt de la nostra Moció.

Unes precisions respecte al plantejament fet quant a les mocions pels grups parlamentaris que donen suport al Govern. Una de concepte: de veritat, una moció torrent o una intervenció torrent, senyor diputat, no és una intervenció poti-poti; són coses diferents. Vostè pot abordar un conjunt d'iniciatives i situar-les, i pot confondre-les absolutament i fer un poti-poti. Només és una precisió que crec que té interès, perquè així qualifiquem el tipus d'intervenció que cadascú fem.

Tres coses específiques. Si es plantegen, senyora diputada, els dos punts de la inflació és perquè, després de dos informes respecte a la diagnòsi de la inflació, un any després estem preparant un pla contra la inflació. I el que diu aquesta Moció és: «Si us plau, actuï.» Un any després, vostès preparen un pla, i el que diu aquesta Moció és: «Si us plau, actuï.»

Dos. L'Acord estratègic, jo vull recordar-li –he fet un esment al diputat Rodríguez– que formava part de la resposta que jo creia idònia per tractar d'afrontar alguns dels problemes que tenia plantejats el Govern. I vaig fer la referència que, inevitablement, ocuparà part del nostre temps del debat pressupostari.

Tres, SEAT. No entraré en la valoració que vostè fa, perquè no crec que reglamentàriament el president m'ho permetés, no per qüestions de temps, sinó per qüestions de procediment.

Ara, senyores i senyors diputats, hem tingut una problemàtica –no entro en l'argumentació, només en el tema del que vostès diuen–, hem tingut i tenim una problemàtica al carrer com la de SEAT. Hem tingut un debat en aquesta cambra pels temes de SEAT. Ens hem mostrat sensibles respecte al tema de SEAT. Ve una Moció, i l'oportunitat de reconèixer explícitament el que el Govern fa, i enviar un missatge a SEAT, i diem que no. Diu que no, diu: «No, això ja ho fem.» I passarà a aquest Parlament –passarà a aquest Parlament– l'oportunitat de dir quelcom respecte a SEAT.

Per què? *(De l'escò estant, el Sr. Boada i Masoliver diu: «Ja ho farem nosaltres.»)* Ja ho faran vostès, exacte. La inevitable capacitat del senyor Boada ens ho aclareix. «Per què?» Diu: «Perquè ja ho farem nosaltres.» I aquesta és la supèrbia del corró parlamentari que vostès plantegen. *(Veus de fons.)* Sí! –sí!, la supèrbia del corró parlamentari que vostès apliquen directament a aquesta cambra i que, per cert, tant van «denostar» en les intervencions anteriors. Fins i tot els porta al ridícul més extrem: Avui acabem de votar una moció presentada pel Partit Popular, amb la qual històricament vostès han donat suport a les forces de seguretat aquí, i els vist a tots votant en contra, en un exercici perfecte de coherència política i de supèrbia inadmissible.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

De coherència política i de supèrbia inadmissible...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president...

El president

Sí, més que acabar, a més a més d'acabar, que, efectivament, se li ha acabat el temps, hauria de dir si...

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Ràpidament, vostès pretenen, amb les dues esmenes que ens presenten als dos punts de la nostra intervenció, desnaturalitzar la nostra proposta. No ho aconseguiran. No les acceptarem. Hi votaran en contra i tal dia farà un any.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació la Moció sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 55 vots a favor i 69 vots en contra.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Salutació a una delegació del Senat de la República Txeca

Abans d'iniciar el torn de preguntes al president de la Generalitat voldríem adreçar una salutació molt afectuosa al grup de senadors de la República de Txèquia que ens acompanyen, en aquests moments, al Saló de Sessions, així com a l'ambaixador i al cònsol de Txèquia.

(Forts aplaudiments.)

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa d'aquests dos anys de govern (tram. 317-00178/07)

Formula la primera pregunta al president de la Generalitat, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, després de dos anys del Govern catalanista i d'esqueres cal començar a fer valoracions de la feina feta, tot i que serà parcial, evidentment, aquesta valoració. Ho dic perquè la proposta de canvi del tripartit en l'Acord del Tinell va més enllà d'una legislatura. Els canvis, a més a més, no poden ser exclusivament de gestió, sinó que calen canvis profunds, radicals, que no es poden aconseguir d'un dia per l'altre i que forçosament són lents. Canviar un sistema de governar viciat, sovint clientelar i poc ambiciós no és una feina fàcil i necessita temps.

Per nosaltres era imprescindible que aquest Govern entomés els reptes de la dinàmica societat catalana des d'una perspectiva social, de servei a la ciutadania: un govern que planifiqui, un govern que lluiti contra l'exclusió, un govern que faci complir les lleis territorials i ambientals, un govern que sigui capaç d'abordar una nova organització territorial i que hagi tingut la valentia d'impulsar un nou pacte entre la Generalitat i el Govern central, com és l'Estatut.

(Remor de veus.)

Però tota aquesta ambició s'ha de concretar i es concreta amb polítiques quotidianes, per millorar la qualitat de vida dels ciutadans; per exemple, millorant el finançament de la sanitat –amb 650 milions d'euros que han arribat del Govern central–; reduint les llistes d'espera i ampliant també el temps de visita mèdica, com explicava ahir la consellera de salut; lluitant contra la pobresa amb les necessàries inversions en ajuts assistencials a les pensions més baixes, però també portant a terme una política educativa que controli l'escola concertada i que faci front a la diversitat, amb aules d'acollida i més professorat, com, per exemple, els sis mil nous professors l'any que ve.

(Persisteix la remor de veus.)

Però també creant, per primera vegada en aquest país, un mercat d'habitatges dignes per a persones amb dificultats per accedir-hi...

El president

Senyor diputat –senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...i amb una política... Sí?

El president

Em permet un segon...? Hauríem d'intentar, doncs, que... A part que no se sent bé, és que si, a més a més, hi ha molt de soroll, se sent pitjor. Per tant, els prego, senyores diputades i senyors diputats, que mantinguin una mica de silenci.

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Això que parlava d'educació ara, i ha sigut interessant. Bé.

Deia..., creant per primera vegada en aquest país un mercat d'habitatges dignes per a persones amb dificultats per accedir-hi i amb una política de rehabilitació d'edificis i barris dirigida als sectors socials més desfavorits.

Però tot això es concreta en una qüestió molt clara: els pressupostos. En són una mostra, d'aquesta capacitat inversora general i, en concret, de les polítiques socials que en representen el 55 per cent, del total. Aquests són uns pressupostos d'esqueres.

Cal reconèixer que hi ha hagut situacions complicades en el si del Govern i dels grups que li donen suport. Però això no ha alterat, hi insisteixo –no l'ha alterada–, la decisió del Govern d'actuar per transformar.

Senyor president, vostè va dir dimarts passat que el millor encara ha de venir. Podria explicar-nos quines són les actuacions del Govern per millorar la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, vostè ho ha dit: hem treballat dos anys amb un accent, i aquest accent ha sigut l'accent social. El gir social, en tot cas, però, l'ha de donar la percepció que se'n fa, de la política del Govern. I el Govern ha tingut, efectivament, aquesta orientació des del primer dia perquè l'hem situada en el centre del debat polític: les seguretats –no dic només la seguretat, les seguretats–, l'educació, la sanitat, l'atenció a les edats fràgils i a l'habitatge. I això es demostra en les nostres prioritats en la despesa. Si agafem el pressupost del 2006 les polítiques socials capten recursos per valor de més de 15.000 milions d'euros, és a dir, el 52 per cent del pressupost.

Vostè em parla d'habitatge, i és un dels temes difícils d'abordar. I, quin és el problema? No l'habitatge en abstracte, sinó l'exclusió de l'accés a l'habitatge de determinats col·lectius, concretament els joves, els nouvinguts i la gent gran que no en té la propietat. No hi ha per a això una recepta unívoca com a solució. Sí que hi ha, però, alguns principis clars en l'acció del Govern. Sis: primer, aposta per la ciutat compacta, no dispersa,

a diferència del que s'havia fet fins ara; política pública de mitjà i llarg termini; construir més habitatge assequible; mobilitzar la bossa d'habitatges buits; recuperar els barris i els centres urbans, i impulsar la rehabilitació.

Miri, en una legislatura la promoció d'habitatge protegit ha augmentat en un 30 per cent, entre el 2004 i 2006, 15.000 habitatges de protecció oficial s'han començat i la promoció directa s'ha doblat. L'Incasol ha iniciat actuacions per desenvolupar sòl residencial per a 33.800 habitatges, la meitat protegits a partir del 2007.

En tres anys haurem endegat la rehabilitació de 70.000 habitatges. L'objectiu de la legislatura eren solament 40.000. Hem afegit les borses d'habitatge jove, que s'han estès a tot el territori, i hem creat la xarxa de mediació social per fer aflorar habitatge buit, i hem creat una xarxa de 80 oficines locals d'habitatge amb el suport de la Generalitat.

El Govern, doncs, senyor diputat, considera l'habitatge i la qualitat urbana com una dimensió substantiva del nostre estat del benestar, aquí a Catalunya.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'acció de govern durant aquesta primera meitat de la VII legislatura (tram. 317-00180/07)

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué. Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la seva primera roda de premsa, després de dos anys, en què va fer balanç dels dos anys de legislatura, va dir que de la cosa de què més s'enorgullia era de la nova forma de governar.

M'agradaria saber exactament quina és la seva percepció d'aquesta nova forma de governar, si té la bondat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La veritat, senyor diputat, és que la meua resposta ha de ser d'entrada que mai no s'havia fet tant en un període tan breu, en aquests dos anys.

Hem fet l'Estatut, hem enfortit..., però no només hem fet l'Estatut, hem enfortit totes les polítiques socials i hem augmentat els recursos fins als 5 bilions de pessetes; és a dir, més de trenta mil milions d'euros. Si això li sembla poc, digui-ho.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Deixi'm que li digui una cosa: no han fet l'Estatut. L'Estatut el farà, en el seu moment, el Congrés dels Diputats i serà referendat pels ciutadans de Catalunya. Li ho vull recordar perquè és una cosa sobre la qual hi hem insistit prou, i vostè n'és conscient i tots n'hauríem de ser conscients. I, per tant, no aixequem expectatives perquè ja veurem què passa, ja veurem què passa.

Després, celebro molt que vostè em recordi els 30.000 milions d'euros perquè vol dir que el mètode de finançament que en el seu moment vàrem pactar no devia ser tan dolent i que, per tant, les polítiques socials que es poden fer no havien d'esperar un projecte de nou Estatut, sinó que es poden fer moltes i moltes coses. (*Remor de veus.*) I, permeti'm que li discrepi respecte al fet que mai s'havia fet tant en tan poc temps. O, millor dit, puc estar d'acord amb vostè: mai s'havien fet tantes coses malament en tan poc temps. Mai. (*Veus de fons.*) I li diré per què.

Perquè, quina és la imatge?..., i aquesta bancada d'aquí, tota, la tercera... (*veus de fons*), la del tripartit, en són molt conscients. Sí, sí, sí... La imatge que dona el Govern de Catalunya és la imatge de la desunió, de la paràlisi, de la contradicció permanent, de la no-presa de decisions i de la subordinació a determinats plantejaments polítics.

Permeti'm que faci referència avui a un tema que sé que no és estrictament de Govern però que afecta molts membres de Govern que, en canvi, sí que són diputats i que han votat el que han votat.

Vostès aquest matí no han volgut votar una moció de suport a la tasca feta pels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a Catalunya. No l'han volguda votar. (*Veus de fons.*) I no ho han volgut fer perquè no sé si molts de vostès, particularment la bancada socialista, comparteixen l'opinió dels seus companys de Govern segons la qual aquests Cossos i Forces de Seguretat, en comptes de garantir la llibertat de tots, que és el que han fet, són forces d'ocupació. I a mi això em preocupa enormement —em preocupa enormement— i vostès saben que això és així.

I una última qüestió: aquesta mateixa tarda, ara fa un moment, hem tingut ocasió de veure com, de vegades —de vegades—, alimentar determinades manifestacions i determinats discursos ens porta problemes. Hi ha hagut una manifestació contra la Llei orgànica de l'educació en un determinat sentit, sobre la qual hi ha hagut onze detinguts i agressions contra les forces de seguretat, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya. Vol que li digui una cosa, si és l'expressió de la nova forma de governar Catalunya? Que qui convocava la manifestació d'una manera explícita, explicitant...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. Explicitant horaris i itineraris eren els mitjans de comunicació públics de la Generalitat. Si aquesta és la nova manera de governar Catalunya, que m'ho expliqui.

Gràcies.

El president

Senyor Maragall, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostè ha parlat de diverses coses diferents. En primer lloc, vostè diu que l'Estatut..., ja ho veurem. Afortunadament, no depèn de vostès –afortunadament. Encara que li haig de dir..., afortunadament no depèn de vostès i, per tant, s'aprovarà. Ara, li haig de dir, i vostè ho sap que no menteixo, sinó que dic el que penso, que no crec que sigui bo que l'Estatut s'aprovi amb vostès en contra, radicalment en contra, almenys. Perquè l'Estatut està fet no per quatre anys, no per vuit anys, està fet per anys, per molts anys, i, per tant, m'agradaria pensar que, efectivament, en el futur hi haurà possibilitat d'entesa sobre aquesta matèria fonamental.

Nosaltres, ara com ara, canalitzem el 60 per cent de la despesa pública neta a Catalunya, gràcies, és evident, a unes transferències que es van fer en bona mesura en el període en què a Espanya governava el Partit Popular. Cert. I penso que això és enormement positiu i que ho hem de reconèixer. El que no és tant veritat és que, al mateix temps, es transferissin els recursos que calien perquè aquestes competències noves que teníem es poguessin donar amb el nivell d'excel·lència que nosaltres volem donar.

Sobre les observacions que ha fet finalment, la veritat és que jo no he estat present en la votació d'aquesta Moció que s'ha fet. La veritat és que, i és cert, hi ha hagut manifestacions, hi ha hagut onze detinguts. No sé per què diu que els mitjans de comunicació públics –si és que l'he entès bé– convocaven aquesta manifestació. Ja li nego sense saber exactament què ha passat. No pot ser. No ha passat, segur, i no passarà, si és que del futur es tracta, tingui la tranquil·litat que no serà així.

(*Veus de fons.*)

En tot cas, jo crec que totes les manifestacions són respectables. Vostè sap que arreu d'Europa en aquest moment n'hi han, i en altres països d'una violència altrament més gran. (*Veus de fons.*) I, perdoni, perdoni... I tinc per norma mirar d'aconseguir el que fins ara s'ha aconseguit i és que Catalunya sigui, en aquest sentit, una terra de pau i de tranquil·litat.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'impuls donat a l'aplicació de mesures de regeneració democràtica i transparència en la gestió pública (tram. 317-00181/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Ara, precisament, que travessem l'equador de la legislatura, sàpiga que el nostre Grup valora molt positivament, fa un balanç molt positiu de l'executòria d'un govern que manté la velocitat de creuer, amb un estatut en marxa i, sobretot, amb un pressupost que és l'expressió xifrada i comptable d'una autèntica orientació social com la que correspon a un govern d'esqueres.

Però vostè sap perfectament que el nostre Grup no va venir a aquest Govern només per això, que també, sobretot hi va venir també per reforçar la qualitat democràtica del nostre sistema polític, per impulsar també mesures de transparència en la gestió pública i de lluita contra la corrupció.

Tothom recorda, per exemple, aquell eslògan probablement tan cobejat, però jo diria que molt gràfic, de les «mans netes» que, en definitiva, vol dir que nosaltres no entenem una altra política que no sigui la de les «mans netes», no? (*Remor de veus.*) I, precisament, la darrera de les iniciatives d'aquest Govern, el darrer impuls higienitzador d'aquest Govern, i, per tant, la darrera mesura encaminada precisament a preservar el funcionament ètic del sistema públic ha estat l'Oficina Antifrau.

És públic i notori, sobretot en aquests últims dies, que des d'Esquerra hem hagut de defensar amb energia un organisme que havia de ser operatiu i, per tant, no una simple façana. I, a més a més, ho hem fet contra i davant de la inquietud d'alguns sectors polítics i empresarials. I vostè ja m'entén. I és natural que hi hagi hagut inquietud, i és natural perquè el que es pretén i el que el Govern ha pretès és que l'Oficina Antifrau no sigui una simple païdora de bones intencions, sinó que aixequi catifes i ho faci sense permís, que fiscalitzi la Generalitat però també l'Administració local. I, sobretot, i ho subratllo, que entri per primera vegada a les relacions Administració pública - empresa privada.

Això pot provocar coïssors, això pot provocar probablement disgustos i algun mal de ventre, sobretot en un país en què la transparència, es digui el que es digui, probablement no és de cel·lofana, no?, començant, sobretot, per aquells partits polítics que reben donatius anònims, totalment opacs, i que tenen, per cert, por a desvelar-ne l'origen, i que, curiosament, sempre són partits de dretes i partits de poder. En aquest sentit, senyor president, li proposem des d'Esquerra un exercici de responsabilitat col·lectiva –a veure què li sembla–, i és la possibilitat que vostè impulsi, amb aquest Parlament també, la possibilitat que tots els partits catalans s'avinguin aquí, al Parlament, a donar les explicacions oportunes, i que ho facin –i acabo, senyor president– en el marc...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...d'aquell acord per la transparència que va impulsar en el seu dia el president Rigol i, per tant, tindrem l'oportunitat de conèixer exactament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...amb transparència els comptes dels números de tot-hom i, per tant, que ningú tingui por d'amagar...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

...absolutament res.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La veritat, senyor diputat, és que aquest Govern, que té escrit en la seva partida de naixement el compromís amb la transparència –hi és en l'Acord inicial–, tots vam venir a millorar la transferència. I el canvi de Govern havia de significar, i significa, ha significat, obrir la Generalitat a una major transparència com a base per una millor qualitat democràtica de la nostra política. Ho estem fent, i vostè ho sap.

Hem fet la Llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs. A final de juliol es va produir ja l'Informe sobre bon govern i transparència administrativa, del qual van ser protagonistes el conseller Vallès i el senyor Anton Cañellas, amb propostes que anirem posant en marxa. S'han introduït importants modificacions en els plecs de condicions per a l'adjudicació de l'obra pública, i hem acordat, efectivament, la Llei de la creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya, novetat a Espanya i, en bona mesura, a nivell europeu. Hem arribat a un acord raonable sobre aquest punt en el Parlament. El fiscal, els fiscals actuen quan hi ha indicis de delictes; l'autoritat, aquesta autoritat, aquesta Oficina actuarà quan, encara que no hi hagi indicis materials comprovats, hi ha preocupació per la bona marxa de l'Administració. Em sap greu que el conseller primer no pugui ser aquí per culpa de la boira de Madrid, perquè ell ha estat el gran... (*remor de veus*) –no ha pogut arribar–, perquè ell ha estat el gran defensor d'una figura que honorà la qualitat de la governació aquí a Catalunya.

I sobre el finançament dels partits crec, senyor diputat, que cal plantejar francament i seriosament la reforma de la Llei de 1987, hi estic d'acord, i fer una croada

contra les donacions anònimes, hi estic d'acord. Sempre és més transparent un crèdit, per important que sigui, per difícil que sigui de retornar-lo (*remor de veus*), que donacions anònimes que poden encobrir contrapartides impossibles de controlar. Vull reconèixer l'impuls motor del seu partit en aquest tema i vull que vostè sàpiga també que aquesta voluntat la comparteixo amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds; aquest és un dels camps de millora democràtica en què ens juguem la qualitat i la percepció de la política, i crec que la qualitat de la vida pública té aquests dos vessants: d'una banda, l'eficàcia; de l'altra, la credibilitat.

El president

Gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'actuació del Govern durant aquests dos anys (tram. 317-00182/07)

Pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustra senyor Joaquim Llena.

El Sr. Llena i Cortina

Molt honorable president de la Generalitat, dos anys passen ràpid, i més enllà d'alguna anècdota que més d'un s'entesta a elevar a categoria, la veritat és que vostè ha estat capaç de donar un veritable impuls a la política catalana. Contra tot pronòstic, enfront de la desconfiança d'uns i la poca fe d'altres, vostè ha impulsat i liderat la proposta, en aquest cas, de reforma de l'Estatut. I coincidim amb vostè que només ens hi ha faltat una cosa: el suport de quinze diputats i diputades d'aquesta cambra.

Més enllà del soroll i la polseguera que això ha aixecat aquí, però especialment allà, perquè alguns s'encarreguen que així sigui, més enllà de tot això, el seu Govern ha estat capaç d'endegar la tan d'actualitat Llei de barris, de solucionar el dèficit històric de la sanitat, de plantejar els centres penitenciaris que el país necessita, de recuperar els papers de Salamanca, de fer la millor dotació del Pla d'obres i serveis del Govern de la Generalitat, de portar la Comissió del Mercat de Telecomunicacions i el Mare Nostrum a casa, d'aconseguir un acord per la competitivitat i la internacionalització de l'economia –per cert, una economia amb la taxa més baixa d'atur dels últims deu anys i amb la millor taxa relativa de creixement dels últims deu anys.

Un govern que sap moure's de l'àmbit global al local, capaç d'impulsar l'Euroregió i la Cimera Euromediterrània alhora que posa damunt la taula el Congrés del Món Rural i el contracte global d'explotació, i sobre tot un govern capaç de presentar un pressupost de gairebé cinc bilions de les antigues pessetes, i gastar-ne més de la meitat en salut, educació i benestar.

Dos anys passen ràpid, i donen per errors, per ensurts, però sobretot per molt feina. Per tot això, president, li demanem quina valoració en fa, d'aquests dos anys, i

quins han de ser els eixos principals de la política pel que resta de legislatura.

El president

Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Estic d'acord amb vostè, senyor diputat, que l'Estatut ha estat una fita, una feina important d'aquests dos anys, però li haig de dir amb tota sinceritat i tota modestia que l'Estatut ha sigut el Parlament qui l'ha fet, sobretot qui l'ha aprovat, qui l'ha treballat, qui l'ha preparat, és aquí que s'ha discutit. I li haig de dir que des del Govern de la Generalitat hem tingut la tranquil·litat de saber que això estava sent així, que estava anant bé; és a dir que si a última hora els líders polítics hem hagut d'intervenir per tancar alguns punts en què no hi havia acord ha estat realment molt a última hora.

Jo li vull dir que darrere de l'expressió de la Catalunya dels set milions hi havia, hi ha efectivament una nova idea de país socialment avançat i solidari, territorialment equilibrat i econòmicament ambiciós. La Catalunya dels set milions és la que pot prosperar econòmicament. Com vostè ha dit, hem igualat el creixement espanyol i superat l'europeu, amb una taxa del 3,3 per cent de creixement en el segon trimestre de l'any 2005, si no m'erro; amb una taxa d'atur que ha baixat el 6,1 per cent en el tercer trimestre d'enguany, lluny del 10 per cent de l'any 2003. La Catalunya dels set milions, per tant, és aquesta Catalunya que avança socialment i econòmicament.

Un balanç molt breu de les prioritats expressades en el darrer debat d'orientació de política general: Uns serveis educatius sanitaris i socials cada cop més estesos i de més qualitat, amb una inversió sense precedents en construccions escolars i llars d'infants –67 escoles noves, setembre del 2005, i 346 obres en curs–; convenis per al 60 per cent de les llars d'infants ja en marxa, amb 2.200 ensenyants més aquest curs; el 2006 convocatòria de 3.680 noves places i reducció de 2.000 interinatges, amb més metges i infermeres i infermers; increment de 1.314 places a la plantilla de l'ICS, amb un augment d'un 4,3 per cent el 2005 respecte del 2003 i amb una clara reducció del temps d'espera quirúrgica en les operacions més freqüents –el desembre del 2003 era de 5,6 mesos, ara estem per sota del 5 i continuem baixant.

Hem impulsat, doncs, un nou model que afecta també la seguretat, basat en la proximitat i l'eficàcia, amb un 75 per cent del territori català cobert pels Mossos ja, amb un desplegament modèlic a Barcelona, i hem aconseguit en el terreny econòmic un notable increment de les inversions...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i en infraestructures.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa dels dos anys de govern tripartit (tram. 317-00179/07)

Doncs la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Se'ns ha fet una interpellació molt directa als partits polítics sobre el tema del finançament; jo voldria contestar obertament. Nosaltres estem disposats a portar el que calgui al Parlament de Catalunya. Per cert, hi portarem l'últim informe, l'última auditoria del Tribunal de Comptes, neta com una patena –ja que aquesta expressió s'ha posat de moda en el cas, en el nostre cas de Convergència i Unió.

Dit això, vostès hi creuen, en les lleis? Hi creuen, en les lleis? Se suposa que sí. Les lleis diuen, senyor president de la Generalitat, que les donacions anònimes són legals. Sap qui ho va votar això? Vostès. Ara en reneuen? Sí, sí, nosaltres també, però vostès en reneuen? Canviïn la llei, però no en reneuguin. No parlin de creuades contra una cosa que és estrictament legal.

Sap quina creuada hauria de fer, senyor president? Contra aquells partits polítics que tenen crèdits i que no paguen; contra aquells partits polítics que tenen interessos pendents de pagar i que no es paguen ni es condonen, i sobretot... –perquè jo suposo que això no sé si és molt legal o no–, però sobretot una cosa: vincular-se com s'ha fet, això..., com s'ha vinculat directament al manteniment dels peatges, legal no deu ser, però en tot cas és profundament immoral.

Dit això... Sobre el seu balanç, vostè va parlar de l'Estatut, jo no n'hi parlaré gaire més, només li demano una cosa: No val, senyor president, dir un dia que l'Estatut el fa el Govern, com vostè diu avui, i després un altre dia dir que el fa el Parlament. L'Estatut l'ha fet el Parlament. I vostè diu: «Hem impulsat l'Estatut.» No, escolti, l'Estatut l'ha impulsat el Parlament, i no el Govern, sinó tots. (*Remor de veus.*) Perdoni'm, ara estic en ús de la paraula jo, si no els importa.

Segon, li prenem la paraula, tal com vaig dir ahir. Si vostè entén que es mutila l'Estatut, tindrà el nostre suport explícit per retirar-lo. Li prenem en aquest sentit la paraula solemnement.

Va parlar, vostè, també, de satisfacció de l'obra de Govern. Vostè està molt satisfet i molt cofoi. Jo li voldria preguntar si això encaixa amb l'enquesta que vostès han fet, l'estudi que vostès han fet des d'un centre públic, dependent del Govern, el Centre d'Estudis d'Opinió, que diu exactament que el 60 per cent dels ciutadans de Catalunya es troben insatisfets amb la manera de governar, i el 50 per cent dels votants del tripartit. Em podria explicar, senyor president, el divorci entre els ciutadans i el mateix president que parla d'aquesta satisfacció?

El president

Té la paraula el senyor... (*Remor de veus.*) Senyor president, en tot cas, abans de començar dos aclariments:

primer, no són lícits determinats comentaris en determinats moments –no voldria cridar l'ordre a ningú–, i segon, senyor Mas, ha de saber que li queda un segon per a la repregunta. Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No, ja m'expresso, senyor president, per mi mateix. L'honora, senyor diputat, la seva disponibilitat, en fi, a ser auditat. I l'honora la seva disponibilitat no solament perquè ho diu vostè, que ho puc dir jo, ho pot dir qualsevol partit, qualsevol diputat, però vostès han governat molts anys i, per tant, la seva disponibilitat val més que no pas altres que tenen pocs anys darrer del Govern. I no ho dic amb ironia, ho dic de debò.

Sobre donacions anònimes em penso que no m'ha entès bé. Sobre partits que no paguen els crèdits jo demanaria que deixéssim passar uns dies; vostè, abans de fer alguna afirmació rotunda, en aquest sentit, que tingués alguna prova fefaent, perquè, si no, ens tornaríem a trobar amb això que el president acaba de demanar, que és que no es diguin determinades coses que no es poden demostrar.

(Remor de veus.)

Sobre els peatges (*remor de veus*), no sé exactament a què és refereix, i sobre l'Estatut em penso que hi ha una mica de confusió; és a dir, em penso que vostè no ha entès bé el que jo deia. Jo he dit exactament quasi el contrari del que vostè m'ha atribuït. Potser és que avui vostè i jo no ens entenem bé, no?, però jo he dit exactament el contrari: he dit que jo agraiïa que es digués, per part d'alguns dels grups parlamentaris que han intervingut, doncs, la influència que havíem tingut que això anés bé. I jo he confessat –i em penso que vostè hauria de fer el mateix– que qui ha fet l'Estatut efectivament ha sigut el Parlament i aquells parlamentaris que hi han treballat, doncs, dia i nit durant un any i mig, pràcticament, encara que sí que és cert que al final hi va haver d'haver, doncs, una empenta, i donada des de les cúpules dels partits. I d'això vostè i jo en sabem alguna cosa, però només en sabem alguna cosa.

Sobre l'obra de govern, si encaixa amb el contrari del que vostès havien fet, no sé... Jo crec francament –no sé si l'he entès bé tampoc, al final–, jo crec francament que l'obra de govern que es pot presentar en aquests dos anys, que figurarà per a la història que han sigut els dos anys en què hem estat fent l'Estatut... El Govern no ha estat fent l'Estatut, el Govern ha estat fent el que jo he explicat fins ara i que és molt més del que vostès estaven fent en els darrers sis anys d'aliança amb el Partit Popular; molt més, i no m'estranya, i no se n'estranyi, perquè, en definitiva, el que ha passat és que ens vam trobar una corba de govern que estava plafonant, com es diu tècnicament, que era asimptòtica, com diuen els matemàtics, amb una recta plana. Diu: «Vostès al final ja no feien massa res més de nou ni de bo, i van estar mantenint-se al Govern gràcies al recolzament del Partit Popular, cosa que podien fer perfectament.» Però pensi que nosaltres hem fet en dos anys el que vostès no havien fet en sis.

El president

Senyor Mas, queda un segon. No sé què es pot dir, en un segon.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president: humilitat, realisme i bon govern. Això és el que li demanem, això és el que els toca fer, a vostès.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Exactament això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. En qualsevol cas, que quedi clar que la meua intervenció és per evitar que es produeixin comentaris en veu alta entre la pregunta que fa un diputat i la resposta que faci el president a qualsevol membre del Govern. També hauria de servir això per les interpellacions, però sobretot en aquesta part de la sessió em sembla especialment important.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'execució pressupostària (tram. 310-00481/07)

Té la paraula la senyora Belén Pajares, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per formular la següent pregunta.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorable conseller, la setmana passada es va presentar al Parlament el Projecte de Llei de pressupostos per a l'any 2006. Avui no em toca parlar dels pressupostos de l'any vinent, això ja ho farem la propera setmana, però sí dels pressupostos que es van aprovar el desembre del 2004 i de la seva execució.

En la nostra opinió, tan important és la inversió pressupostada com la xifra d'inversió que s'executa, i, en aquest sentit, des del nostre Grup Parlamentari, li volíem traslladar aquesta pregunta, que té el seu origen en la baixa xifra d'execució dels pressupostos pel que fa al capítol VI, al capítol d'inversions, de què disposem de dades fins a l'octubre del 2005. Avui mateix han sortit publicades a la pàgina web del Departament d'Economia, i se situen al voltant d'un 57,7 per cent.

Possiblement, l'honorable conseller disposi d'unes dades una mica més actualitzades, però, en tot cas, aquestes corresponen al mes d'octubre. Queden escassament dos mesos per acabar l'any 2005 i molt percentatge per executar.

Pels motius exposats, li expressem la nostra preocupació..., i la pregunta respecte al baix grau d'execució del capítol d'inversions pel que fa a l'any 2005.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, il·lustre senyora diputada..., vostè em pregunta pel capteniment del Govern respecte a l'execució del pressupost i ara m'ho concreta amb relació a l'execució de la inversió de l'any 2005.

Miri, respecte al capteniment del Govern, jo li voldria assenyalar que el capteniment és marcat per dos grans objectius. En primer lloc, complir els objectius que ens hem proposat. Això vol dir, en primer lloc, finançar aquelles polítiques que volem fer amb el pressupost. I, en segon lloc, naturalment, executar el pressupost amb el màxim rigor i exigència.

Pel que fa a la inversió de l'any 2005, li puc afirmar el següent. Miri, de moment, tenim dades executades, definitives, de l'any 2004; de l'any 2004 tenim tot l'exercici. Doncs bé, l'execució de l'any 2004 ens diu que vam executar un 91,2 per cent de la inversió de l'any 2004, la prevista, que és la xifra més elevada dels darrers sis anys. I, pel que fa al 2005, la xifra que vostè utilitza, si jo no m'equivoco, correspon al setembre, no a l'octubre. La xifra del setembre, efectivament, era el 57 per cent; l'octubre estem al 67 per cent. Ha augmentat deu punts, l'execució d'inversió, el mes d'octubre. El nostre càlcul és que se situarà propera al 90 per cent, com l'any passat. I li haig de dir que, a més, ho fem amb un pressupost en què la inversió ha augmentat extraordinàriament; va augmentar un 65 per cent; representa un salt qualitatiu en el pes de la inversió respecte al conjunt del pressupost.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorable conseller, nosaltres estem d'acord, i és cert, que la comparació de l'any 2004 de l'execució del pressupost amb els anys anteriors ha augmentat, i això és lloable, però, és clar, també, i sóc conscient que és el primer any que governen, em permetrà que li comentí la frase que va dir un entrenador de futbol molt famós que «una flor no fa estiu». Nosaltres creiem que cal exigir una major control de l'execució del pressupost, perquè, malgrat aquest augment expressat, encara no s'arriba a un nivell de satisfacció total que aprofiti els recursos de la Generalitat destinats a inversions, en el fons d'infraestructures.

És cert que la liquidació del pressupost de l'any 2004 constata que aproximadament se'n va executar un 91 per cent i que, malgrat les desviacions, que en aquest temps tan curt que tenim tant vostè com jo, doncs, tampoc hi podem entrar a fons, tenim una diferència, doncs, del voltant d'un 10 per cent.

És clar, nosaltres ens preguntem de què serveix incrementar el pressupost d'un any per l'altre si, després, no s'aplica amb rigor en ajustar el pressupost a la realitat

de la despesa pública, perquè la veritat és que amb aquestes xifres amb tants zeros, un percentatge al voltant d'un 10 per cent igualment és una xifra molt important.

També, és clar, creiem que és necessari l'aprofitament... *(Sona el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pajares i Ribas

Acabo de seguida. Fins a l'últim euro d'aquest capítol, del capítol que hem comentat abans, perquè això reverteix en la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Miri, no, una flor no fa estiu, si no és que només hi hagi hagut un estiu. *(L'oradorriu.)* De moment, l'únic any del qual podem fer un balanç complet de l'execució del pressupost del Govern, del pressupost de la Generalitat, sota el mandat d'aquest Govern, és l'any 2004, de manera que alguna importància té. Jo li puc dir que aquest any, que és l'únic any complet, vam liquidar el 91 per cent, la xifra més elevada dels darrers sis anys. És important tenir-ho en compte.

Aquest any, què podem dir? Miri, aquest any podem dir: «La inversió ha crescut moltíssim, tenim un 60 per cent més d'inversió, 65 per cent més que l'any anterior, i sent així, estem en una taxa d'execució àmpliament satisfactòria.» El mes d'octubre està en l'ordre del 67 per cent, ha augmentat deu punts respecte al mes de setembre, i, escolti'm, per fer el balanç de l'any hem d'esperar el desembre. Jo li puc dir, i tinc un cert coneixement de com va l'execució, que la nostra impressió és que arribarem a estar a l'entorn del 90 per cent, entre el 80 i el 90.

Concretament, pel que fa a l'obra pública, la inversió executada a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques...

El president

Senyor conseller...

El Conseller d'Economia i Finances

...estem al 90 per cent, hi ha el compromís de fer-ho.

I avui mateix la Cambra de Contractistes..., només un segon, senyor president, si em permet...

El president

Acabi, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

...ha fet un balanç enormement satisfactori de la licitació d'obra pública aquest any: 43 per cent més que l'any passat i la més elevada dels darrers sis anys.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre l'ampliació de l'estació d'esquí de Baqueira - Beret per la vall d'Àrreu (tram. 310-00487/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Tal com diu el text de la pregunta, voldríem saber una mica on som en el tema de l'ampliació de Baqueira, i resumiré molt telegràficament quina ha estat la seqüència, no?

El dia 10 de novembre, el senyor Luque, director general de Medi natural, per tant persona autoritzada, diu que s'ampliarà tota la Xarxa Natura 2000 en la totalitat de la vall d'Àrreu. Per tant, això vol dir literalment que no es pot fer l'ampliació de Baqueira. El dia 11, l'endemà, surt el conseller Nadal i diu «No –no–, l'ampliació serà possible, serà compatible.» Per tant, desautoritza Medi Ambient. El dia 12 surt un diputat d'Esquerra Republicana que no sé si està, ara no el veig, present aquí a la sala, que diu: «No –no–, demanem al conseller Milà que es faci ferm aquí, que no es mogui.» Amb un perfecte equilibri d'equidistància, el dia 13 surt el conseller Carretero, perquè Esquerra Republicana manté l'equidistància, dient el contrari del que havia dit el diputat. Se'n va al Pirineu, i, amb una frase, doncs, entre escatològica i tradicional natalenca, diu literalment, i ho recull en portada la premsa de Lleida: «El Pirineu no pot ser el caganer del pessebre de Catalunya.» Deduïm d'aquestes paraules que vol dir que sí, que es pot fer l'ampliació per Baqueira.

En definitiva, voldríem saber on som, senyor conseller. Voldríem saber si es permetrà o no l'ampliació de Baqueira en els termes aprovats pel Govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, l'estació d'esquí de Baqueira no podrà créixer més enllà dels límits establerts pel Pla especial aprovat per la Comissió d'Urbanisme de Lleida el mes de maig de 2002.

El president

El senyor Espadaler té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Celebro la nitidesa, la claredat, de la resposta del conseller, de la qual dedueixo una expressa desautorització de les paraules i de les notes de premsa oficials del Departament de Medi Ambient. En qualsevol cas, en prenem bona nota i esperarem a veure si demà Medi Ambient torna a desautoritzar, en qualsevol cas, el Departament de Política Territorial.

Miri, aquests dies fem balanç, i ara s'ha posat de manifest. De les sis prioritats que acaba de manifestar el president, ni una fa referència, ni de lluny, al territori. Totes són urbanes, s'hi han fixat? Lleis de barris, etcètera, que estan molt bé, però, en qualsevol cas, no tenen el cap al territori. La gent dels Pallars per a vostès compten molt poc. Són, en qualsevol cas, l'anècdota; són allò que queda allà distant; són allò que queda, de vegades, un té la impressió, doncs, per anar-hi a passar, més o menys, el cap de setmana. Però, bé, en qualsevol cas, si es poden ampliar, si es poden o no guanyar la vida vivint en el medi i vivint del medi, a vostès sembla que els importa poquíssim, no?

En qualsevol cas, agraïm la claredat d'aquesta resposta i agraïm el fet, perquè devem ser tan sostenibles com vostè, que ens digui que allò que va aprovar el Govern de Convergència i Unió en l'ampliació de Baqueira cap al Pallars Sobirà és una proposta absolutament sostenible, és una proposta raonable, és una proposta que encaixa amb el model de país.

El problema que tenen vostès és que no tenen un model de país, perquè no és pot ampliar i no ampliar al mateix temps... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...el mateix que Bracons, el mateix que la xarxes d'aigües, el mateix que el quart cinturó, el mateix que la connexió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...elèctrica. Ara toca patir als ciutadans del Pirineu.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, no busqui fantasmes on no n'hi ha. Pensi que la proposta

d'estendre la Xarxa Natura 2000 en l'àmbit del que després va ser l'àmbit del Pla especial la va formular el Departament de Medi Ambient, del qual va ser vostè, pocs dies després, titular. I, de la mateixa manera que en va fer la proposta, vistes les circumstàncies de l'entorn i del context, la va retirar.

En canvi, ara, en el cas del Govern de la Generalitat de Catalunya, la situació és la següent. Es manté en la seva integritat la proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000 proposada el mes de febrer de l'any 2005, íntegrament. El mes de novembre el Departament de Medi Ambient fa una proposta en l'àmbit de la Comissió Interdepartamental que tracta el Pla director de les estacions d'esquí. No hi ha cap acord pres sobre aquesta qüestió, i l'únic que sí que li puc dir és que la ratlla que marca el Pla especial aprovat el mes de maig de 2002 es mantindrà com el límit màxim de creixement de l'estació d'esquí, amb el benentès, també, i que li quedi clar, que, un cop quedin establerts els plans d'usos de la Xarxa Natura 2000, enlloc no està dit ni escrit que no sigui compatible la instal·lació de remuntadors en alguns àmbits on hi hagi delimitació de Xarxa Natura 2000, com passa en altres països europeus, sense discussió de cap mena per part de la Unió Europea.

Però concloc: Pla especial, sí; creixements futurs, no, en l'àmbit del Pallars Sobirà, i Baqueira podrà continuar creixent d'acord amb el Pla director, probablement en direcció a l'interior de la vall d'Aran, de tal manera que es donarà plena satisfacció a les demandes del territori, que vostè diu que no escoltem, i, en canvi, nosaltres escoltem atentament i amb la màxima disponibilitat per respondre... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...a les necessitats de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquelles comarques.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'actuació del personal del sistema sanitari relatives al Pla d'urgències hivernal (tram. 310-00488/07)

...l'il·lustre senyor Francesc Sancho, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. L'any passat, durant l'epidèmia de grip, es va produir un veritable col·lapse de les urgències hospitalàries, amb desprogramacions més nombroses que mai de cirurgia.

S'ha anunciat un pla per fer front a l'epidèmia d'aquest hivern. Ens agradaria saber quin és el paper del personal sanitari en aquest Pla per fer front a la grip.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Senyor diputat, la setmana vinent jo mateixa presentaré els trets més rellevants del nou Pla d'urgències de l'hivern.

L'any passat, li vull recordar que la primària va respondre de manera extraordinària: 13 milions de visites, varen ser les que es van fer en els centres de salut, amb una resolució molt alta que va permetre, precisament en un moment molt àlgic d'epidèmia de grip de l'any passat i d'infeccions respiratòries, respondre el millor possible.

Aquest any, evidentment, hem de reforçar el Pla d'epidèmia d'hivern, de virus, encara aprofitant molt més cadascun dels actors dels professionals de salut. Vostè sap que venim treballant des de fa dos anys amb el personal d'infermeria, especialment en els centres de salut, de comú acord per donar-los un rol molt més important, un rol més important que permeti fer més efectiva la resolució en els centres de salut. Exactament igual ho portem fent amb els farmacèutics de les tres mil oficines de farmàcia arreu de Catalunya, com agents de salut, i no només dispensadors de medicaments, perquè hem d'aprofitar aquesta xarxa, que és una xarxa extraordinària.

Per tant, aquests són els elements bàsics, el conjunt..., d'altres elements, com una programa nou de rehabilitació per a patologies cròniques respiratòries a domicili, un programa nou de prealta. Ja abans de donar d'alta un pacient d'un hospital serà atès i serà molt seguit per la infermeria, pel seu metge de família.

Per tant, tot està a punt, doctor Sancho, senyor Sancho. Pensi que nosaltres cada any anem invertint molt més en aquest Pla d'hivern. L'any passat, 26 milions d'euros del Pla d'urgències d'hivern, que volia dir un increment molt important.

Una altra novetat és l'ingrés directe des del centre de salut d'aquells pacients coneguts en els espais sociosanitaris, perquè vostè sap que als que, d'alguna manera, hem d'atendre millor són aquestes persones grans, fràgils, molt conegudes, amb patologies respiratòries i cardíques, que tenen descompensacions, i la fredor de les urgències als hospitals col·lapsats, primer, que és molt poc humana, i, segon, a vegades, menys resolutiva.

I, per tant, estem intentant dissenyar tot un circuit que va fonamentalment a reforçar tot allò que es pugui fer per telèfon, a través del 061, a través de «Sanitat respon», fins als centres de salut... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...i els hospitals.

Gràcies, senyor diputat.

El president

El senyor diputat pot prendre la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyora consellera, per la seva explicació. Però deixi'm dir-li una cosa: l'any passat, quan es va produir el col·lapse vostè va parlar d'hospitalització a casa. Al web del Departament hi ha penjada una recomanació d'autocura, que suposo que inclou l'automedicació i que, per tant, entra en contradicció amb determinades campanyes del mateix Ministeri de Sanitat, per tal que la gent no s'automediqui.

Jo la veritat és que en tot això jo veig un gran desgavell, consellera. La veritat és que avui el que és notícia, i això també li ho preguntaré el seu Grup, és que s'ha recomanat fer diagnòstic, traslladar la responsabilitat al personal d'infermeria, fer receptes i, per tant, no donar resposta per part de l'estament mèdic a les necessitats de visita dels ciutadans per la grip. Jo crec que nosaltres, en el nostre sistema, la medicina s'ha de basar en l'evidència i, per tant –per tant–, abans de qualsevol programa improvisat s'ha de comprovar que realment funcioni. I el que li demanaria és que no continuem basant els programes en improvisacions, perquè això en salut no és bo. En salut la improvisació no és bona.

Fixi-s'hi bé: recomanem l'autocura, l'automedicació, als malalts per una epidèmia de grip la mar de normal, de les que vénen cada any; fem, improvisem, programes que no s'han contrastat mai. Què passarà el dia que tinguem una veritable grip sanitària? Què els recomanarem, als malalts? Què els recomanarem, als ciutadans, consellera? Els demanarem que resin? Jo, la veritat, és que li demanaria, sincerament, que quan faci programes d'aquest estil es basi en l'evidència, miri les experiències que hi han a altres llocs, faci programes pilots i no continuïn aquest costum de la conselleria de dir coses avui que demà es desmenteixen, perquè, al final, acaba essent allò de *donde dije «digo», digo «Diego»*. I, a la conselleria, se l'acabarà coneixent amb el nom català de «Dídac».

Gràcies.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats pel Departament de Salut per optimitzar el personal sanitari en moments de demanda especial (tram. 310-00484/07)

...la senyora Teresa Estruch, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, cada any, per aquestes dates, i amb el canvi de temps, comença la temporada d'hivern, com ja han comentat, als centres hospitalaris, als centres de salut de Catalunya i també per a la majoria de famílies del nostre país. Tot i que els grups de risc en principi estan coberts contra la grip per la campanya de vacunació que posa en marxa el Departament, el cert és que els serveis sanitaris cada any queden col·lapsats per l'increment de ciutadans que hi acudeixen en busca d'aquests serveis o a vegades, simplement, de la informació necessària sobre els símptomes que pateixen, amb perjudici sovint de la resolució d'altres urgències.

La por a les complicacions mou la població cap a la tranquil·litat que generen els professionals dels centres sanitaris. La definició clara del rol de cadascun dels professionals dels centres farà que en un treball d'equip cadascú tingui una funció molt ben definida. Les funcions de triatge de la promoció d'hàbits saludables i d'entre d'altres que es pot fer des d'infermeria, i que, de fet, estan fent cada dia, poden derivar a reduir l'automedicació de la població o a desbloquejar i millorar l'atenció als serveis hospitalaris i als centres de salut.

Som conscients que des del Departament de Salut s'ha fet una bona campanya informativa de prevenció, però, honorable consellera, quines són les mesures que ha pres el Departament de Salut per optimitzar el personal sanitari en un mes d'especial demanda?

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Per descomptat, primer, ser un dels llocs del món amb més vacunació antigripal; segon, creure que els ciutadans tenen no només capacitat, sinó voluntat de l'autocura, perquè això és la negació de ser ciutadà.

Segon, per descomptat, confiança absoluta que aquests ciutadans, en trucar al 061, –mig milió de persones van trucar l'any passat a «Sanitat respon», quaranta-cinc mil persones van ser ateses per telèfon per una infermera i no van haver ni d'anar al seu centre de salut. Per descomptat, el centre de salut és la clau. I no sé per què ens entossudim entre la demagògia, el paternalisme o corporativisme, quan parlem de professionals sanitaris, només a parlar de metges, i, per tant, menystenir una funció bàsica, que és que tenim molts i diversos professionals de salut, entre ells, per descomptat, els farmacèutics d'oficina de farmàcia, la infermeria, deu mil infermeres o infermers, la majoria dones, que estan cada dia des de la confiança fent el seu paper, formats per atendre clarament la majoria de persones en les seves, evidentment, competències, eh? La infermeria, avui, no pot prescriure, no pot fer una baixa o un comunicat de baixa o d'alta. Vostè sap, senyora diputada, que en molts països, Suècia, Escòcia, Canadà, que estem revisant amb els col·legis infermeria, amb les associacions d'infermeria, aquests fan un paper transcendent. I la infermeria s'ha convertit en la protagonista, en

moltes ocasions, en benefici dels metges també. I a més a més, per què fer negació del treball d'equip.

I, per tant, estem intentant aquest hivern fer possible tot allò que hem anat fent amb tots els col·lectius i també, especialment, el paper de la infermeria, que habitualment és el que millor coneix aquesta persona fràgil que deia vostè, senyora diputada, perquè prèviament l'ha tractat, l'ha atès, l'ha escoltat, l'ha anat a visitar a casa seva, perquè vostès saben que la urgència domiciliària, l'hospitalització domiciliària acaba sent i ha estat, hi va ser l'any passat i hi serà aquest any, ara a més amb rehabilitació respiratòria domiciliària, un element bàsic, també, evidentment, per a fisioterapeutes, que són un altre professional sanitari transcendent en la xarxa.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El president

Diputada, vol repreguntar?

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions i l'execució del Pla d'inversions en edificis judicials (tram. 310-00485/07)

Doncs la següent pregunta la formula l'il·lustre senyor Àlex Masllorens, també del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, aquests dies hem conegut l'èxit que han tingut les gestions que ha dut a terme el Departament de Justícia per poder disposar finalment de terrenys per aixecar la nova ciutat de la justícia de Tarragona. També sabem que properament es farà una presentació de l'estat de les obres i del termini d'execució del projecte de ciutat judicial de Barcelona i l'Hospitalet. Hem pogut constatar com avancen les gestions per a la nova audiència de Girona, etcètera. Però, a més d'aquestes grans obres, certament molt necessàries i emblemàtiques, hem vist igualment fins a quin punt l'actual Govern de la Generalitat ha desencallat vells projectes d'edificis judicials arreu de Catalunya. Projectes que francament amb els anys, més que pròpiament projectes semblaven només promeses, perquè a vegades havien estat més d'un any en els pressupostos de la Generalitat o s'havien anat repetint les promeses que es farien en algun lloc, en alguna ciutat de Catalunya.

Repasant les inversions també que acompanyen el projecte de pressupostos per a l'any vinent, es pot comprovar igualment fins a quin punt el compromís del Govern tripartit de dignificar l'Administració de la justícia a casa nostra va molt més enllà de les paraules, que —com tothom sap— s'endú el vent. Tant és així que en el temps que portem de legislatura, el Govern ha posat en marxa més edificis judicials que l'anterior Govern en tres legislatures. Si no m'he descomptat, crec que en la quarta legislatura se'n van iniciar sis, en la cinquena, dotze i en la sisena, sis. En aquesta se'n faran trenta-quatre. Això sí —com he dit abans—, cada edifici s'anunciava entre vuit i deu cops i quan en feien sis semblava que eren seixan-

ta. Però, evidentment, la població de les ciutats sabia perfectament que no era així.

El senyor Espadaler fa un moment ens deia que era el moment de fer balanç aquests dies, ja que estem a mitjans de la legislatura actual. El fet però és que —com he dit— en tres legislatures l'anterior Govern de Convergència i Unió va iniciar vint-i-set edificis judicials i aquesta legislatura n'estan programats trenta-quatre. Evidentment, hi ha una diferència entre una actuació i l'altra. Com en diuen, en castellà? «Obras son amores y no buenas palabras.»

I, ja que parlem d'obres, senyor conseller, el que li demanem són... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

... les previsions i l'execució del Pla d'inversions en edificis judicials.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Maria Vallès i Casadevall)

Sí, li explico el punt de partida, encara que vostè ja s'ha avançat, on som i on arribarem. El punt de partida vam fer una anàlisi dels trenta-cinc partits judicials i de les seves instal·lacions, en els quals hi havia deficiències greus o molt greus. Un 35 per cent és el 70 per cent dels partits judicials de Catalunya. Algú dirà que no feia falta una anàlisi perquè trepitjar un edifici judicial és suficient per veure les males condicions en què es troben. Com a resultat d'aquesta anàlisi, hem elaborat aquest Pla d'inversions al qual vostè alludia, que comprèn actuacions en pràcticament tots els partits judicials amb instal·lacions deficientes, fent edificis nous o ampliant i renovant els que ho necessiten.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

On som? S'han adjudicat ja obres o projectes arquitectònics corresponents a disset partits judicials. En els propers mesos s'adjudicarà la resta, perquè alguns encara estan pendents de la cessió del solar per part de l'ajuntament.

Quin serà el resultat final? El resultat serà la construcció d'aproximadament 240.000 metres quadrats, amb un import global d'uns 250 milions d'euros. I perquè hi hagi una referència comparativa del que això significa, li diré que la ciutat judicial de Barcelona - l'Hospitalet té aproximadament la mateixa quantitat de metres quadrats. Era preocupació del Govern i era preocupació d'aquest conseller que una actuació tan important a la ciutat de Barcelona i l'Hospitalet no repercutís negativament sobre el territori i per això hem fet aquest programa d'inversions.

S'hauran renovat –vostè ho ha dit– les audiències de Girona i Tarragona, però també els jutjats de Falset o Ripoll, per posar algun exemple.

No posarem primeres pedres, però el Govern de la Generalitat complirà amb les seves atribucions en l'exercici de les seves competències. Serà suficient això per aconseguir el rendiment de l'Administració de justícia que necessitem? Ho dubto. Ho dubto, si no es modifica a fons la distribució de competències que compartim amb el Consejo General del Poder Judicial o amb el Ministeri de Justícia. Sense una major aproximació de la gestió del sistema judicial al territori, en aquest cas, a Catalunya, no serà possible una millora substantiva, tot i que nosaltres ens esforçarem en allò...

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...que ens pertoca. I acabo, senyor president. D'aquí que les propostes de l'Estatut, que ha comptat amb el suport àmpliament majoritari d'aquesta cambra, siguin tan importants. Han suscitat resistències immobilitistes que tots vostès coneixen. Si no les sabem superar, dubto que tinguem el sistema de justícia que Catalunya necessita.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes amb relació al descens del consum d'aviram (tram. 310-00482/07)

La pregunta número 11 ha sigut ajornada. La pregunta número 12 la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, fa alguns mesos que la grip aviària és present als mitjans de comunicació. Existeix un debat públic important amb relació si l'alarma sobre una possible epidèmia és justificada o no. I en aquest sentit, ja avanço que el nostre posicionament va en la mateixa línia en què es manifestava dies enrere un reconegut científic en un article en un diari, que deia que cal estar alerta, però que no cal sembrar l'alarma.

Si bé és cert que existeix el risc que la malaltia acabi estenent-se als humans, també és cert que en aquests moments el contagi ha afectat molt poques persones en països de milions i milions d'habitants, i en els quals el contacte entre persones i aus és molt més habitual que aquí. Ni els nostres costums ni la nostra manera de criar l'aviram són iguals als dels països asiàtics. Nosaltres difícilment tindrem contacte amb aus de corral malal-

tes procedents d'aquests països on s'ha detectat la malaltia.

Amb relació a la possible dispersió de la malaltia a través de la migració de les aus i, en concret, sobre si és possible o no és possible que el virus arribi a Catalunya pel fet de ser lloc de pas d'ocells migratoris, que també se n'ha parlat molt, cal recordar que veterinaris, ornitòlegs i altres científics s'han afanyat a donar arguments per tranquil·litzar la població, dient, per exemple, que les rutes de les aus van de nord a sud i no pas d'est a oest i que, a més a més, si una au està malalta difícilment pugui fer l'esforç físic que suposa una migració.

Tot i així, tot i aquests arguments, les autoritats competents s'han curat amb salut i han definit unes zones especialment sensibles en el pas d'ocells migratoris, en les quals les explotacions de cria d'aviram hauran de complir unes condicions, com ara no tenir les aus de corral en espais oberts que puguin facilitar el contacte amb ocells migrants.

Està clar, doncs, que, sortosament, no hi ha gaires possibilitats que les persones que vivim a Catalunya tinguem contacte amb pollastres malalts. Tot i així, si suposadament tinguéssim aquest contacte, sembla que no hi ha dubte que el contagi seria per les vies respiratòries, i no pas pel fet de menjar pollastre. Malgrat això, malauradament i injustificadament, el consum d'aviram ha disminuït considerablement. Això ens preocupa, a nosaltres i, evidentment, als productors de pollastres que veuen com novament el sector primari és el perjudicat per una crisi de la qual ells no en són responsables.

Ara s'acosta Nadal, tradicionalment en aquestes dates creix el consum d'ànecs, galls i capons i altres animals de corral. Són productes d'una qualitat excepcional. Moltes cases de pagès dediquen mesos a engreixar-los per poder abastar el mercat... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El vicepresident primer

Senyora Font...

La Sra. Font i Montanyà

Sí, senyor president, acabo. Nosaltres el que voldríem saber és de quina manera el Govern té previst fer actuacions per tal que no baixi el consum d'aquests productes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Honorable conseller, senyor Antoni Siurana, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Gràcies, president. Gràcies diputada, absolutament d'acord amb el que ha dit vostè, només a recalcar una cosa: sembla, no; és segur que no es pot contaminar per la ingesta, pel consum. Això és segur. Per tant, aquest és l'element bàsic que hem de traslladar a l'opinió pú-

blica, perquè, si no, introduïm factors d'alarma..., bé, sense base, sense fonament.

És cert que aquesta influència aviària durant aquests últims anys ha tingut una incidència en els països de l'Orient i que ha creat una possible alarma científica i amb el sentit de..., la possibilitat que des d'aquesta transmissió hi hagués l'origen d'una pandèmia de grip aviària. Això és molt difícil que, en aquest sentit, es produeixi, fins i tot en aquests països; però, en el cas d'aquí és absolutament impossible, pràcticament totes les aus estan absolutament controlades, hi han uns sistemes sanitaris controlats i les pràctiques que hi ha en el nostre país són extraordinàriament curoses amb la sanitat i amb el control d'aquestes aus.

La Unió Europea, no obstant, ha establert uns mecanismes de seguretat perquè davant d'una alarma, doncs, òbviament s'han de prendre unes mesures de precaució. Aquestes mesures de precaució fan referència al control de les aus i també a unes mesures d'evitar possibles focus de difusió remots que es podrien produir a través d'aus que, havent estat en contacte a l'Orient amb aquestes condicions, poguessin arribar per una via una mica estranya en el nostre país. Fins i tot, aquestes mesures han estat evitar, precisament, aquest possible contacte d'aus migratòries amb aus de granja nostres, no?

Això ha comportat, a més, que nosaltres reaccionéssim, és evident, que aquesta alarma que ha provocat el consum, que a més s'ha encadenat amb la que havia provocat la salmonella de l'estiu pels precuinats, que hi va haver aquell incident puntual, ha fet que hi hagués un excedent de producció avícola i, per tant, una caiguda de preus. En això hi ha actuat el Ministeri i hi actuem nosaltres, via la publicitat, via la informació i també via l'actuació, per retirar producte congelat per evitar que hi hagi una caiguda més important. Però el millor que podem fer és dir: «Mengeu pollastre que és bo i que és sa!»

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre (tram. 302-00146/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per a defensar-la, l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyors diputats, l'altre dia quan feia la interpellació els començava parlant de Sebastià Joan Arbó i de l'Emili Rosales, i com des del realisme de Sebastià Joan Arbó fins a l'Emili Rosales hi havia hagut una veritable transformació de Terres de l'Ebre. És cert. Després vam parlar de Jesús Moncada, el mateix passa al nord, no només al Delta,

sinó també a Ribera d'Ebre on podem parlar des de Jesús Moncada fins a l'Andreu Carranza, on també el mateix realisme de l'autor ens pot marcar el progrés, la transformació que ha tingut tot a Terres de l'Ebre.

Això és cert, però també és cert que Terres de l'Ebre ha reivindicat i ha seguit reivindicant la necessitat d'un reequilibri territorial molt important. És important que Terres de l'Ebre tingui l'atenció que necessita per tal d'aconseguir aquest reequilibri, per tal que tingui el paper que ha de tindre dintre d'una concepció de Catalunya igualitària i que realment tingui en compte los territoris.

La veritat és que hi han alguns exemples que això no es produeix així. És a dir, quan mirem los pressupostos de la Generalitat d'enguany, quan mirem la distribució per comarques de les inversions reals, la inversió a Terres de l'Ebre baixa. No només això. Ens trobem també que quan mirem el que passa en els pressupostos de Madrid ens trobem que hi ha en alguna esmena a les seccions en els informes de ponència on, per exemple, 8 milions d'euros que era per a convenis en els ajuntaments de la conca de l'Ebre passen a ser convenis en els ajuntaments del Pirineu aragonès. Això passa constantment.

Jo penso que no és només un problema..., no hem de parlar només de pressupostos, hem de parlar d'una altra cosa que jo avui he volgut introduir en la meua Moció, que és de poder polític i de focalitzar molt bé aquest poder polític dintre de Terres de l'Ebre, de descentralització administrativa, de la creació de la vegueria i com avancem cap aquí per tal d'aconseguir que aquest poder polític ajudi a corregir aquest desequilibri territorial que tenim a Terres de l'Ebre.

En aquesta direcció va la nostra Moció —en aquesta direcció. I això és el que els proposem. Els ho proposem, precisament, per reforçar allò que ja havíem començat a fer de descentralització del Govern de la Generalitat a Terres de l'Ebre, reforçar el paper de les delegacions del Govern a Terres de l'Ebre.

A Terres de l'Ebre avui, i els ho deia l'altre dia, els ho dic avui amb tota sinceritat i també amb un cert sentiment de recança, no d'alegria, que a Terres de l'Ebre hi ha un gran desgavell dins del mateix Govern de la Generalitat, dins de l'actuació del Govern de la Generalitat i una discussió que constantment va a restar poder polític per part d'uns a uns altres. I quan dic «d'uns a uns altres» no parlo des de l'oposició al Govern, sinó que parlo dintre del mateix Govern.

Avui la gent més crítica amb el delegat i la delegació són la gent que no és del seu partit polític i forma part del Govern tripartit. I la gent més crítica, aquells que ens transmeten més crítiques a nosaltres cap a l'Institut de Desenvolupament a les Comarques de l'Ebre són, precisament, els altres partits que no lideren l'Institut de Desenvolupament, i això ens resta possibilitats i ens resta efectivitat.

La nostra Moció avui va per aquest camí, va pel camí d'aconseguir més inversions, més poder polític i focalitzar millor aquestes inversions. És una moció en positiu. Vostès saben que quan nosaltres diem que realment fa falta un reequilibri territorial a les Terres de l'Ebre tenim raó, i ho saben, entre altres coses, perquè

si algú va practicar un victimisme molt, molt important a Terres de l'Ebre, va ser la gent que avui configura el tripartit.

Jo ja sé que quan fem aquestes iniciatives lo que ens podem esperar en aquest Parlament és lo que sempre acaba passant, són unes respostes on totes les culpes són de Convergència i Unió.

Jo, quasi –quasi– els diria que, si van per aquest camí –els ho diria–, que s'ho estalviïn. És a dir, la veritat és que crítiques cap a Convergència i Unió i el nostre paper a Terres de l'Ebre em sembla que ja no en queda cap que hàgim d'assumir. Els ben asseguro que ni ens preocupen, ni ens impressionen. És a dir, què més ens poden dir que no ens haguessin dit al llarg dels anys que vam governar o què més ens poden dir que no ens hagin dit culpant-nos de les seves mancances en aquests anys que vostès governen.

Jo els demanaria que vagin per un altre camí, que vagin pel camí de reforçar el paper del Govern de la Generalitat, de la Delegació del Govern, de l'Idece a Terres de l'Ebre i ens trobaran junts per fer avançar el nostre territori.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Sabaté.

El Sr. Sabaté i Borràs

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Sancho, vostè deia l'altre dia, i avui en la mateixa línia, que les Terres de l'Ebre necessiten una discriminació positiva, i en això hem coincidit sempre, ho sap vostè. Però, senyor Sancho no és per caure en posar les culpes a Convergència i Unió; vostè ja, com a bon metge, es posa la vacuna i d'aquesta manera intentar evitar la crítica.

Sincerament, creu que la situació realment que provoca neguit i la sensació de discriminació negativa que ha tingut la gent de les Terres de l'Ebre es deu més als dos anys de govern catalanista i d'esquerres que als vint-i-tres anys de govern de la dreta catalanista? Sincerament creu això?

Intentem –ho intentem–, precisament, remuntar les Terres de l'Ebre i ho fem. Vostè té credibilitat personal, faltaria més! –i tot el meu respecte, no pot ser d'altra manera, però jo crec que vostè ho sap–, però la seva formació i vostè mateix no tenen credibilitat política a l'Ebre. Per garantir el seu Govern en la darrera legislatura varen pactar amb el Partit Popular i la torna d'aquest pacte, evidentment, com tots sabem, va ser l'espoli de l'aigua de l'Ebre, va ser precisament el Pla Hidrològic Nacional. I vostè mateix va presidir el Consorci a què vostè al·ludia l'altre dia, el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, que era l'expressió institucional d'aquesta torna.

En la seva interpellació al·ludia l'altre dia també a la descentralització iniciada per l'anterior Govern. Deia que s'havia vist sacsejada pel Pla Hidrològic Nacional

i la mobilització social. En realitat, vostè ho sap, va ser a l'inrevés: la Delegació del Govern que vostè va ocupar en aquell moment com a delegat va ser una creació a corre-cuita, precisament, per la gran mobilització social. Vostès, la gent de Convergència i Unió, no hi han cregut gairebé mai en la nova ordenació territorial de Catalunya, en les vegueries, ni en les Terres de l'Ebre.

Senyor Sancho, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, saben per què l'únic organisme territorial anterior a la descentralització de les delegacions que hi ha, que és l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, Idece, no es diu IDT, Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, que pot semblar una «tonteria»? Perquè Convergència i Unió aquesta expressió de Sebastià Joan Arbó de Terres de l'Ebre no la volia, perquè no volia que es fes referència a la identitat territorial de la regió de l'Ebre, segurament perquè en aquell moment no tocava.

Vostè li preguntava l'altre dia, al conseller Nadal: «Conseller, i ara què?» Doncs, ara –doncs, ara–, es fan polítiques actives, carreteres, l'aprovació de l'eix de l'Ebre dintre del pla d'autovies de la Generalitat; la carretera, ja pressupostada i que es comença aquest any, Horta de Sant Joan - Xerta; la carretera de Batea en connexió amb Aragó; la col·laboració entre totes les forces polítiques i amb el Govern de l'Estat per l'autovia A-7, per la futura autovia; polígons industrials a Camposines, la Sènia, Ulldecona i d'altres; centres tecnològics a la Sènia i Tortosa incursats pel Cidem; ports a l'Ametlla, la Ràpita, les Cases d'Alcanar amb inversions importants; la central integrada de mercaderies de l'Aldea que està pressupostada, ho sap vostè, amb 17 milions al pressupost d'aquest any.

I diu vostè: «No s'ha fet res en protecció del Delta.» Senyor Sancho, la millor protecció que hi pot haver per al Delta, i no cal saber molta geografia per a això, és deixar que l'aigua baixi pel riu –que l'aigua baixi pel riu–, que l'aigua baixi perquè el Delta és format precisament per aquesta topada de l'aigua que porta l'Ebre amb el mar. Per tant, això, ja ho ha fet el Govern de la Generalitat i amb col·laboració amb el Govern de l'Estat que presideix el senyor José Luis Rodríguez Zapatero, han fet allò que és més important.

Deia vostè: «CiU ha estat el gran garant de la cohesió a les Terres de l'Ebre.» I, certament, Convergència i Unió i la seva política ha garantit el moment de major cohesió a l'Ebre. La major cohesió, fruit de l'aliança política de vostès amb el Partit Popular, va provocar el moment de major unitat territorial, la més gran mobilització social exemplar. Certament, vostès van provocar la gran cohesió territorial a l'Ebre, aquella cohesió que no s'havia vist mai.

En la seva Moció, i acabo perquè concreta, vostè proposa una sèrie de mesures genèriques, proposa que s'inverteixi en el Pla territorial.

Tal com li he dit, el pressupost de la Generalitat preveu inversions en carreteres i en sòl industrial; per exemple, carreteres a la Terra Alta, al polígon de Camposines, els que ja he al·ludit. Parla, també, de la revisió del Pla territorial, que vostè sap que fa l'Institut per al Desen-

volupament de les Comarques de l'Ebre; s'elabora l'estudi dels paisatges i la revisió del programa Sirga, de seguiment del Pla territorial. Planteja que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre tingui un funcionament plenament racional, el té –el té– com a organisme provisional fins que tinguem ja el consell de vegueria a què aspirem.

Parla també d'elaborar...

El vicepresident primer

Senyor Sabaté...

El Sr. Sabaté i Borràs

Acabo de seguida, senyor president. Que s'han d'impulsar nous organismes per al Delta. Sap que, derivat del nou Pla Hidrològic Nacional aprovat per les Corts Generals, està a punt de signar-se el protocol que crea aquests organismes de gestió: la Comissió per a la sostenibilitat, Comissió de seguiment i la Comissió tècnica. I parla d'un pla per a la Terra Alta, per a les comarques de la Terra Alta i de la Ribera d'Ebre.

Sap que precisament es fa un esforç important en els regadius, el polígon que li he dit de Camposines i polítiques actives d'ocupació amb una inversió important que supera els 9 milions d'euros en els dos anys que portem de pressupostos amb aquest Govern, i parla de reforçar el paper del delegat territorial. El delegat territorial té tota la força que li dona representar el Govern de la Generalitat i amb el suport ple de les tres forces polítiques que donem suport al tripartit.

Senyor Sancho, és una moció genèrica i no aporta res. Votarem en contra de la Moció i seguirem treballant bé, com ho fem en aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabaté. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Sancho, en primer lloc li hem d'agrair que, com a mínim, hagi canviat el to, el to agressiu de la interpellació, un to que el caracteritza i, com a mínim, avui, a l'hora d'explicar el seu posicionament davant d'aquesta Moció, aquest to l'ha canviat. Però no me'n puc estar de fer un llistat d'aquelles afirmacions que vam sentir, ara fa tot just una setmana, aquí mateix, davant de la seva interpellació. Una sèrie d'afirmacions que, evidentment, vostè, com a exdelegat del Govern a les Terres de l'Ebre, veritablement aquest fet va pesar molt a l'hora de dir el que va arribar a dir.

Faré una enumeració, va dir: «desil·lusió per les Terres de l'Ebre». Som al 2005, no a l'any 2000. «Terres de l'Ebre és un desgovern», «Convergència i Unió garant de les Terres de l'Ebre». Permeti'm, allucinant! «Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre perd prestigi dia a dia.» Continuo dient: som al 2005, no a l'any 2000.

«Menys aigua i menys inversió.» Torna a ser allucinant; quan Convergència i Unió va ser la gran col·laboracionista del transvasament programat pel Govern del Partit Popular, de mans del senyor Aznar. Per tant, ja arribaven fins i tot a la conclusió que recomanava que les coses, com a mínim, seguissin igual que estaven.

Bé, li faré una diagnosi. Jo no sóc metge, i vostè, sí. Li faré una diagnosi. Vostè està atrapat en el temps. Allò de la pel·lícula *Atrapat en el temps*. Vostè està atrapat en el temps. I, de fet, l'ajudaré a situar-se: som a l'any 2005. Quins són els eixos del Govern, de la Delegació del Govern, i per tant de l'acció del govern a les Terres de l'Ebre?

En primer lloc, lideratge al territori des del diàleg i el consens; diàleg i consens. I això és el que s'està fent, lideratge des del territori. Exemples: la Mesa del consens per al traçat de l'autovia per l'interior; això va ser diàleg i consens, i per tant lideratge de la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre. L'impuls per a la creació de la televisió pública de les Terres de l'Ebre; això és diàleg i consens. Patronat de Turisme de les Terres de l'Ebre, bous, haver fet el manual de bones pràctiques; això és lideratge, això és diàleg i això és consens.

Però també, alhora, mantenir les posicions de defensa del territori. No a la interconnexió de xarxes, que vostès hi estaven favorablement i continuen estant-hi quan es tracta d'un tros de ciment encobert. Abocador de residus a Tivissa –el macroabocador que vostès van dissenyar. S'ha redimensionat totalment, gràcies a aquest nou Govern i gràcies al president del Consell Comarcal de la Ribera de l'Ebre. La implantació massiva i sense planificar d'energia eòlica al territori; absoluta barbaritat. Implantació sense planificar; com a mínim s'està posant seny en aquesta matèria.

I en tercer lloc, el tercer gran eix: gestió de Govern ambiciosa. Estem parlant d'una inversió real de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, que l'any passat i enguany ha superat amb escreix allò que venia sent habitual, situant actualment la xifra d'inversió en 106.000 milions d'euros, quan estàvem al voltant d'una vuitantena de milions d'euros.

Però també, encara més: recuperació de la memòria històrica, espais de la batalla de l'Ebre, participació en la comissió de seguiment de l'embassament de Flix, amb els sediments contaminats. De fet, parlava vostè que calia impulsar el teixit industrial de la Ribera d'Ebre; efectivament. I això és el que ha fet la Delegació del Govern en coordinació amb el president del Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, el republicà i alcalde de Flix, Pere Muñoz. De fet, ha estat en la Taula de la industrialització per finalitzar un teixit empresarial de monocultiu a la Ribera d'Ebre, i començar a diversificar el teixit industrial. S'hauria pogut començar a treballar en aquesta línia, ja fa anys, ja fa molts anys; s'ha començat a treballar ara. I, de fet, gràcies al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés de Diputats, s'ha aconseguit, en el pressupost anterior, un milió d'euros precisament per a aquesta feina.

Bé, podríem estar parlant de molt més: la creació del campus de la Universitat Rovira i Virgili, una realitat

enguany. Per tant, senyor Sancho, desperti's d'aquest malson, situi's, no es trobi atrapat en el temps, som a l'any 2005. Per tant, òbviament, aquesta Moció que avui ens posa a consideració pertany al passat. És una moció, per tant, que pertany al passat i les coses han canviat, i tot just ara farà un parell d'anys van canviar.

És per això que, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no donarem suport a la seva Moció, tot esperant que hagi despertat.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor de los Ríos. En nom del Grup Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lo Grup Parlamentari Popular fixem lo nostre posicionament referent a aquesta Moció subsegüent a la interpellació de desenvolupament de les Terres de l'Ebre, presentada pel Grup de Convergència i Unió.

I voldria començar aquesta intervenció recordant les últimes frases del senyor conseller, que textualment va dir: «Deixem-nos d'històries i parlem de futur.» I crec que va ser lo més encertat de la seua intervenció, perquè va arribar un moment que ja no sabia si parlàvem de les Terres de l'Ebre o si el que es discutia era quin dels dos partits, si el Partit Socialista de Catalunya o CiU era lo més «guapo» i havia fet més bé els deures. I la realitat és que, ni Convergència i Unió és una víctima, ni el Partit Socialista de Catalunya és un heroi, perquè el que sí que és veritat és que els dos tenen molt a dir i justificar de les seves promeses, los seus compromisos i els fets, de cara als habitants de les Terres de l'Ebre.

Ja està bé de felicitar-se per la derogació del Pla hidrològic nacional, i de voler ser los salvadors de les Terres de l'Ebre. Vostès no han parat res. Lo Pla hidrològic nacional, a nivell nacional, o espanyol, com vulguin dir-ho, continua fent obres i millores. Per tant, no està derogat. Lo transvasament de l'Ebre no feia falta que vostès lo paralitzessin. La pròpia Llei condicionava aquestes transferències als possibles excedents. I vostès ho sabien i ho saben. I tots los manifestos contraris a la realitat només eren per manipular la realitat i confondre l'opinió pública. És més, la millor garantia d'evitar el transvasament, si no hi havia excedents, era la proposta que va fer el Partit Popular de Catalunya, en contra de la voluntat de Convergència i Unió, que era posar lo punt de connexió de presa d'aigua a Campredó, i no a dalt de la de l'assut de Xerta, que garantia, després de regar totes les Terres de l'Ebre, les possibles transferències, si hi havien excedents. Contràriament, lo que s'emportaven seria aigua salada.

Però d'una cosa sí que vostès són responsables, tots dos grups parlamentaris, i és la derogació del Consorci de Protecció Integral del Delta de l'Ebre. I dic tots dos, perquè va ser Convergència i Unió qui no va fer los deures de presentar, tal com tenia la responsabilitat, lo

projecte del Pla integral, al davant del Govern central. Per tant, va ser la responsable que no comencessin les obres de protecció del Delta i de millores a les Terres de l'Ebre. I de la mateixa manera, va ser lo Partit Socialista qui va derogar el Consorci que avui, al punt quart de la Moció, se n'està demanant la nova creació.

Però seguint en la línia del senyor conseller, que va manifestar que la voluntat del Govern justament és, passat lo Pla hidrològic nacional, contribuir decisivament amb l'acció del Govern a un canvi de clima i a reforçar amb confiança l'autoestima de la gent de l'Ebre, i basant-se en quatre camps, lo primer, les infraestructures com a motor de l'economia, va comentar lo consens amb la Nacional 340. No és veritat; no existeix consens; hi ha molts més sectors que discrepen. Molts demanen l'execució del projecte que comporta el desdoblament de l'actual Nacional 340, amb la corresponent circumvalació del municipi de l'Aldea. I la proposta actual paralitza aquest projecte, que es podria executar a curt termini, i passem a una proposta de nou traçat; o sigui, del que en podríem gaudir a dos anys vista, ho passem a propostes de vuit o deu anys, quan fent les gestions corresponents, podríem gaudir de les dues obres: la connexió amb l'autovia de la Plana i el desdoblament de la Nacional 340. A més, la circumvalació de l'Aldea, proposada per l'actual Govern del Partit Socialista, és de doble sentit, però no d'autovia. Per tant, les Terres de l'Ebre, los pròxims deu anys, seran lo coll d'ampolla entre Catalunya i Castelló.

I parlant de connexions, lo president Maragall, l'any 2004, en una visita a les Terres de l'Ebre, va dir que al llarg del 2005 se confeccionaria el projecte del pont del riu entre Deltebre i Sant Jaume, i l'any 2006 es presentarien als pressupostos; voluntat incompleta un cop més. Creuen que és normal que dos municipis que es troben a quatre-cents metres no han de tindre una connexió a través d'un pont al riu, o el que és més normal, unir el marge dret i esquerre del delta de l'Ebre?

Lo senyor conseller va exposar un ventall de bones intencions amb execucions d'infraestructures en un futur a les Terres de l'Ebre, però és curiós que decisions que condicionen lo desenvolupament de les Terres de l'Ebre –i no ho diríem a favor dels ciutadans–, ja estan en vigor; com per exemple, lo Pla director costaner, que ha estat igual que un decret-llei, no ha tingut pràcticament cap mirament a les alegacions dels ajuntaments afectats. O la Llei de costes, o el PEIN, o la Natura 2000, o el Parc natural, etcètera. O sigui, les obligacions, en vigor, i les inversions, en projecte.

I atès que em queda poc temps, passaré al quart punt, nomenat pel senyor conseller, que esmentava un territori extraordinari que cal protegir...

El vicepresident primer

Senyor Bertomeu, ja no li queda temps. No, pot acabar, però no li queda temps.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Estem d'acord a protegir aquest territori, però principalment lo delta de l'Ebre, que està en tot lo perill. Per tant, lo Partit Popular de Catalunya donarem suport a

aquesta Moció presentada pel Partit de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertomeu. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora diputada Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Sancho, en la seva intervenció del Ple passat, i també avui ha repetit, ha dit que a Terres de l'Ebre, avui hi ha... Diu: «Tenim menys aigua i menys inversions.» I que volen més aigua i més inversions. I és paradoxal, senyor Sancho, que aquestes paraules vinguin precisament de vostè, més que de vostè, del Grup de Convergència i Unió, quan justament havien posat tota la feina, de cara a fer possible un transvasament que implicava tenir menys aigua, i quan les inversions que havien destinat a Terres de l'Ebre no es caracteritzaven per ser molt elevades precisament. Que voldríem més inversions? Ho volen vostès? Miri, nosaltres també. Sempre, allò que es destina segur que pot millorar-se i que podria ser més. Però en tot cas, no faci un plantejament... Bé, no, vostè, legítimament pot fer el plantejament que vulgui, però deixi'm mostrar la nostra discrepància respecte precisament a aquesta pretensió que és ara que hi ha menys inversions i menys aigua. Perquè no és veritat. Perquè és important haver evitat el transvasament. I tant que és important! I que és important fer les polítiques de protecció del Delta... I tant que són importants!

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I a més a més, lògicament, nosaltres continuem dient el que hem dit sempre en aquesta qüestió, i és que totes les millores que s'han de produir a Terres de l'Ebre no han de venir, no han de procedir a canvi d'un transvasament, que és el que vostès, com Convergència i Unió plantejaven, que els diners que anessin a la protecció del Delta i els diners que anessin a Terres de l'Ebre, fossin a canvi justament del transvasament. No senyor, han d'anar per dret propi. Han d'anar per dret propi i per fer front justament al retardament històric –retardament històric– que hi ha hagut quant a inversions a Terres de l'Ebre.

I a partir d'aquí, clar, què es contempla en el pressupost d'aquest any? Setanta-tres milions d'euros d'inversions a Terres de l'Ebre. És molt? És poc? Clar, segurament, tenint en compte el conjunt de necessitats, podríem dir: es necessita més, efectivament. I ja s'està treballant perquè pugui ser més.

Diputats que m'han precedit, el senyor Sabaté, el senyor Sergi de los Ríos, han assenyalat tota una sèrie d'actuacions que ha fet ja aquest Govern en dos anys, amb relació a Terres de l'Ebre. I no les repetiré. Han plantejat també què és el que contempla..., algunes qüestions que contempla el pressupost del 2006, i per tant que no són entelequies, sinó qüestions plantejades realment i amb compromís lògicament de realització,

com tota una sèrie de carreteres, sòl industrial, regadiu, polígon de Camposines, etcètera.

Jo vull destacar altres coses que també són importants. Perquè em xoca, en tot cas, que, quan es parla de dinamitzar les Terres de l'Ebre, es parli del riu, que és lògic, se n'ha de parlar; es parli de l'Institut de les Terres de l'Ebre, que se n'ha de parlar; es parli de dinamització econòmica, que se n'ha de parlar, curiosament del delegat, que no sé per què ve aquí, en aquesta Moció, però no es parli d'ensenyament, no es parli de sanitat, no es parli de polítiques socials, en definitiva.

I jo, simplement per complementar coses que han dit ja altres diputats que m'han precedit, doncs, jo vull destacar, per exemple, com en aquest pressupost hi apareixen quasi sis milions d'euros dedicats a centres d'ensenyament. Per exemple, doncs, el CEIP de l'Ametlla de Mar, tres de Tortosa, l'institut d'educació secundària de l'Ametlla, també, o d'Uldecona. O, per exemple, com es destinaran recursos importants a implantar o a millorar la unitat de cures intensives de l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa. Això no és important? O a construir tota una sèrie de centres d'atenció primària a diferents poblacions, com Alcanar, Uldecona, Santa Bàrbara o Camarles. O la residència de gent gran a Flix, per posar una altra dimensió que també tindrà una funció social important.

Per tant, aquestes són realitzacions que, hi insisteixo, no esgoten, ni molt menys, el que es pot fer a les Terres de l'Ebre, i, en tot cas, l'actual Govern està compromès al fet que pugui tirar-se endavant una dinamització efectiva de les Terres de l'Ebre perquè tinguin el mateix nivell, com a mínim, que altres comarques de Catalunya. Què menys, senyor Sancho?

Votarem en contra de la Moció.

(El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.)

El president

Senyor Sancho?

El Sr. Sancho i Serena

Sí, president, per contradiccions i al·lusions en cada una i totes, i reiterades, intervencions al llarg de la Moció. En totes.

El president

La qual cosa és substancial al debat parlamentari. Té trenta segons.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Mirin, quant a l'atac a Convergència, que jo ja preveia, només els haig de dir una cosa: no sé si saben que, realment, quan es va enfonsar el *Titanic*, l'iceberg que el va enfonsar era un transvasament encobert que estava fent Convergència i Unió. Vull dir, dit això, nosaltres, d'això, en som culpables i ens en confessem.

Del que no som culpables és de les seves contradiccions, d'allò que van prometre a l'Ebre i no van complir. Ni dels micos de Camarles, ni de lo fet que es tragués

Enron –i després ha sigut bo– o les centrals de cicle combinat, ni de lo fet que no hi haja més cabal ecològic, ni de lo fet que no es lluite contra la regressió ni la subsidència, que eren les seves promeses, que no compleixen. D'això, sí que no en som culpables; d'això, se n'han de fer responsables vostès, perquè per això són lo Govern.

Gràcies.

(El Sr. Sabaté i Borràs demana per parlar.)

El president

Senyor Sabaté, també per...

El Sr. Sabaté i Borràs

Gràcies, senyor president, per contradiccions, i breument.

El president

Doncs breument.

El Sr. Sabaté i Borràs

Senyor Sancho, jo suposo que, a part dels transvasaments, que això jo crec que està clar, quan parla de les

polítiques concretes parla dels micos de Camarles. Sap que la llicència la va donar l'Ajuntament de Convergència i Unió de Camarles? Ho sap, vostè, això?

Les centrals de cicle combinat. Ens oposàvem a la macrocentral que volien fer. Avui fem una política de sostenibilitat racional, de protecció del delta, del medi ambient, i d'inversió en infraestructures. És el que li hem demostrat. Treballem pel futur.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem, doncs, a votació aquesta Moció. No hi ha votació separada. Per tant, posem íntegrament el text a votació.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 72 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i un minut.